



terra lliure

Non destiné
à la vente.

Butlletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 25
París, Gener 1976

« SPAIN IS DIFFERENT... »

per ESPECTADOR

A la «tribuna d'humor» d'una revista catalana del mes de novembre passat es veia una caricatura representant un periodista de la premsa parlada apropant un micròfon de la boca, estretament amordassada, d'un home que passa, i demanant-li, molt seriós : «... ¿I vós, què opineu...?»

Aquell dibuix tradueix bé el què passava durant els dies de l'agonia i de la mort de Franco, amb els sondatges i les manifestacions unilaterals presentats com l'expressió d'una adhesió popular sense reserves al règim. Mentre la repressió es cuidava de fer callar els opositants i els descontentos.

Dit això, també seria pueril de ficar el cap sota de l'ala per a no veure les coses que torben o inquieten. En la importància sorprenent de les manifestacions pro-franquistes de Madrid hi ha un problema que potser val més procurar analitzar que, senzillament, negar o ignorar. Malgrat que ni el sentit ni el volum no siguin els que el règim i la premsa els varen voler atribuir.

Car el poble espanyol no és, contràriament al que afirmava, irritat per l'espectacle de les «kermesses» madrilenyes, un periodista francès «d'esquerra», un poble «dèbil i sots-desenvolupat».

Per començar, és una aberració — i una prova d'ignorància de les més elementals realitats espanyoles — de considerar Madrid com un mirall on es reflecteix fidelment l'opinió del país. Dins del conjunt espanyol, Madrid és probablement la menys representativa de les poblacions urbanes. És, ara més que mai, el niu dels funcionaris, el regne dels «enxufats», l'hostal atapeït de la classe militar i policiaca, la seu de la burocràcia. Vivint sobretot de l'explotació de «l'altra Espanya», l'Espanya activa i «colonial». La representativitat popular de la capital de l'Estat espanyol és doncs infinitament dubtosa.

Ben entès. Però hem d'admetre que aquesta consideració no ho explica tot. Al carrer, a Madrid, hi havia també (sembla innegable) certa part de poble senzill, de poble laboriós i explotat, sense vinculació, ni política, ni d'interessos al règim. ¿Per quines raons?

Una d'elles és potser el nerviosisme que s'apodera de l'opinió castellana, de dalt a baix, quan s'agita per a esparitar-la el fantasma del «separatisme». L'explotació, per la propaganda del règim, de les accions a la irlandesa de

grups autonomistes bascs, era una bona manera de despertar el vell dimoni de «l'hidalguisme» i d'excitar una opinió mal informada contra el «terrorisme separatista» de les nacions perifèriques. Al que s'afegia, d'un mateix raig, l'exacerbació del sentiment nacionalista i del «orgullo» espanyol suscitada, més encara que per les manifestacions antifranquistes a Europa, per les posicions moralitzadores, en el mateix sentit, adoptades per gairebé tots els governs europeus i d'altres indrets del món. Al uns dels quals — hem de dir-ho — no tenien gaire gran cosa a envejar al franquisme quan es tracta de repressió policiaca, dels processos «d'amagatots» i de justícia expeditiva.

Però el motor principal de les manifestacions de Madrid — pel que respecta a la franja popular — s'ha de veure segurament, com ja s'ha dit, en la temença de l'aventura i de la guerra. Les ferides de la guerra civil no estan encara, i de bons tros, completament cicatritzades. El malson ha deixat una trauma: la por de veure's arrossegats a un altre holocauste, sense estar gaire convençuts que un nou sacrifici de la joventut espanyola servis per a res més que a «canviar pets per merda», per a sortir (tal vegada) de la situació deplorable imperant, però amb el perill de caure encara més baix.

Per a lliberar d'aquesta obsessió l'opinió espanyola, caldria abans que tot que algú pogués oferir al poble perspectives de transformació política i social que escapessin dels models desmoralitzadors que li presenten d'un costat les nacions «democràtiques» occidentals, en plena descomposició, i de l'altre els països de l'Est, enfonsats en la nit dels Gulags. Dissortadament, no és el cas. L'hora no ha arribat encara en què la veu de la C.N.T., que potser podria alimentar una esperança de vies originals, es pugui fer escoltar obertament i eficaçment.

D'altra part, els medis polítics opositants — disfrutant de més toleràncies i complicitats per a expressar-se de diverses maneres — semblen nedar en l'ambigüitat i la confusió. Com si anessin a remolc dels esdeveniments que corren, a l'igual d'un pot lligat a la cua d'un gos. Fent soroll gràcies només als rebots.

Tota una estranya barreja-barreja d'au-

tèntics i de falsos (més de falsos que d'autèntics) «demòcrates» opositoristes — des del carlista play-boy Villalonga fins l'ex(?)-stalinia Cañrillo, passant per un extens mostruari de caps i puntes de la política, — es troben curiosament mal lligats en «juntas», «plataformes» i altres xarandaques oportunistes. El més estrany, és que els representants de certes polítiques «serioses» s'hagin deixat engatxar i embarcar en aquestes galeries. Algunes vistosament maniobrades pel P. C.E.

Sembla que l'oposició política, en aquestes condicions, no sàpiga gaire on va. Com aquell pobre que demanava almoïna però que no volia «ni pa, ni quartos»... Proclama no voler ni sotrac revolucionaris (guerra civil!) ni reforma joan-carlista. El seu «programa» es basa en l'esperança d'una hipotètica «ruptura» i en la constitució d'un «govern provisional», des del sí del qual cada grup, grupet o grupíscol (comptant trobar suport, no en la voluntat popular, sinó en un grapat de sabres) espera arribar a acaparar la batuta d'un concert a la portuguesa. Amb acompanyament «sotto voce» del K.G.B. i de la C.I.A. El gran punt d'interrogació és: ¿Qui provocarà aquesta «ruptura»? L'oposició política està prenyada, però no sap com parir...

Per a encendre la flama de les grans gestes populars, com la del 1936, és indispensable que un ideal clar i desinteressat escalfi el cor i tibi l'ànima col·lectiva. Sense l'impuls que donava al poble espanyol la força i l'abnegació confederal, 1936 hauria estat simplement l'any d'un banal «pronunciamiento» sense resistència. Semblant al de Pinochet a Xile.

«Spain is different», Espanya és diferent, proclama la propaganda dels serveis espanyols del turisme. Sí, Espanya és diferent. No és, malgrat certes aparències enganyoses, un «poble dèbil i sots-desenvolupat». És un poble estragat i malferit. Un poble que desitja trobar la sortida del laberint. Que es malfia però, de les galeries sospitoses i dels culs-de-sac.

Potser les seves virtuts tradicionals es desvetllaran i sorprendran de nou el dia en què els que pretenen desencallar-lo de l'aiguamoix en què l'ha precipitat el franquisme es presentin amb objectius que valguin la pena. I a cara descoberta. L'avenir d'Espanya no pot ser una toia de ball de màscares.

4. P. 10. 192

CAMI : ARA MATEIX, I SENSE MANDRA

Tots convenim que la monarquia no arranja l'afar públic. Tampoc cap sistema capitalista. Doncs, ni dinastia ni república burgesa ni socialisme contemporitzador ni comunisme cadener. Poble lliure, i amo integral del seu destí, equivalència a comunisme llibertari, iniciat, madurat i substanciat per la Confederació Nacional del Treball Ibèrica. Tots els països dits d'Espanya, amb Portugal dintre la colla.

Primer s'alliberà Lusitània d'una dictadura de mig segle, i ara va alliberant-se el país espanyol d'una altra dictadura de quaranta anys a la vora. Són dècades, massa, d'opressió de dos pobles, d'incapacitació social de dos pobles, i clar, el despertar pot ésser esperat, desmanegat, caòtic en certa manera per imprevenció anímica de les masses. Sí, de les masses, perquè, com un relleu de les dictadures, existeixen. No haurien d'existir perquè amb masses, amb gent apilotada, inconscient, no es pot arribar tan lluny com mereix d'home de l'era atòmica, l'home que ha passat pel sedàs de la intel·ligència anarquista, marxista, piemargalliana i de la fervorositat irreligiosa de Suné Capdevila, Nakens i Nicolau Estévez. El cop de fre franquista, el retorn a les negrors del Sant Ofici degut a Burgos, Roma (Quirinal i Vaticà), Berlín, Dublín i Tokio, al troç de Península que ens pertoca s'hi produí un col·lapse que feia por de mesurar-ne les conseqüències; mes, pel que veiem, el poble laboriós, que és el nostre, no s'ha esgorronit, no s'ha nul·litzat, no s'ha retret com els jomesfutistes del 1874, que en caure la República espanyola arrupien espalles, obtenien rosegó, i deien que als carlins els mati déu...

Car el cert és que desaparegut el tirà Franco (mort el gos morta la ràbia) el poble productor no es ca del Partit Comunista, de Comissions Obreres, de sindicatolismes ni de partits ni partidets que, per ara, tret de la closca no tenen res a dintre, com caps de sabates buida. Tota la preparació governamental d'aquestes hores noves tendeix a formar una democràcia burgesa i a enfortir-la amb sectors nous de trinca i socialismes rovellats que, tot i proclamant-se oposicionistes poder servir admirablement el neosistema, per a justificar-lo, afermar-lo i acreditar-lo malgrat el solatge franquista, o d'efervescència autoritària que li és raó de viure. Ja hem vist el comunisme espanyol fent el joc del franquisme en recomanar les eleccions del Sindicat Vertical, i els socialistes adés prestant suport a la dictadura de M. Primo de Rivera (no tots, la majoria) i ara participant a l'endegament de la monarquia joanCarlona pel benefici — que trobem vergonyós — d'ésser tolerats.

També nosaltres, estiguérem a frec de semblant perill quan uns ex companys a Madrid tractaren de fer alioli amb el Vertical en nom de la Confederació; mes

el Congrés Confederat de Montpeller decapità l'absurd propòsit al preu d'una segona escisió (75 % de formalitat contra el 25 % de la baliga-balaga) evitant-se l'enfonsament de la C.N.T.; aquesta mena de navili de la dignitat obrera espanyola, tan preada i cara que per ella donaren la vida els Villaverde, Isaac Puente, V. Ballester, Juan Ortega, Sánchez Rosa, germans Alcrudo, Joan Peiró, per anomenar gent de la nostra en símbol de sacrifici.

Per l'obra i els ànims que el temps podreix, hem arribat a tómer — per qué negar-ho? — que les multituds treballadores de Catalunya i Espanya no haguessin esdevingut maselles, indiferents, aigualides. I no: la rebifada de les vagues actuals palesa el contrari del que en moments de desencís suposàvem. Las Construcció, la Metal·lúrgia, els metropolitans de Madrid han reaccionat en anti-governamentals i contra les Comediacions

Obreristes, el P. C. i els polítics nous de trinca o vells de museu, en proclamar-se tot d'una majors d'edat, independents, ésser ells mateixos, avorrint consellers, cossos i directors de cobla políticaire. Tal com avui s'expressa l'obrerisme castellà, andalús, català, llevanti aragonès i nòrdic, el sindicalisme tira cap a l'anarco-sindicalisme; grups importants d'obres es desglossen per tot arreu de l'Organització Sindical de l'Estat i venen a la C.N.T. per a nodrir-la i en casos fundaria. Hi ha esperança, companys de l'exili; ajudant l'Interior no hem perdut el temps. Al nostre país disposem de gent jove que, diguem-ho tot, encara espera de nosaltres pel cabal d'experiències que valoritza la nostra condició de lluitadors d'abans i d'ara. Encara som, encara serem, a condició de no fer l'arrossa en aquest moment precís de la veritat nua, de l'hora interessant que ens ofereix el reltotge de la Història.

JOAN DEL PI

TABAL I BARREJA

LA NIT de cul d'any i d'any nou festejada al Centre Confederat de París a títol de Nit Blanca, va ser de debò reeixida. Molta gent jove i d'altres edats i fraternitat i alegria a dojo. No es perdé el temps sempre en xerinoles, sinó que la llambregada de l'ideal planà sobre la nombrosa concurrència mercès a la paraula dels companys Marcellán (T) i G. Balkanski, les cançons del company Ralph (un alemany que se'ns dirigeix musicalment, en castellà, català, italià i en el seu idioma) i algun altre company que ho féu amb motius versaires. La manduca presentada per un bon grup d'amics i d'amigues amb una llestesa ramaricable, resultà del gust de la concurrència. També ajudà a mantenir la gresca — que durà fins a les 6 de l'u de gener — el dansari andalús Manolo, acompanyat pel pianista Ramon, un esparreguerí perdut pel món com nosaltres. Resultat material de la festa: uns 930 francs pro Espanya lliure.

AL PROPI Centre Confederat, després d'un tip de sessions cenetistes tingué lloc, a la tarda del 12 de gener, una passada de vistes cinemàtiques tractant els temes de la conquesta d'Aragó per les Columnes Confederals i la Defensa de Madrid, és clar, referents a la guerra civil esclatada el 18 de juliol del 1936. L'entusiasme del poble vencedor als carrers de Barcelona, l'entusiasme i el braó dels milicians de la C.N.T. i la F.A.I. agafant un poble darrera l'altre en la martiritzada terra aragonesa, i la gesta gegantina de l'antifeixisme total empenyat en la defensa més heroica que Madrid hagi conegut, conmogué als espectadors «que hi vam estar» i als de mitjana edat i a l'estol de nois i noies que

amb llur presència embellien la sala. Més d'una hora d'emoció i de punyents recordances. Voldriem que al Centre Confederat amb aquests dos films — i algun altre similar dels promesos — se'ns regalés amb una segona sessió més «repasada» que aquesta primera.

RECORDEM als companys afectes o amics de la Regional Catalana C.N.T. que la subscripció oberta per a refer l'aparell de propaganda desmuntat per la policia, segueix oberta. L'últim resum d'entrades que hem vist arriba a uns 1.500 francs d'ara, però cal arribar a 3.000. Un cop de coll més i acabarem de pujar la costa. Per més que fem, no farem mai prou per a quedar bé amb la gent bona de la nostra terra. La primera relació de donatius ha estat publicada al número 875 del «Combat Sindicalista» de París.

A BARCELONA, la Llibreria Pública, del Consell de Cent, ha estat cremada pels energümens de Crist Rei per segona vegada. Els catalans haurien d'ajudar aquesta casa. No endebades el lema de la mateixa expressa que: «Entre tots ho farem tot».

MENTRE una munió de partits i partidets s'organitzen a Catalunya amb mires a agavellar l'estat d'opinió general quan aquesta es manifesti, l'anhel d'organització es va manifestant, com més va més, per a la reedificació d'una Confederació anarco-sindicalista que, malgrat ensorrades feixistes fins aquí inevitables, no ha deixat de guarir-se en el cor del poble. Podem afirmar-ho així per l'allau d'obres joves que, sobretot a les barriades de Barcelona, reclamen una eclosió cenetista. Companys de l'exili, allò va bé. No regategem, doncs, ni franc ni sacrifici. L'hora de la veritat sembla que arriba.

LA REEDICIO DEL FEIXISME per JAUME BALIUS

La mort del tirà que es va produir en mig d'un fulletó que durà llarg temps ocupant les pantalles de la televisió i els portants de la premsa, no canvia en res els termes del problema que està plantejat a casa nostra.

El franquisme, millor dit, el feixisme, és un producte del capitalisme internacional, que en els anys trenta fou imposat a la nostra terra per mor que l'empena del proletariat espanyol pogués contagiar tota l'Europa... Si llavors empraren els exèrcits del feixisme italià i alemany, que eran la força de xoc del capitalisme internacional, al cap de 40 anys els seria més difícil de realitzar una intervenció armada tenint en compte que potsers els pobles europeus no es creurien de braços i així ho pensem tenint present l'esperit del 27 de setembre.

La mort del tirà no presuposa la fi de la tirania, car queda en peu tot l'equip de feixistes que durant 40 anys han servit el capitalisme internacional.

El Borbó instal·lat al palau de la Sarsuela no és ni més ni menys el que era Franco, un agent de les potències estrangeres. L'equip Arias està format de peons del capitalisme internacional. El compte de Motrico, embaixador del feixisme a París i a Washington i presentat com un home de tendència liberal i democràtica se'l pot catalogar com un simil del Caramanlis grec. Al seu costat Fraga Iribarne, feixista notori i ministre amb Franco, al qual també li endosen l'etiqueta de liberal. Però és que el Vaticà també està representat en el ministeri de la Sarsuela en la persona de Garrigues ex-ambaixador en el sol pontifici. Tota aquesta famaralla estava prevista

des de feia temps per Washington car els té inquietats el flanc sobre de l'Europa que podria fer saltar tota la façana europea que els americans necessiten per a seguir disposant del mercat europeu per a col·locar llurs productes.

L'invasió dels productes americans en el mercat europeu, com que representa un desequilibri en perjudici de l'economia del vell continent, no es pot aconseguir d'altre faiso que patrocinant el feixisme al servei del gendarme del capitalisme internacional, que és la fesomia que es respira a l'Europa present i que és obra d'una social-democràcia que caldrà escombrar de casa nostra si volem que la terra ibèrica gaudiexi de llibertat i de justícia.

A la conferència d'Helsinki el capitalisme internacional va donar carta blanca al feixisme espanyol perquè seguís torturant i assassinant. I darrerament a la conferència de Rambouillet tenint davant d'ells el cadàver de Franco, el tirà patrocinat en els anys trenta per assassinar el poble espanyol, es va acordar de patrocinar la segona edició reaccionària personalitzada per Juan Carlos, que no es ni més ni menys que un servidor dels interesos del capitalisme internacional i amb un equip d'homes que responen tots al mateix objectiu per més que els haigin endossat les etiquetes de demòcrates i de liberals.

El camí és traçat per a la joventut espanyola que ha donat proves sobreres d'haver copsat la trajectòria que cal seguir per alliberar el nostre poble.

TABAL I BARREJA

LES NOVES que ens arriben de Madrid, de València i d'una bona amplada d'Andalusia, és que la Confederació pren peu d'una faiso arrabassadora. A la vaga del Metro madrileny la C.N.T. hi va ser per alguna cosa, com a la Construcció la «Cene.» hi està ben arrelada, i al camp andalús i a la terra valenciana el vermell i negre fa taca d'oli.

EL MANAT de companys confederals sortits de la presó de Barcelona no ha estat mercès a l'induit, sinó per fiança depositada a calcs jutjes. Els de dalt segueixen no volent-nos gaire bé. I a Madrid, recentment, encara han condemnat companys nostres per delictes d'associació clandestina...

JOCES FLORALS itineraris, o de l'exili. Fins ara se n'han celebrat trenta cinc en les ciutats i països següents: 1941, Buenos Aires; 1942, Mèxic ciutat; 1943, Santiago de Xile; 1944, l'Havana; 1945, Bogotà; 1946, Montpeller; 1947, Londres; 1948, París; 1949, Montevideu; 1950, Perpinyà; 1951, Nova York; 1952, Tolosa de Llenguadoc; 1953, Caracas; 1954, Sao Paulo; 1955, San José de Costa Rica; 1956, Cambridge (Anglaterra); 1957, Mèxic ciutat; 1958, Mendoza (Argentina); 1959, París; 1960, Buenos Aires; 1961, Alguer (Itàlia); 1962, Santiago de Xile; 1963, Montevideu; 1964, Perpinyà; 1965, París; 1966, Caracas; 1967, Marsella; 1968, Zuric; 1969, Guadalajara (Mèxic); 1970, Tübingen (Alemanya); 1971, Brusselles; 1972, Ginebra; 1973, Mèxic ciutat; 1974, Amsterdam; 1975, Caracas. I l'any present serà a Lausana (Suïssa).

L'ESTOL de nois i noies que com alegre ocellada animen la seu confederal de París, pensen establir cursos educatius al local del Centre, 33, rue des Vignoles, 75020 Paris. Apunteu-vos-hi els qui esteu en edat d'aprendre.

AL CANTAIRE Lluís Llach les autoritats li han tornat el dret de produir-se artísticament a Catalunya i a tot Espanya. D'ençà de l'èxit esclatant que tingué al Palau de la Música Catalana l'any passat, havia sofert 75 prohibicions autoritàries. Resta a l'index prohibitiu l'altre bon cantaire i autor que és en Joan Manuel Serrat... que un dia oirem a París.

HA TINGUT molta acceptació el Calendari S.I.A. per a 1976 dedicat a les revolucions socials a través dels temps. L'edició francesa i també l'espanyola quasi estan esgotades. Val 9 francs, i no és cara, considerant-lo edició de luxe.

TIERRA Y LIBERTAD de Mèxic anuncia perill de desaparició per manca de mitjans de sostenir-lo. Suggestim que «T. y L.» s'aboqui sobre Espanya. Però mentretant ajudem aquesta ja tradicional publicació anarquista. Ja n'hi ha prou de llums apagats! Fem-nos el criteri que quan més anem més valem.

RECOMANEM: «Trois gouttes de silence» del company Molina; i «Poemes de Llum i tenebra» i «Requisitòria» (condemna de Franco versificada) del company Roc Llop. Demaneu-ho a TERRA LLIURE s.u.p.

EL LLIBRE «Costa Amunt» pot trobar-se a París: 33, rue des Vignoles; a la Llibreria Espanyola, rue de Seine, i a casa de l'autor: 11-ter, rue Rochebrune, 93100 Montreuil. A Toulouse: 4, rue Belfort, 2^o pis. A Marsella, 12, rue Pavillon, 2^o pis. A Perpinyà, veure's amb els companys Bellès i Capdevila. A Andorra, Llibreria Eureka, Andorra la Vella.

Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.

Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS

Girs a Roc Llop
C.C.P. 13 507-56, Paris
33, rue des Vignoles, Paris (20).

RODOLINS NO GAIRE FINS

Al sermoner de la trona
no li confiis la dona.
Home i dona van al Cel
quan s'enfronten pel a pel.
El panorama d'infern
és cale'acció d'hivern.
El Purgatori no cal;
et purgues, i tant se'n val.
Primer et deixen plomat,
després et fan Caritat.
Ara el dogma romanista
se'ns ha tornat comunista.
Si tu ets un bon marxista
marxa de la meva vista,
car no ets home interessant
marxant d'esquena endavant.
Marx, Lenin, Lola i Carrillo,
o la jugada del pillo,
«El Capital», Josepet,
et permetrà de dormir dret.
També el Sagrat Testament
fa dormir qui sap la gent.
Gent de dreta, gent d'esquerra:
el Cel és a baix la terra
sols amb una condició:
no ser roi ni crestó.

Per la responsabilitat:
ROVELLAT.

Fem sindicats d'acció directa

«La C.N.T. i l'Anarquisme hispànic constitueixen un sol cos, que ara es manifesta amb nova força en forma de renaixença vigorosa a l'interior de l'Espanya esclavitzada per la ignominiosa Dictadura franquista.»

(«Tierra y Libertad» de Mèxic, n° 379, septiembre 1975).

Una nova etapa s'obra per a la C.N.T., organització de classe per un comunisme llibertari, vers la integració sindical de tots els anarquistes dedicats a la lluita social de la C.N.T., i al mateix temps desenvolupament dels sectors d'influència confederal amb constitució de Sindicats Unics d'Acció Directa a tots els rams de la producció i dins dels diferents serveis públics (transport, ensenyament, sanitat, etc...). Aquesta és la tasca més urgent, car la C.N.T. influirà al moviment obrer no sols amb quadres clandestins de combat, sinó amb ben arrelats sindicats confederals de moment també clandestins.

Ara bé, la C.N.T. no és — o almenys avui no ho pot ésser — una central sindical dormilega, d'aspiracions estretes i economistes. No estem per fer reformisme. La C.N.T. es federalista i comunista llibertària. Els seus sindicats són d'acció directa revolucionària o no són confederals.

Per això, a la Península Ibèrica lluitem contra la «Junta» del P.C.E. i contra la «Convergència» del P.S.O.E. A Catalunya estem també contra «l'Assamblea de Catalunya», contra el «Consell de Forces Polítiques de Catalunya» i mai no serem la sucursal sindical d'aquets organismes, que després de tractar amb la Generalitat pretenen constituir un «Govern de Catalunya». Tot això és el compromís històric entre partits esquerrans i la burgesia catalana per al capgirell democràtic. L'anarquisme català i ibèric sap per experiència i idees que contra la Dictadura sols hi pot la revolució de la classe treballadora.

Poema

Es cert
que no tinc diners
i és patent que la major part de
monedes són de xocolata;
però si agafeu aquest full,
el doblegueu pel llarg
en dos rectangles,
després en quatre,
feu llavors un plec
oblic amb els quatre
papers i el separeu
en dos gruixos,
obtindeu
un ocell que mourà
les ales.

Joan BROSSA

Mes hi ha burocràcies sindicals i centrals reformistes que fan de *grocs* o *esquirols*, no éssent estrany que aquestes organitzacions sindicaleres i polítiques fassin de sucursals de triunvirat Assemblea-Consell-Generalitat, al servei dels interessos classistes del capitalisme.

La premsa burgesa de Barcelona anuncia amb la mateixa llibertat que fa la propaganda dels partits esquerrans i del sindicalisme postic, que un Consell Sindical de Catalunya està a punt de constituir-se... però hi falta solament que la C.N.T. hi entri.

Senyors, aquesta vegada aneu ben errats d'osques. La C.N.T. refusa tot sindicalisme que no sigui d'acció directa i autònoma per al comunisme llibertari. I la petita i esquitllada C.N.T. d'Euzkadi, que té la pega voluntària d'estar en el Consell Consultiu del Govern Basc i de constar en la Plataforma de Convergència Democràtica, no té res a veure amb la C.N.T. ni amb l'A.I.T.

Les CC. OO., U.S.O. i S.O.C. van anar a les eleccions de la O.S./C.N.S. com a «Candidatures Unitàries i Democràtiques». La U.G.T., que tàcticament propugnava l'abstenció, ara vol absorbir la S.O.C. Mentrestant, les CC. OO. i la U.S.O. han anat al Govern Civil franquista a fer entrega d'un «document» pidolant una amnistia.

El «Consell Sindical» estarà constituït per les Comissions Obreres de Catalunya (afiliada a la F.S.M.), per la Unió General de Treballadors i la Unió Sindical Obrera (afiliada a la C.I.O.S.L.) i la Solidaritat d'Obrers de Catalunya (afiliada a la C.M.T.). Un pilastra més del Capital i l'Estat a tirar per terra.

La C.N.T., cap a la seva. Ni pactes amb la burgesia ni ganxo amb els partits i sindicals contrarrevolucionaris.

INDIKES

Alt Empordà, desembre 1975.

"COSTA AMUNT" de J. FERRER¹

Aquest llibre, honorat amb el premi Salvador Seguí als Jocs Florals de l'any passat, a Amsterdam, ens és presentat com un recull de dades elementals per una història social d'Igualada, però, en realitat, ateny una major dimensió, perquè les dades recollides no són solament socials, sinó polítiques i no es limiten a l'àrea igualadina sinó que s'estenen a la de tot el país. I això durant un llarg període que va des de les darreries del segle passat fins a la fi de la guerra civil d'Espanya, un període que l'autor «ha viscut» intensament puix que molt sovint n'ha estat actor ell mateix.

Certament, el llibre pot convenir a les noves generacions catalanes, àvides de coneixements sobre un passat recent, però és obvi que per aquells que voregen

COM ESTA LA BOSSA

Escreix del n° 24: 1.079,65 F.

Varis, Paris, 3,50; Vagué, Meudon, 10; Aguilar, Fontenay s/ Bois, 24; Carme Bosch, Villefranche de Ruergue, 20; Marin F., Houilles, 10; Marin E., Bezons, 10; Caudet, Maureillas, 10; Daura J., Perpignan, 30; Ripoll, Villablard, 5; Francitorra J., Bernay, 10; Fumadó, Osseja, 20; Garcia G., Cepoy, 30; Peralta, Montpellier, 30; Folch Montignac, 20; Serra Monrabà, Corbières, 30; N. Besa, id, 20; Soterias C., Brienne le Château, 20; Ballesta C., Forbach, 20; Amics de TERRA LLIURE, Toulouse, 200; Isgleas F., Paris, 10; Serarols R., Villeneuve la Garenne, 10; Suárez, Neuilly s/Marne, 5; Enriqueta, Paris, 18,50; Mas-Roig, Bages, 10; Tarragó, Paris, 10 F.

Pere Bertran, Anglet, 20; Ferrer, Paris, 10; Figueras, Perpinyà, 50; Culubret, Toulouse, 20; Vila, Montauban, 20; Riaza, id, 20; Rosell, Pamiers, 20; Adell, Charleval, 10; D. Flos, id, 15; C. Parra, id, 10; Cortés F., Beaucaire, 30; Castellvi O., Choisy le Roi, 80; Gironella, Pamiers, 20; A. Bassa, Viviers, 10; Carreiras, Austria, 30; Llop J. Bocage, 20; Gómez J., Narbonne, 20; A. López, Foix, 30; V. López, Pompadour, 30; Montferrer V., Dunes, 10; Floristán, Royan, 30; Bassons, St-Pons, 20; Pascualena, Marignane, 30; Zaragoza, Mandelieu, 50; Pere Quert, La Rochelle, 360; Fernández, Tarascon, 20; Bagés, Stains, 15; Roldan, Drancy, 10; Berthelot A., Le Pouldu, 30 francs.

Total	2 705 65	
Despeses:		
Impressió del n° 24	582 00	
Expedició	152 80	734 80
Escreix		1 970 85

Manca a pagar aquest número.

l'edat de l'autor, té el poderós atractiu de evocar-nos fets i personatges, situacions i actituds, als quals, admirativament o no, havíem estat sensibles.

Les pàgines que dedica a l'experiment de les collectivitzacions a Igualada (any 1936), amb el detall de la fortuna diversa amb què el «sistema» era acollit i aplicat per cada col·lectivitat professional, estan destinades a ésser atentament consultades per tots aquells que avui s'interessen — o que s'interessaran demà — en aconseguir la implantació del règim d'autogestió, preconitzat pels sectors més esquerristes de certes organitzacions polítiques i sindicals.

No seria just d'eludir l'esment d'una acusada particularitat en l'estil de Joan Ferrer, que de tan típic i personal com és, devé inconfusible. Locucions populars, expressions pintoresques, humorades i, sovint, anècdotes pul·lulen oportunament al llarg d'aquestes pàgines i n'amenitzen la lectura.

M. GUINART

(1) Extret de la revista «Vida Nova», de Montpellier.



terra lliure

UNIVERSITAT DE PARÍS
Bibliothèque de
documentation
internationale
contemporaine

Non destiné
à la vente.

Butlletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 26
París, Febrer 1976

REACTUALITZACIO DE LA C. N. T.

Els anys no passen endebades. Estem situats davant d'una nova època. Un lapsus de quaranta anys, en casos, ens ha deixat endarrera, i en altres l'actualitat és inferior a la del 1935. Llavors la dignitat i l'avenc del proletariat eren pa del dia, al revés d'avui, que per culpa de la llarga nit franquista la nau obrera poc sap per on navega. Però ho sabrà aviat degut a l'esperit d'independència que en general distingeix les vagues modernes: les del Metro madrileny, les de Metal·lúrgia, Edificació, Banca, Professorat, etc., arreu de la Península. El propi Marcel·li Camacho (que la situació burgesa i el P.C. tracten de convertir en personatge) s'ha desacreditat fent de putxinel·li polític, visitant el rei i declarant que la vaga del Metro madrileny era obra d'agitadors. De fet, els Sindicats oficials estan d'esquena al poble productor i les CC. OO. utilitzades passen per un estat de regressió que les posa en perill de desaparèixer. Resta saber com el poble obrer s'ho prendrà això dels sindicalismes ugetista, regionalistes i suposadament autònoms (algun d'ells amb cua comunista), i en quan al desvetllament de les forces cenetistes arreu d'Espanya, particularment a Castella la Nova, València, Andalusia i a les barriades barcelonines, cap pensar que la cosa promet perquè la forta empremta que la Confederació del 1936 marca a un seguit de generacions per l'obra de reivindicació social de debò aconseguida. El passat roent i realitzador de la nostra sindical ara es matèria d'estudi dels homes doctes, i motiu d'observació i estima per als obrers i empleats desitjosos d'enfocar la lluita social pel viarany de l'acció pròpia, directa i finalista.

Aquesta inquietud del proletariat conscient espanyol ha pogut copsar-se al Ple Confederal tingut suara en un lloc qualsevol de la Península, on ha estat fàcil d'establir l'interès de milers de joves treballadors per la C.N.T., el gran nexa de resistència al capital utilitzat per llurs avis i pares.

Ja ho sabem que les estructures socials d'enguany difereixen de les antigues. Empès per la indefugible evolució, el règim franquista es vegé obligat a fer concessions a la classe obrera per no quedar en l'endarreriment de Turquia, per exemple. Com a França, Alemanya i etc., a Espanya hi ha règim d'accidents de treball i malaltia, pensions per a la vellesa, socors a l'atur forçós, i altres pre-

visions d'ordre similar. Abans, cert, no hi havia res més, legalment, que la disposició d'ajut als accidentats del treball considerat en un 75 per 100, i 200 duros si l'accidentat hi moria. El socors per malalties, l'obrer tenia que cercar-lo a les Mútues fent-se'n, prèviament, soci. No obstant, la C.N.T. hi fou per quelcom i si vol saber-se citem-ho: per llei de vagues, la burgesia havia d'abonar a jornal sencer els accidents de treball, i per la pròpia pressió del Sindicat a la regió industrial catalana s'anava fent costum que el capital pagués les malalties dels obrers, ço que volia dir acció directa o emancipació de les cargues socials que per tot arreu i per tal concepte imposen els Estats, tant és que siguin democrates com totalitaris. Amb aquest guany conquerit per la nostra Confederació, l'obrer no pagava quotes, car eren les Patronals que s'empescaren un sistema mutualista on cada patró hi contribuïa en la proporció dels obrers que emprava.

Una altra conquesta social de la Confederació nostrada fou el refús de pagar contribució obrera sobre els salaris. Ens referim als anys 1928 i 29, època de l'Exposició Internacional de Barcelona on els braçaires de l'edificació s'oposaren al delma sobre els salaris que el govern M. Primo de Rivera imposava. En clar, terraires, manobres i paletes barcelonins no feien més que seguir l'exemple del Sindicat de Contramestres «El Ràdiom», sostenidor d'una vaga de dos mesos contra l'impost sobre els salaris que riscà la paralització total de la indústria de teixits, poguent-se comprendre que la interrupció *sine die* dels treballs de l'Exposició menaçava la inauguració d'aquesta.

La cohesió, la fermesa del proletariat té molta força, a l'extrem que l'Espanya de finals dels anys 20 la grapada governamental sobre els salaris obrers no fou possible. Lliçó que duraria uns anys més, si tenim en compte que la República segona, burgesa i tot, no s'atreví a ratar «legalment» el petit diner del treballador per temença d'una resposta semblant a la rebuda pel vell Primo de Rivera.

Preveient la tasca immediata corresponent a la C.N.T. d'enguany considerem-hi: 1^{er}: Anul·lació de l'impost sobre els salaris. 2^o: Descentralització de la Seguretat Social i anul·lació dels pagaments obrers a la mateixa, car anirien a càrrec de les Patronals l'abonament de jor-

nals en casos d'accident de treball i malalties. 3^{er}: Jornada començada jornada acabada, malgrat pluges, màquines espallades, transports paralyzats, etc. 4^o: Salari sencer per invalidesa, vellesa i tractaments hospitalaris. 5^o: Casa suficient i sanitària i a lloguer econòmic per als treballadors i famílies. 6^o: Dret a una mesada de vacances d'estiu i a 15 dies de repòs hivernal. 7^o: Dret a Universitat gratuïta a fills de famílies treballadores. 8^o: Dret a dos mesos de descans pre-maternal i altres dos postmaternals a les dones treballadores.

I altres aventatges humanes i imprescindibles que la vida mateixa vagi aconsellant. La riquesa social es de tots i el productor no pot admetre regatejos que l'impideixin i minimitzin.

JOAN DEL PI

MOVIMENT

FA COSA d'un mes hi hagué Ple nacional de la Confederació Nacional del Treball d'Espanya. Hi assistiren delegacions de totes les Regionals del país i una representació de la C.N.T. a l'exili. Les sessions — poques — varen ser laborioses i prometedores d'un gran profit per a la sindical de la nostra estima. Sobre tot les delegacions de Castella, València, Catalunya, Andalusia i Aragó; assenyalaren la gran aflluència de jovent que registren llurs regions, confederalment considerades. De 50 delegats una trentena eren joves, establint-se una fusió fraternal i ideològica entre la generació experimentada i les generacions noves. Les proposicions acceptades per a un rellorir pràctic de la Confederació són les següents: La Solidaritat i el respecte absolut de l'home. La participació directa en l'actuació i la lluita. Refús del liderisme i de la burocràcia sindical. Independència econòmica dels Sindicats referent als partits i l'Estat. Dret a l'objectiu de consciència. Abolició de la pena de mort i dels mètodes repressius. Eliminació de l'atur forçós i posar els sous a un nivell normal de vida. Abolició del doble empleu, fixe o eventual; eliminació dels preus fets, primes de producció i hores extraordinàries. Educació racionalista i integral sense preferència de classe.

4. P. 10112

CATALUNYA MEREIX MES

Sembla que hi ha actualment a Catalunya, comptant els adherents del Consell, de l'Assemblea, etc., és a dir en els rengles de l'oposició dita democràtica, un nombre exagerat de partits polítics... Si l'efervescència «unitària» continua, n'hi haurà aviat un per cada casa. «Quod homines, tot sententiae», en bon català: tants caps, tants barrets.

Que es dispensi la nostra restricció, quan escrivim «l'oposició dita democràtica». No tenim intenció de ferir la susceptibilitat dels veritables demòcrates que formen part de les coalicions esmentades. Però no oblidem que el mot democràcia, segons la seva etimologia, implica certes nocions fonamentals que hauria de ser obvi de recordar. Malgrat que quan més va, menys leg paraules semblen correspondre a llur significació original,

especialment quan es tracta del vocabulari de la política.

De totes maneres, creiem que és abusiu de fer beneficiar de l'etiqueta democràtica, per exemple, el partit carlí, anacronisme clerical, cavernícola i trabucaire, cadàver fètid ressorgit de la fossa comuna dels deshonorats nacionals, participant, ahir, en la creuada franquista, indecentment admès avui en la societat dels «demòcrates»...

També sembla una mica exagerat — si hom es dona la pena de mirar cap als nobrosos països on regnen els partits comunistes — de considerar els comunistes com a autèntics demòcrates. O aleshores és que el mot ha perdut tota substància, o que ha canviat de sentit. En aquest cas, caldria dir-ho, perquè el poble català no pogués dir, un dia, que hi ha hagut engany sobre la mercaderia. Fins que hi hagi una prova del contrari, l'objectiu comunista és la conquesta del poder absolut i la supressió de totes les llibertats. Malgrat tots els somriures angèlics. Destinats més que res, és veritat, als qui desitgen deixar-se enganyar. Es sabut que a qui té gana, les pedres li semblen pa. Fins que s'hi ha trencat les dents.

Tornem al tema. El ciutadà sense malícia es pregunta com és possible que hi hagi tantes maneres de fer la felicitat de Catalunya. Ja que si existeixen tants partits, és que deuen existir tantes fórmules diferents per a resoldre satisfactoriament, almenys en teoria, els nostres problemes. Fórmules que, tanmateix, han d'ésser molt contradictòries les unes amb les altres perquè no permetin de sintetitzar-les en tres o quatre grans formacions polítiques, que aparentment haurien de ser suficients en un petit país com el nostre.

Naturalment, hi ha gat amagat. Per començar, hi ha probablement l'interès dels «deus ex machina», dels inspiradors i animadors principals dels diferents «cartels», a «inflar el gos», a donar i àdhuc sol·licitar la integració de qualsevol infinitesimal grupet, amb la finalitat de donar la impressió de constituir una força irresistible, una aliança massiva de tot el poble català.

Així s'explica la demencial inflació del nombre de «partits» polítics adherits a l'Assemblea de Catalunya i al Consell de forces polítiques. Alguns d'aquests partits compten probablement tres o quatre militants. Potser no seria impossible de trobar-ne algun on la mateixa persona cumula les funcions de president, secretari, tresorer i afiliats. En les circumstàncies actuals, aneu a saber...

La finalitat, per la seva part, d'aquestes incontrolables i irresponsables capelletes és d'estar a l'aguait de possibles desenvolupaments de la situació política, que possibilitin el restabliment d'òrgans executius autònoms a Catalunya. La presència, en tant que representants de partits (fantasmes) o de tendències (fumo-

ses), dins de les coalicions existents, promet el dret futur d'intervenció en la direcció dels afers polítics sense haver de passar pel sedàs del sufragi universal. Que en teoria és precisament el criteri «sine qua non» de la democràcia política. Però que certs «demòcrates» s'estimarien més estalviar, i es comvrèn...

A la C.N.T. no demanem, ni esperem, ni volem, carteres «ministerials» ni places de burot. La nostra lluita se situa al taller, a la fàbrica, al camp... i al carrer quan convé. No ambicionem res en el terreny de la política, que no és el nostre, no ens desinteressem nogensmenys dels esforços que es fan en vistes al restabliment a Catalunya de condicions de vida democràtiques i autònomes. Aquest combat coincideix, per ara, amb el nostre.

Això ens autoritza, potser, a dir que pensem que el poble català, que ha demostrat durant aquests trenta-set anys de franquisme un esperit de resistència i una elevació moral com se'n trobarien pocs exemples en la història, mereix alguna cosa més que la mediocritat que li prometen aquests sòrdids «granotatges» de baixa política. On cuegen, al costat dels homes de merit i abnegació indiscutibles, mereixedors de tot el nostre respecte, els arribistes descarats i els eterns pescadors d'aigües tèrboles.

EPECTADOR

Els orígens del nom d'Espanya

A l'Acadèmia dels Jocs Florals de Tolosa del Llenguadoc, Jean Sermet havia tractat aquest tema.

L'interès, deia, de discutir els orígens i la significació del nom d'Espanya és d'obtenir per aquest mitjà nombroses explicacions sobre l'Espanya primitiva i la seva població.

El nom actual deriva, sota la forma secundària «Spania», del que els romans havien donat a la península; Hispània. Nom d'abast universal, que s'aplicava al conjunt de la península hispànica, però que sembla d'una utilització relativament recent, remontant no més enllà de les guerres púniques.

Anteriorment, Espanya havia tingut noms locals, d'ús restringit, que li havien estat donats pels navegants orientals que abordaven a les seves rives. D'aquests noms, cap no ha subsistit, exceptuant els emprats pels grecs: Hispèria i Ibèria.

Però es dedueix dels autors antics seriosos: Herodot, Polybe, Strabó, que «Hibèria» s'aplicava només a la part oriental i mediterrània de la península, i derivava probablement d'una riera andalusa, Iber, que més tard es devia confondre amb l'Ebre.

A l'època de Polybe, la resta de la península, i en particular l'interior, encara no tenia cap nom. Per raons justificables, però a una data que no es precisa, els romans li varen atribuir un dels noms, donats cap a 1.100 abans J.C. pels fenicis: «I-shepan-in», que volia dir «illa o costa dels conills».

Després dels romans, els Visigots, que un instant varen estar temptats de nomenar Espanya «la Gòthia», varen guardar aquell, que més tard va servir per a designar les regions cristianes de la península, mentre que els musulmans batejaven «Al Andalus» els territoris que dominaven.

COM ESTA LA BOSSA

Escreix del nº 25: 1.970,85 F.

Meca A., Caen, 10; Capellas J., Llaurens, 25; Capellas H., París, 25; Brugués J., Salies du Salat, 30; Salvà R., St-Etienne du Rouvrait, 20; Pere Mateu, Cordes, 20; Morata G., Valreas, 50; G. J., Hérault, 15; Sirvent, Orsay, 20; Laborda, París, 10; Bagès, Stains, 15; Marin F., Houilles, 10; Marin E., Bézons, 10; Joan Ferrer, París, 10; J. Ferrer, Carcasona, 9,60; Segura D., Thionville, 5; V. Guitart, Lourdes, 15; Noi de Limoges, 30; Ordóñez, Belbèze, 20; Adell, Charleval, 10; D. Flos, id, 15; Parra C., id, 10; R. Pujadó, Le Havre, 10; Falguera, Houilles, 10; Ripoll, Villablard, 50; Canillas, Lamotte-Beuvron, 50; Lacoste, Vierzon, 30; Edó, Pelissanne, 20; De los Angeles, id, 17,70; A Rotllant, Villablard, 11; Núria Olivares, Lambesc, 20; Bellès, Perpinyà, 23,30; Lluïsa, id, 5; Morera, id, 10; J. Serrat, id, 10; J. Gené, Mèxic, 13; Francitorra, Bernay, 10; Llop Roc, París, 21,50; Miquel, Bondy, 10 francs.

Total		2 676 95
Despeses:		
Impressió del nº 25	660 00	
Expedició	160 00	820 60

Escreix,	1 856 35
Manca a paga aquest número.	

EL BOSSER

COM ESTA LA LIRA

A R A

Ara, el cel s'aclara. I s'albira, entremig la tenebra de l'horitzó de por, un crit ardit, on la ferma guspira, és d'un sol de pervindre en lluïssor.

I s'aferma cada dia que passa; per mes que la injusticia i repressió, vulguin barrar l'esforç de cada passa i el coratge d'un Poble en rebel·lió.

Que del massa sofrir, s'obliden les so-
[frances; de tant témer, s'escanya tot temor; de tanta befa es fa teia incendiària tota l'estiba punyent-d'humiliació.

I es fa front al tirà, i a tota la tirania; els fusells, ja no es miren de gairó. I a la força es fa força amb homenia es planta cara a la mort i a la presó.

Perd urpes i ullals el drac. Sa ferotgia, ja no espanta els Jordis en legió. Cal ferir-lo de mort; car bé podria, revifar-se amb més fúria i ambició.

Per-se enrera és tornar a l'esclavatge; caure al pou de l'angoixa i de la por; renúnciar per feblesa en el coratge a cridar: Tinc el Dret! Per Justícia i per
[Raó.

La Llibertat no es serveig pas amb sa-
[fata... Ho diu un Poble que no ha perdut la fe. Germà! Tot mon anhel amb ton anhel
[escleta: Plegats hem de lluitar o hem de morir
[també!

Roc LLOP

OH, NIT!

Oh, nit misteriosa; muda, insondable nit! Sublim encantament de pau i d'infinít! El cor d'embriaguesa divina, s'hi consum. El nostre món tot ombra i els altres
[mons tot llum...

Salvador Albert



TABAL I BARREJA

A PARIS s'està preparant una Exposició Itinerària commemorativa del XL Aniversari de la Revolució Espanyola del 19 de Juliol del 1936. En la preparació d'aquest esdeveniment artístics-revolucionari hi figuren dibuixants, escriptors, escenaristes, gravadors, historiadors, cineastes, entre ells també molts companys que ho vant viure. Les capitals previstes per a instal·lar-hi l'Exposició Itinerària poden ésser totes aquelles que ho demanin. Pel que sabem sera una manifestació tant important que les agrupacions cenetistes farien bé de preveure el poder-la instal·lar en les principals ciutats de França.

Adreça del Comitè pro Exposició Itinerària commemorativa de la Revolució Espanyola: 33, rue des Vignoles, 75020 Paris, França. Tramesa d'objectes adients: mateixa adreça.

ASSEGUREN de Barcelona que el mes de setembre sortirà el diari «Avui», de redacció totalment catalana. Caire de la publicació: independent amb barnis d'esquerra.

QUAN a nosaltres, hi ha gestions perquè TERRA LLIURE es publiqui setmanalment a Barcelona quan es pugui. Els terralliuencs de França hi estem plenament d'acord.

I «SOLIDARIDAD OBRERA»? El Comitè de la Regional Catalana C.N.T. no la descuida. Pensa en el diari clàssic de la classe treballadora catalana, car serem, els obrers confederals, els darrers a ésser autoritzats per l'element oficial que ara, com abans, ens distingeix amb la seva pregona antipatia. Mentre polítics i comunistes gaudeixen d'organismes «il·legals» que funcionen a la llum del dia, a nosaltres se'ns «ignora» del tot i així per a la Confederació no hi haurà «obertura». Caldria doncs, com sempre, tirar pel camí dret.

LA GRAN VAGA de la «Seat», a Barcelona, que tan desencertadament dirigiren els comunistes, va tenir per conseqüència la pèrdua del conflicte i la despatxada de 320 treballadors de la casa, precisament els més actius en el combat per a les reivindicacions del personal. Darrerament una comissió d'aquests obrers acomiadats s'arribà a Madrid a pidolar del ministre de Treball que gestionés la reincorporació dels 320 vagants a la plana de treballadors de la «Seat». Per aquest caire, els «seatins» saben ja quin pa s'hi dona escoltant els comunistes de les CC. OO. Per la seva part, la C.N.T. secció metallúrgica, ha ficat peu a la casa.

«TRIEU I REMENEU». Llista de Partits existents (per ara) a Catalunya-Barcelona: CDC, CEC, MSC, PSUC, EDC, ERC, FNC, PCC, PFC, FNC, PSAN, RSD, UDC. Tot això per a salvar Catalunya. Salvi's qui pugui!

LA PREMSA de Barcelona, principalment, sofreix la pressió dels comunistes encaminada a guanyar per pànic els pe-

riodistes que, a tortes o a mortes, han seguit les directives marcades pel règim franquista. Les acusacions de «dretista» i «feixista!» fetes agressivament pels comunistes predisposen els agredits a afavorir les intencions agabelladores d'aquells, que és com aquest senyors, envermellits (però no de vergonya) pensen fer forrola.

Que vagin fent, però nosaltres... sobretot amb el poble!

LA REGIONAL CATALANA de l'exterior edita un Butlletí d'informacions que recomanem als companys. Com és sabut, el Comitè resideix a Perpinyà.

BEN REBUTS els periòdics «AIT» de Limoges i Caracas, el primer d'ordre internacional i el segon local, però tots dos interessants en contingut informatiu i ideològic.

ESTABLERT canvi de «T. Ll.» amb «Vida Nova» de Montpeller, «Mai no morirem!» d'Angulema i «Butlletí del Casal Català» de Tolosa.

AL CASAL de Catalunya de París hi hagué sessió dedicada al malaguanyat company Joan Peiró i Belis, ignominiosament afusellat pel feixisme franquista a Paterna (València). El panegirista que ocupà la tribuna derivà la causa Peiró cap al punt de mira jurídic, exaltant la bondat del company tot i assenyalant el malvatisme judicial que condemnà a mort un Joan Peiró que durant la revolució salvà més de quaranta vides de persones dretistes. Si no n'hagués salvat cap, de pell reaccionària, tampoc el nostre preat mataroni no hauria merescut que l'executessin. Mes, del feixisme triomfant no es podia esperar altra cosa que el crim judicial i la injustícia normativa. A l'acte hi concorregué molta gent.

CELEBRACIO de la Festa del Nen per Solidaritat Internacional Antifeixista a les poblacions de Nimes i Montauban, ben reeixides, especialment a la darrera vila.

A LA SALA GRAN del Centre Confederat de París s'hi ha projectat un film sobre l'entrada de la Columna Durruti a l'Aragó, amb la presa de Bujaraloz, Pina d'Ebre, Osera i Siétamo. Aquesta exhibició d'un bocí d'història confederal i anarquista colpeja la joventut present i els «antics», que foren actors en aquelles gestes.

SALVADOR RERPINA. Ha mort a Tarbes el company Rerpina, afecte a la Confederació i a l'acratisme. Tenia solament 68 anys, ben plens d'activitats confederals, de revolució i guerra i de conducta llibertària i germanívola a l'exili, on ha sigut ferm puntal de la C.N.T. i fervorós de la Regional Catalana, també cenetista. Ben net, que hem perdut un germà intel·ligent, abnegat i activíssim. La Naturalesa és mare, però també marastre.

UNA CATALUNYA LLIURE

per JAUME BALIUS



ARA I SEMPRE

Recollint les manifestacions fetes a París per un membre de la Convergència Democràtica de Catalunya adreçades a la reinstauració de la Generalitat, cal analitzar els orígens d'aquesta, el seu contingut històric i el que significà quan el Parlament català es desentengué de la República catalana sorgida de l'explosió popular del 12 d'abril del 1931.

No es pot oblidar que en aquesta data es produeix l'enderrocament de la monarquia espanyola. L'Estat espanyol en sortí tan afeblit, que el govern provisional de la República no podia controlar el magnífic despertar del poble espanyol.

Francesc Macià havia proclamat la República catalana que coincidí, en el context ibèric, amb el despertar dels camperols andalusos i estremenyos.

Miquel Maura — llavors ministre de Governació — digué textualment que l'Estat espanyol es veia impotent per a fer front a la República catalana i ensem als camperols del Sur que assaltaven les propietats senyorials. El govern provisional envià una delegació a Barcelona per pressionar Macià, qui acceptà de transformar el sentit històric i alliberador d'una República catalana que lògicament podia ser influenciada pel corrent llibertari, car a Catalunya la C.N.T. representava la gran majoria dels treballadors; és a dir, que es produïa la convergència d'un esperit de llibertat i justícia social que tenia en aquells moments caire peninsular.

Però la gesta popular abrilenca que fou neulida per no lligar l'anhel de llibertat de Catalunya amb el despertar dels camperols d'Andalusia i Estremadura, conduí fatalment a la decisió contrarrevolucionària d'instaurar una Generalitat que era la negació absoluta del paper catalitzador que ha de jugar Catalunya en les commocions socials ibèriques. No es pot oblidar que fou la Confederació Na-

cional del Treball, pel seu esforç constant contra la monarquia que creà les premisses necessàries del despertar dels pobles ibèrics.

Avui es indiscutible que entrem en un nou cicle històric, depenent de la interpretació del mateix l'endemà del nostre poble.

L'alliberació de tots els grups ètnics que constitueixen la península no s'aconseguirà si no lluitem amb el braç dels treballadors de la ciutat i del camp de la resta de la península.

Ens sorprèn que en la Convergència Democràtica de Catalunya hi figuri el Partit Carlista.

Avui la fesomia dels pobles ibèrics no es la mateixa que en 1931. Llavors no estava Espanya en la condició en què es troba actualment. Avui ens trobem que el capitalisme internacional ha instal·lat a Madrid un equip de servidors incondicionals dels interessos dels monopolis capitalistes.

ESTELA COMARCAL

En el tràfec de la vida exiliada recordem, de tant en tant, un punt geogràfic nomenat Igualada. No ens tiba el patriotisme; ens colpeix més la panoràmica decorativa que la humana, i no reneguem.

Ara que el panorama polític «nacional» sotragueja, la nostra clotada apareix una bassa d'oli de cacahuet, no d'oliva. 30.000 habitants quietos, arronsats, esperant que de fora els aclimatin a una nova situació. Caratsus!

Ens dispensaran les inevitables minories silencioses. Que no ens dispensin res les majories estupiditzades.

S'ha fet «contra» a punta de peu sardanista; guspira de combat, i bon tros de festa. Arri poc o molt.

«Igualada», portantveu de la ciutat per la gràcia de Franco (i desgràcia dels igualadins) resisteix a adaptar-se a una situació nova pel massa que ha santificat la vella. Caminar d'esquena al sol condueix al fossar sense adonar se'n. «El Sol de Tous», més carrincló a vegades, tingué el mèrit de la innocència, i de saber morir jove. «Igualada» ha persistit massa. Els seus 35 anys d'existència han reviscolat els milions i trillons de microbis de l'escola absolutista dels reis, cardenals i dictadors més perversos de la península Ibèrica.

Des del nostre paradís d'independència (i sort d'ell!) no ens mengem a ningú pel que estimem la criatura humana. Però els santets d'ocasió, trobem lògic esclafar-los. No; la situació cafre del 1939 i enllà no la justifiquen els morts enterats a l'església gran. Pitjor hauria passat el 20 de juliol del 36 si a Igualada s'hi hagués desfermat el patec feixista. Per

La lluita serà dura però cal guanyar-la. Una nova eclosió revolucionària a la nostra terra ha de tenir com a punt de partida el Municipi Lliure i així forjarem una Catalunya com cal. La instauració d'un nou Estat a Catalunya seria frenar la revolució alliberadora dels pobles ibèrics. L'alliberació del nostre poble ha d'ésser integral.

No oblidem les errades del passat, car un pas en fals seria desastrós.

Arrancant del Municipi lliure obtindrem la federació comarcal de municipis, i eixamplant-la a tot Catalunya derivarem en una Confederació municipal catalana. És així com aconseguirem anihilar l'Estat espanyol i evitariem que la llibertat del poble o la llibertat de tots es convertís en joc polític que ens conduiria de nou al poder de trista memòria especialitzat en la persecució de la C.N.T. com a organisme revolucionari.

Lluitarem per una Catalunya integralment lliure de cara a la emancipació moral i econòmica dels treballadors.

a nosaltres, rebecs a la causa reaccionària, no hauria valgut res la nostra condició igualadista. Mentida, l'amor patri. Creu enlaire i or a la caixa forta.

Pensem en un batlle Llansana, que ens qualificà, irresponsablement, de «terra-gada». Fou ell qui, amagat a Barcelona, l'agost del 36 ens féu arribar una comissió d'anarco-sindicalistes coneguts seus, demanant-nos tolerància, que la Revolució igualadina no li nega. Pensem en un altre home «ponderat» — pel qui vam fer alguna cosa, sinó que l'Hospital parli — i que en ésser alcalde igualadí obrà en servidor estricte de Franco i a Barcelona impedí que un igualadí que havia fet la nostra guerra: Josep Codina i Ribba, pogués guanyar-se la vida com a mestre fuster a Barcelona. Era en Lladó y Bausili.

Humans, sí, tot el que es vulgui. Però no toxos de mena. Nosaltres hem sentit el calvari de les mares amb fill sacrificat (de les dues bandes!) durant els tres anys de guerra feixista. Mes ¿qui són els de la situació «triumfalista» que han sofert per l'angoixa de les mares d'Isidre Torner, de Pepet Gabarró, de Candid Beltran i altres, i altres? L'humanisme de via estreta és menyspreable.

No hem deixat de creure, doncs, que l'esperit religiós ha ressecat ara més que mai els cors dels creients. Si en l'hora present i les que vénen no hi ha més cor que avarícia, l'entesa humana restera impossible com fins ara.

Joan FERREER

Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.

Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS



Terra Lliure

Non destiné
à la vente.

Butlletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 27
París, Març 1976

Endavant el Moviment Llibertari de Catalunya

«... semblant a les 3 Vies Polítiques, constarà (un cicle de conferències) de quatre xerrades en les quals es presentaran les sindicats que operen a Catalunya Principat. Es tracta en concret — cito pel mateix ordre que parlaran — de les Comissions Obreres, que no són simplement la sindical d'un partit, car hi ha diferents tendències polítiques en general de tipus marxista; V.U.S.O. (...); la S.O.C. (...); i l'antiga U.G.T. — Unió General de Treballadors —. Sembla que van haver-hi gestions perquè un, d'altre vella sindicat d'abans de la guerra, la C.N.T. — Confederació Nacional del Treball — d'inspiració anarquista, hi participés però no es va arribar a un acord.»
F. CAMPS («Canigó» nº 435, del 7 de febrer 1976).

Aquesta notícia — que ja hem avançat nosaltres en TERRA LLIURE — no tindria cap sentit si no hi hagués una real organització de la C.N.T. Reorganització que a tot Espanya i a Catalunya està fent la joventut proletària. En concret, a Catalunya hi ha un moviment revolucionari de joves encaminat a l'estructuració de *Sindicats Revolucionaris d'Acció Directa* adherits a la C.N.T.

Pels carrers hi ha molts pasquins de la F.A.I. i la C.N.T.-A.I.T. El Moviment Llibertari català, encara que té companys ben estimats a la presó, es recobra i eixampla.

A l'Empordà, la mateixa tònica, igual que a la resta de terres catalanes.

L'altre dia, a «l'Universitat Autònoma» de Bellaterra hi havia un miting dels burgesos-psuquistes i social-demòcrates que es proclament «Consell de Forces Polítiques de Catalunya», amb barreja de CCOO, USO, SOC, UGT, davant de 3.000 estudiants. De cop i volta, un d'aquests preguntà a un líder del PSUC si aquest partit marxista estava disposat a fer-se autocrítica per la repressió contra el POUM i el Moviment Llibertari en 1937-39. Els psuquistes escorreren el gep dient que ara ja no érem als temps de Stalin, que això de la «dictadura del proletariat» ja no era «la moda» del partit...

En altre ordre de coses, hem sabut que entre els venuts a la CNS i la CIA hi ha un jove col·laborador de la revista «Sindicalismo» que treballa per al Ministre de Relacions Sindicals, Martin

Villa. Aquest jove, *José Maria Velasco*, (dít «Masia» i «Cristo») és perillós car coneix molts lluitadors llibertaris, i a part d'estafes econòmiques coneix els serveis antianarquistes de la Direcció General de Seguretat. ¡Atenció amb el «Cristo», que no és de plata!

A Figueres, vila de l'Alt Empordà, els companys preparen la reedició del portantveu de la C.N.T. de l'Alt Empordà. La publicació era clandestina, es la continuació de «Vibracions», que sortí fins al 1939.

Un lector atrevit, de l'Empordà, ha aconseguit publicar a la revista demoburguesa de Girona, «Presencia», la següent rectificació:

«Em permetrà, senyor director, una petita rectificació a la notícia que va aparèixer a la seva revista: «136 presos que esperen». Vostès, i els seus informants, esmenten 126 a la Model, 8 dones a La Trinitat, 1 dona a Girona i un home internat a la Residència «Francisco Franco». Cal afegir-hi un noi, i precisament de terres gironines, internat a la Presó de Palència, Francesc Tubau i Subirà. Fa sis anys que està pres, des dels divuit anys. Així doncs, són 137 presos els que esperen; una sola xifra és important en aquests casos, quan darre- ra de totes hi ha tant de dolor i tants problemes. — *Un lector.*»

Reivindicar un pres més es sempre just... però trencar el foc després de set anys de boicot per part de la burgesa i «democràtica» oposició de les comarques gironines, aquest company, és ja una llança trencada per la reafirmació revolucionària a l'Empordà i a totes les terres de Girona.

Les cartes a l'alcalde de Figueres o al de Girona, no és el camí per l'alliberament de tots els presos. L'Acció Directa, com la de les barricades de Gràcia el 8 de febrer (aquesta barriada barcelonina en tal dia ens recordava la llunyanà volta que féu famosa *la campana de Gràcia*). És el camí autèntic. Gent treballadora de l'Alt Empordà, torneu a escoltar la *Campana de la Llibertat*... aquella que féu sonar el legendari fill d'aqueixes terres, Abdó Terradas, quan amb una senyera vermella pujà — fa més de cent anys — al balcó de l'Ajuntament de Figueres i proclamà, amb el mateix estil dels miners de Figols dels anys 30 en declamar el Comunisme Llibertari, sense pactar amb la burgesia ni amb les autoritats borbòniques, la República So-

cialista i Federal dels Pobles Ibèrics. Ara els temps han progressat, les idees socials són més ben definides; l'hora de la C.N.T. ja arriba com també la de tots els lluitadors llibertaris. Cal que no demanem la llibertat, hem de conquerir-la lluitant al carrer i arreu... És l'hora del Comunisme Llibertari o la barbàrie del Capital ens esclafarà.

Aquí i ara, anarquisme social i C.N.T., doncs, companys i companyes, com diu la cançó «Fills del Poble», el nostre pen- dís n'ha d'ésser!

Cal córrer, sense ensopegar amb pedres del reformisme ni del bolxevisme. Ferdoneu, si avui m'he sentit un xic poeta... però el progrés del Moviment Llibertari hi ha vegades que es emocionant.

INDIKES

Alt Empordà, 21 de febrer 1976.

Paraules de La Boetie

Així com el foc d'una petita espurna augmenta i com més va més s'encén, i quanta més llenya troba més s'inflama, creix i s'abranda; però sense que se li tiri aigua i no facilitant-li més encenall ni altra cosa a consumir, es consumeix a si mateix, queda sense força i deixa d'ésser foc, així també els tirans quant més roben més exigeixen, arruïnen i destrueixen, més se'ls dona i serveix, més es fan forts i enrobusteixen, i prenen nou vigor per anihilar i destruir-ho tot; mes si no se'ls facilita res i se'ls desobeeix, sense combatir-los ni pegar-los, resten nusos i desfets i ja no són res. Igual que quan la rel manca de sava o aliment i la rema esdevé seca i morta.

**

Ja que totes les coses que senten, en el que senten, perceben el mal de la subjecció i corren vers la llibertat; ja que les bèsties, per bé que creades per a servir l'home no poden acostumar-se a servir sinó amb protesta d'un desig contrari, ¿quina desventura ha estat la que pogué desnaturalitzar tant l'home, únic nascut, en veritat, per a viure lliurement, a l'extrem de fer-li perdre el record del seu ésser primer i el desig de recobrar-lo?

4. P. 10112

Una C. N. T. borda?

Sinesio García (a) Diego Abad de Santillán, ha tornat a Espanya i la premsa d'aquest país li atribueix declaracions baixetes de sostre. De moment, sembla que la policia li ha estat «lleu», àdhuc tocada de cortesia. Després DAS ha dit o li fan dir bajanades indignes d'un home que s'ha passat mitja vida pregont radicalismes antiautoritaris, de fervor anarquista, a l'extrem que se li atribueix la fundació d'una Confederació reformista junt amb Miró i Gómez Casas.

Gómez Casas té fetes declaracions a la revista «Destino» que no comprometen a res per la traça reconeguda a exposar-les. Miró, ha dit manta vegada que la Confederació podria canviar de denominació per a adaptar-se a una situació nova. DAS assegurarà l'any 1942, en un llibre seu, que la F.A.I. havia comès l'error, abans de la guerra civil, de no haver contactat José Antonio Primo de Rivera, fundador de la Falange, per tal de comparar la força socialitzant d'ambdós programes; enguany sembla que hi reincideix segons diu la premsa madrilenya.

Elements escissionistes de la Confederació preparen la sortida a Barcelona d'una «Solidaridad Obrera» apòcrifa, editorial en la qual intervindrien elements contactats amb l'Organització Sindical de l'Estat: en Carrasquer, per exemple. Tots sabem que «Solidaridad Obrera» fou el cap de premsa confederal que amb més història i precisió defensà els principis del comunisme llibertari i l'acció sindical per mitjà de l'acció directa, i voler ara convertir el nom prestigiós de «Soli» en un segon fregallot (el primer, «Solidaridad Nacional»), és una pretensió gens noble.

Per a enfortir més encara l'argument d'una «Soli» digna i fidel a la inicial de 1907 amb l'ajut de les societats obreres i també de F. Ferrer i Guàrdia, retraurem les «Soli» aparegudes a l'exili (Mèxic, Africa del Nord i Paris) la parisenca dirigida durant els anys de lluita ferma contra els escissionistes, o polititzadors de la C.N.T., per un senyor Fernando Gómez Peláez, actual director del «Frente Libertario», òrgan de la Desconfederació, portantveu dels botiflers als quals el propi Gómez havia aferrissadament combatut (amb quina convicció?) durant els anys que van del 1947 al 1954. El desvergonyiment és gran en els rengles de la dissidència confederal, on, mentre no troben res a dir dels traïdors Joan López, Jaume R. Magriñá, Carrasquer i altres cenetaires passats al Vertical amb tota la barra, no paren de ratar-nos els talons de les sabates als qui restem fidels a la C.N.T. de sempre, la que te raó d'existir tal com era i superada si cal, però no política, reformista, camaleònica. Per sort el jovent sindicalista que puja i que ja es mou, esbandirà — ja esbandeix! — els corbs de la Confederació, enviant-los a pentinar la calba als femers de l'apostasia.

JO HAN

Una C. N. T. autèntica

Sense botiflers, neta de cene-verticalistes, de cene-murguistes, de cenetistes passats per aigua.

Cenetistes nous amb idees sempre noves, imantades a la Internacional anti-Estat i bakuninista.

La Confederació Nacional del Treball de Lorenzo, Prat, Negre, Quintanilla, Galo Díez, Bajatierra, Forcada, Sánchez Rosa, Vallina, Lledó, Salvadoret, Loredo, Herreros, Blázquez de Pedro, Carral, Constanzi Romeo, Ars, Carbó, Seguí, Ascano, Durruti, Feiró, Román Cortés, els cremats de Casas Viejas, i centenes i milers d'altres!

Una C.N.T. comunista llibertària i d'acció directa.

Una C.N.T. dels treballadors i no dels polítics, dels religiosos de Déu i els de la Pesseta.

Una C.N.T. que remeti a l'obrer la idea que ell és el tot de la societat, que sense l'home constructor, humanista i igualitari no hi ha entesa social possible.

La C.N.T. de debò, no comediada per gent que fou i que ha deixat d'ésser, per homes que abans valien i que avui han penjat l'ànima a cal drapaire.

Atenció amb la gent de la giratòria, no confondre Confederació amb ventall de fogó... polític. Malfiem dels botiflers, dels demòcrates amb crèdit bancari, dels capellans del Vaticà i els del Kremlin. No confiem la sort del poble treballador a cap mena de llop disfregat d'ovella.

L'emancipació integral dels éssers explotats és sagrada, si sagrament hi ha, i val la pena de vetllar per la seva integritat, per la seva puresa.

Per una Confederació autogestionista i llibertària: dempeus tota l'obrerada!

La reivindicació de

Sembla que ha sonat l'hora de reivindicar decididament la memòria — i l'obra — de Francesc Ferrer i Guàrdia. Cal tenir en compte, d'antuvi, que no es pretengué matar en ell un home, sinó tota una ideologia. Allò que es pretenia, amb la seva desaparició, era destruir un símbol. El símbol d'un món que avançava, com una albarda nova, damunt les runes d'una societat caduca i fracassada. Però, qui pot matar un símbol? Es tant com dir, ¿qui pot encalçar l'horitzó, si com més caminem més lluny el veurem sempre?

Ferrer, en efecte, no fou condemnat per un fet concret. Se l'acusà de cap de la revolta de l'anomenada «Setmana Tràgica», però no es provà res contra ell. La sentència, però, fou a mort. I, en cas d'indult — diu la sentència signada el 9 d'octubre de 1909 — se'l condemnarà a indemnitzar «todos los daños y perjuicios ocasionados por los incendios, saqueos y deterioros de vías de comunicación, férreas y telegráficas durante la rebelión...» Això, si no fos monstruós, faria riure.

La sentència ja estava decidida abans de començar el Consell de Guerra. Les paraules de Ferrer, immediatament abans del veredict, foren clares, serenes i concretes: «... em permeto de pregar al Tribunal que tingui a bé jutjar-me solament pels fets de la darrera setmana de juliol, o pels dels dies anteriors, durant els quals algú o alguns pogueren prendre la iniciativa de preparar la vaga general del 26, puix que estic ben segur que, fent-ho així, seré absolt, perquè no vaig participar en cap d'aquells fets, segons consta en el sumari.»

«He de permetre'm, també, fer obser-

Un llibre i un criteri

L'amic J. Ferrer m'ha escrit que el seu darrer llibre, «Costa amunt», econòmicament li va costa avall, ço que és de doldre, però que no té res d'estrany. El català és a Catalunya on troba curs, car a l'estranger solen, popularment, ignorar el nostre idioma. I al nostre país, avui com avui, l'entrada de llibres com els de J. F. no és ben vista per certa gent que encara dorm la non-non milenària. «Costa amunt» a Espanya no gaudeix de curs comercial, no ha passat pel cedàs, i algunes llibertats d'exposició ultrapassen la capacitat d'enteniment de les ànimes privilegiades. Doncs, l'autor que ens ocupa s'haurà d'empassar la saliva amb la «sans façón» que sens dupte no li manca.

Quant a la resistència observada en el públic nostre, es deu, en bona part, al que ja sabem: als companys solen, en majoria llegir «castellà» i a molts catalanets, les «lletanies» llibertàries els empudeguen.

Quant al caràcter encauat del llibre, parlem-ne. Descriure un tot igualadi no

és menys que explicar un tot barceloní, car ni Igualada ni Barcelona no són tot el món. Afegint-hi, a favor de «Costa amunt», que conté dades històricament inèdites, en cap altre imprès publicades, com ho són el Congrés Nacional de Teixidors del 1883, i el Congrés regional espanyol de Madrid el 1891, dit del Pacte d'Unió i Solidaritat. Dades d'interès general a «C. A.» encara n'hi trobariem d'altres, i si el llibre de Ferrer no és un compendi de tots els coneixements històrics de les Espanyes i illes adjacents, que vinguin els savis de Vilatrística i ho certifiquin.

Per l'obra que es proposava l'autor, la trobem reeixida, i no importa que sigui poc apreciada. Una plana d'acció social ha quedat marcada, i que el «best seller» es foti. Es així.

Escalé de L'Escala



FERRER I GUARDIA

var que seria injust que se'm reprovessin avui els fets de la meua vida política dels últims vint anys del segle passat; o que se'm reprovés l'obra educadora de l'Escola Moderna o de les seves publicacions començada aquest segle. I en dir això no és que vulgui defugir de parlar-ne; al contrari, amb molt de gust acudiré davant de qualsevol Tribunal encarregat de judicar els llibres de l'Escola Moderna, segur de no merèixer càstig per haver-los editat, puix que tots els escrits porten signatures d'autors clàssics els noms dels quals es consideren gloriosos, o d'autors moderns de reconeguda saviesa, o de reconeguts sentiments altament humanitaris.»

«Acabo afirmant que les persones que critiquen les obres de l'Escola Moderna o no les han llegides o es troben incapacitades per judicar-les a causa dels prejudicis atàvics que dissortadament patim gairebé tothom.»

Després d'aquestes paraules, que expliquen prou bé el veritable mòbil de la sentència, el Tribunal va fer veure que deliberava i emeté sentència.

Han passat seixanta sis anys. Les idees per les quals Ferrer donà la vida, són tan vives com aleshores, són actuals. Vol dir que no hem donat ni una passa? O vol dir que Ferrer s'anticipà al futur? Les dues coses. Hem caminat poc, però ell s'avançà molt.

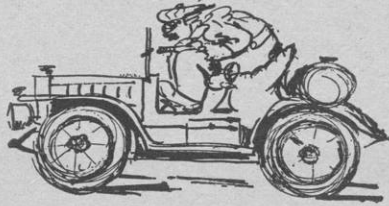
Fet i fet, les idees pedagògiques de Ferrer, motiu d'escàndol farisaic al seu temps, avui ja es consideren a tot arreu i es van portant a la pràctica. Triomfaran. I aquesta serà la millor reivindicació de la memòria de Ferrer i Guàrdia, el monument més perdurable.

A. C.

Més de La Boetie

Pobres i miserables pobles, forassenya-des nacions obstinades en vostre mal i cegues per al vostre bé, que us deixeu pendre el més bell i net de la vostra renda i que deixeu saquejar vostres camps, robar vostres cases i buidar-les dels mobles antics dels vostres pares! Viviu d'aital guisa que no us podeu alabar que res us pertanyi i semblaria que fos bona sort per a vosaltres compartir a mitges els vostres béns, les vostres famílies i les vostres vides. I tot aquest estrall, aquesta dissort, aquesta ruina no us vénen dels enemics sinó, ben cert, de l'enemic, d'aquell que vosaltres feu tan gran com és, per qui aneu tan valents a la guerra i per la grandor del qual no temeu d'exposar les vostres persones a la mort. El qui tant us domina no té més de dos ulls, que dues mans, que un cos, i res no té que no tingui l'home més humil d'entre el gran i l'infinit nombre dels qui habiten en les nostres poblacions, a no ésser els avantatges que vosaltres els concediu perquè us destrueixi.

TOT PASSANT



Passar la vida trista és menys interessant que passar-la xiroia. I tu, prent'ho com vulguis.

Anant de matinada per Barcelona a menjar-nos esquirols, Just, Ramon, Jo i tres del Ram de la Fell barcelonins, vam descompartir a dos d'aquests que es barallaven abans els sis no arribéssim a lloc per a barallar-nos amb esquirols d'adoberia.

A Igualada company Burin fou sermonejat pel patró Rafuegues sobre la crisi de treball blanquer per mor dels aranzels, encariments dels transports i els inconvenients i gavelles d'origen governamentalista. «M'enteneu? No ho sé si em compreneu.»

Burin. — Comprenc i entenc. Mes, per a dir-me que en foteu la llauna (1) no cal que ho aneu a cercar tant lluny.

A company Anselmo també un bagasot que apenes explicava res que no fossin carallotades, solia dir-li a cada moment: «No ho sé si m'entens!, no ho sé si em comprens!»

Explosió inevitable d'Anselmo: «Et creus que sóc tan imbècil que no entengui les teves cretinades?»

Al «Corc Vell» Agustinet de la Sorda enaltia les virtuts del vegetarisme retraient com a exemple la força i la productivitat de les vaques.

Mingo de Manresa, sempre amatent i a la que salta:

— Però, si les vaques mengessin escudella!

Conversa d'Ateneu «Pervenir», en vespre d'hivern i amb l'estufa vermella, apagada:

L'Un: Aquest estufot no escalfa i en canvi està vermell.

L'Altre: De vergonya.

A Bordeus Ramon i Jo conversàvem amb un sapastre company de treball.

Ramon: No heu estat mai anarquista?

Sapastre: Sí, una temporada, però no em provava. No podia suportar res, trompejava els fills, pegava a la dona i als veïns els tractava de fills de ruta. Era el fàstic del barri.

La policia no es preocupà d'aquest terrorista de sarsuela.

D'una funció d'ateneuet llibertari el delegat de la Societat d'Autors pretengué cobrar-ne la tarifa «legal» d'una

obra a la moda del dia: 64 duros de l'any 1926, quan d'entrades havíem recollit 220 pessetes. «Passeu per l'oficina, senyor Dele-Gat» — vaig demanar-li.

I a l'oficina hi entràrem jo, ell, i el company Guenyo. Un cop tots tres a dins, jo si que tanco la porta, apago el llum i remeno cadires, mentre Guenyo s'ensucrava amb la mare que havia parit el perceptor, imitava xerrifcs de sevillana i deia mocar-se amb la camisa de maria santíssima.

— I si ho posàvem a quatre duros?

— Posem-ho, convé Dele-Gat amb veu melindrosa.

Encenc el llum, i els 64 menys 60 els signa, acabada la comedia!

Mentre tant a l'escenari els companys anaven representant l'altra.

ROVELLAT

(1) Despatxar.

COM ESTA LA BOSSA

Escreix del nº 26: 1.856,35 F.
Tarragó, París, 10; Varis, id., 4,50; Joan Font, Mèxic, 27; Enric Playans, id., 18; A. Diaz, id., 18; Josep Arbós, id., 9; Marc Alcón, id., 18; Miquel Bondy, 10; J. Bosch, París, 10; J. Ferrer, París, 10; Serarols, Villeneuve-la-Garenne, 10; Roldán, Drancy, 10; Bagès, Stains, 15; Juli Valls, Dijon, 10; D.L.A., 30; Còts, Sigean, 30; Casals, Combs-la-Ville, 100; Bassons, St-Pons, 20; Guillèn, Montauban, 10; Roc Llop, París, 10.

Total	2.235 85
Sortides	853 45

DESPESES	
Impressió del nº 26	660 00
Expedició	166 45
Paper y tinta	15 00
Clixés	12 00

Total	853 45
-------	--------

Escreix	1.382 40
Manca a pagar aquest número.	

Pensem tots plegats que TERRA LLIURE complau a l'exili però que es fa sobre tot per a Catalunya.

EL BOSSER

Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.

Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS

Girs a Roc Llop
C.C.P 13 507-56, París
33, rue des Vignoles, París (20).

TABAL I BARREJA

A BARCELONA hi hagué «assemblea general» cenetista en bona sanfainada: gent bé i gent macada. Autèntics uns, i tarats els altres. Està comprès que els homes s'han de reconèixer, més en intencions que en físic. Fet l'encontre, sembla que els ex-confederals que encara presumeixen cenetisme, han decidit de reservar-se. Que hi restin, a la reserva. Es el jovent qui va ocupant l'avantguarda. Entusiasme i encert hi hagi a la C.N.T. d'Espanya.

DESPRES de la reunió confederal que deixem esmentada (700 concurrents), la premsa s'ocupa a bastament de la sindical nostra. Primer era la historiació d'homes nostres (quatre «Seguís») i ara lletrats i polítics esbrinen el que la C.N.T. era i el que podria arribar a ésser. La història verídica no s'esborra com ratlles de guix a la pissarra.

ARA es parla força del company Joan Peiró i Belis. Una casa editorial barcelonina ha relligat en un volum una centena d'articles del nostre gran amic. Llibre que tindrem i explicarem als lectors de TERRA LLIURE... si algú no ens pren la devantera.

AL PROPI company Peiró, quan les raons a ca la ciutat de Mataró s'apavagin, se li posarà el nom a una plaça de la capital del Maresme.

SEGUINT la moda d'ocupar-se de la sindical anarco-sindicalista, en una conferència alternable donada en una entitat anomenada «Esade», el renegat Sebastià Clarà volgué donar lliçons de cenetisme al públic que ben justet l'escoltava. Els fregalls usats, al satrot, no a l'aparador d'idees.

EL DIA 14 de març al Centre Confederal de París hi debutà un grup jove-nivell en experiència de teatre. De moment, aquest ramell de primavera humana palesa voluntat, decisió i ganes. Són una vintena de noies i nois que canten un xic afinats i de cara als textos que s'enfilen, s'enfilen... Ara preparen noves representacions segons l'estil del jovent d'avui. Amb gust els farem de públic.

A LA MATEIXA festa hi actuaren abundantment i entusiàstica els dos asos de la cançó protestatària que tenim a França: Sergi Utgé i Carles Andreu, tan bons en la guitarra com en l'expressió vocalitzada.

DIADA CONFEDERAL, en perspectiva. Com cada any, a la Mutualité de Paris amb miting el matí i funció a la tarda. Per l'acte parlat, s'anuncia Josep Muñoz Congost, de l'A.I.T.; Vicenç Soler, secretari de la Regional Catalana; Frederica Montseny, directora del setmanari «Espoir», i un representant de l'Interior. A la festa hi intervindran Mous-

taki, P. Ibáñez, el Ballet Ibèria, l'alemany Ralph, el Quartet Cedron, el Trio Garcia, una orquestrina, Sergi Utgé, Carles Andreu i altres elements. Desitgem als organitzadors el mateix èxit de cada vegada.

RECOMANEM als nostres amics que participin a la Tómbola pro Espanya i premsa llibertària empresa com cada any per C.N.T. Zona Nord (París). Hi consten valuosos premis en objectes i més de 2.000 llibres en joc.

ELEMENTS d'una C.N.T. apócrifa estan recollint diners per a publicar «Solidaridad Obrera» diari a Barcelona amb caràcter reformista. Un dels sectors que els ajuda és un anomenat «Comitato Spagna Libertaria de Milano», mena de llibertaris que es complauen a fer el joc (brut) d'espanyols que de cenetistes ja no en tenen res. Els forasters millor farien en rentar-se la roba en lloc de tractar d'embrutar la nostra.

AMB GUST hem rebut el periòdic ocasional «Le Cri libertaire», redactat per companys de raça gitana.

LA DIADA CONFEDERAL de Bordeus tinguda el 21 de març anà de primera tant en públic com en èxit moral i de taquilla.

EL CATALA es va imposant en quasi tots els indrets de Catalunya. Seria una llàstima que dintre de poc l'acratisme no intervingués el sector publicitari de Catalunya amb un portantveu nostre. TERRA LLIURE, publicació de crèdit, podria ser l'òrgan inicial i setmanal dels companys llibertaris residents a Catalunya. Els forans que el fem seguiriem ajudant «T. Ll.» amb el mateix entusiasme que hi posem ara, i més, si fos necessari.

EN UN II PLE realitzat clandestinament a Espanya, es decidí que la C.N.T. de l'exili seria una Regional més afegida a les Regionals peninsulars, no altra cosa. Acord assenyat, car de fet als «indirectes» el temps ens ha deixat secundaris.

NO FA MOLT vàrem tenir el gust d'estrenyar la ma al cantaire J. M. Serrat i de compartir una estona amb ell. Si un dia se li ve bé vindrà a cantar a «casa nostra».

L'HISTORIADOR lleidatà Lladonosa té escrit un llibret ocupant-se del Congrés Confederal de Sans (1918). Com que no hem tingut ocasió de llegir-lo no en podem dir gran cosa, però ens diuen que es tracte d'un treball documentat.

UN ALTRE BOTIFLER, Rafael Vi-diella, ha fet declaracions públiques de la seva vida; no deixa, però, en mal lloc l'anarquisme que en la seva joventut havia compartit amb Noi del Sucre, Ara-

gó, Viadiu, Segura, Minguet i d'altres, ço que no l'eximeix d'haver estat un dels responsables de la mort del pensador Berneri, el tipògraf Alfred Martínez, el germà de l'Ascaso, un nét de Ferrer i Guàrdia, etc., quan estava a les ordres de Comorera i el Manco de Tarragona.

HI HA qui demana complement de dades sobre el dibuixant Hélios Gómez. Heu-les ací: Fill d'un anarquista de Sevilla, bon dibuixant cubista, passat — Hélios — al comunisme, refugiat a la 26 Divisió escapol d'una Divisió passionarista per trapelleries, egòlatra com ell sol, menyspreador de tot art que no fos el seu. De Castelao en deia: «Ese señor burgués que cree dibujar en revolucionario...» (Ho afirma Ferrer. Testimoni: professor Pagès, de Girona.)

ELS COMPANYS cenetistes de St-Denis (Zona Nord) ens han obsequiat amb una trentena de números de «La Revista Blanca» de Barcelona, corresponents als anys 1935 i 1936. Agraïts.

ELS JOCS FLORALS corresponents a l'any present tindran lloc a Lausana (Suïssa) el dia 10 d'octubre al Palau de Romine (universitari). Els treballs s'han d'adreçar a la Case Postale 200, 1020 RENENS (Suïssa), i els xecs postals a Jocs Florals 10-127, 97 Lausana, també a Suïssa.

REBUDA una col·lecció de reproduccions de Goya seguida de comentaris actuals, obra dels nostres companys confederals de la F. L. d'Evreux (Normandia). Moltes gràcies.

ENS DOL haver de notificar la mort a França del company Manuel Soto, element anárquico-confederal molt conegut al Poble Nou i a Hospitalet per la seva llarga i heroica actuació en favor de la classe treballadora. Als homes com Manuel Soto — de llarga i constant actuació, en confederals de sempre — es deu el prestigi i l'efectivitat de la lluita confederal i llibertària de la nostra terra, ibèrica a tota amplada. Consti el nostre condol i que la família Soto sàpiga recollir-lo. Sempre indesmentible, Manuel constava a la nostra Regional, igual com hi consta el seu germà Angel.

TABALER

LA MODA DEL DIA



Tot déu manifesta.



Non destiné
à la vente.

Bulletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 28
París, Abril 1976

Terra lliure

Qui treu el cap d'un lloc brut...

Les actituds i les paraules dels homes polítics de l'oposició, aquests darrers temps, són desconcertants. En efecte, la majoria no responen, ni de bon tros, al que hom creuria ésser les posicions lògiques de les tendències que pretenen representar, o que se'ls atribueixen.

No hi ha res a dir, evidentment, que els comunistes procurin embolicar la troca de manera a propiciar, a través de la tècnica coneguda de la confusió i de la desestabilització, la imposició a Espanya d'una «democràcia popular». Es llur política. Que aconseguixin, amb aquest propòsit, servir-se d'elements no comunistes, explotant la codícia, la covardia, l'arribisme o la ingenuïtat dels uns o dels altres, tampoc no té res d'extraordinari ni de nou.

El trenacaps comença quan es veuen certs «prohoms» de l'oposició adoptar actituds estranyament contradictòries amb la línia de pensament que fan veure que representen. Quan veiem capellans agafar posats de lerrouxista, militars fer de «matamoros» exigint «la plenitud immediata de la democràcia, sinó...»; feixistes de fa poc, més o menys mal esbandits, erigir-se en professors de llibertat; socialdemòcrates proclamar: «O amb els comunistes, o la mort...».

Un fantàstic carnaval.

El cas més curiós és el dels «liberals» sortits dels rengles del franquisme militant i situats ara en el camp «democràtic». Ens podreu dir que el qui treu el cap d'un lloc brut, sempre put. D'acord. Però si poguessim oblidar això, i haguessim d'admetre la sinceritat de llur penediment, fora difícil de comprendre que, sense transició, hagin passat d'un extrem a l'altre i que, en sortir de l'ortodòxia franquista, practiquin ara, molt curiosament, el puritanisme intransigent de la duresa «ruptural».

Tothom comprèn molt bé que certes organitzacions i certs partits d'esquerra, antifranquistes de sempre, se sentin, a graus potser diferents, moralment obligats a refusar de reconèixer legitimitat o sinceritat al canvi d'estil de govern de l'equip al poder en aquest moment; que no acceptin d'avaluar ni les declaracions de bones intencions ni les temptatives més o menys creïbles dels homes del postfranquisme per a oferir al país una «obertura» i desfer-se de la tutela de la vella guàrdia del règim; en tot cas, que

reclamin més que la política dels passats comptats i mesurats.

Però és més difícil d'entendre — i té molt de sospitos — que certes personalitats, dient representar o encarnar corrents de pensament i d'interessos conservadors, centristes, catòlics, reformistes, etc., s'hagin tornat de cop i volta tan llepafils. Es trobaria natural que aquests elements, «liberalitzats» per un cop de bagueta màgica, constituïssin una mena d'ala «avançada» dins del sistema, procurant impulsar i accelerar des de l'interior la reforma promesa. En lloc d'això, no solament no accepten de jugar el joc que el juancarisme els proposa, sinó que es mostren més reactis a la participació que els mateixos comunistes. Ja que si aquests darrers hi són reactis, és només si us plau per força. No fa gaire que en Marcelino Camacho, que tothom sap d'on treu les consignes, declarava que «ells» (els de les comissions obreres) estarien «dispuestos a participar»... (a condició, naturalment, que el règim els concedeixi el monopoli legal del sindicalisme obligatori, amb el qual el P. C. tindria a les mans una arma decisiva).

Trobariem molt estrany si ens diguessin que es per un escrúpol de solidaritat amb les tendències polítiques i socials que han estat designades per a continuar de totes maneres fora de la llei que els elements «moderats» (en el cas present, més aviat immoderats) en qüestió no volen acceptar d'incorporar-se a la línia «new look» de Juan Carlos. Es més de creure que es tracta de preservar una nova «virginitat», en espera de veure de quin cantó el vent es decidirà a bufar. Sempre que feu dringar un aventurer de la política, us fa un so de «duro sevillano»...

Així, entre murrís, pillets i belitres, vant mirant de tancar les portes a tota solució que no sigui una de les dues desseixides catastròfiques que persegueixen els dos ultrancismes, és a dir: o cop d'Estat en benefici del bloc tàcticament sotmès a l'activisme comunista, amb ocupació del poder per un directori d'espasa, salpasser i falç i martell, o bloqueig del règim en el «bunker» feixista, i retorn al franquisme pur i dur.

Ni l'una ni l'altra d'aquestes dues perspectives no fan cap gràcia al poble espanyol. El que sorprèn és la revelació de

la gasiveria i la ineptitud de les classes polítiques que aspiren a dirigir-lo, que, incapaces d'una visió constructiva, semblen divertir-se practicant un perillós joc de falles al voltant d'un polvori.

La missió dels confederals, en els moments actuals, és de pitjar costa amunt el carro de les llibertats, per a donar la paraula al poble que sua, pateix i espera. Però si és necessari d'arrancar els tascons de l'immobilisme, cal també — i sobretot — malfiar-se de les provocacions dels que tracen roderes traïdores per a fer-lo bolcar en el fossat del falangisme i de Cristo-Rey o en el de sant Josep Stalin.

ESPECTADOR

ESPURNELLS

Dedicats al meu car N.Mic, volentersament.

T'enutges tant que acabaràs bufetant-te.

Jo pentino els meus 80 anys i tu el teu meló de 30.

Jo, immobiliista, et veig giravoltar sense aturador ni esma.

Corres molt per no arribar en lloc.

Si duc bastó no et refiis. No és perquè vagi coix, sinó per espolsar puces d'altri. Res d'homes sants. Sans de magí, i és molt.

Quan dius: «A cops em pregunto a mi mateix...», no saps que respondre't.

Quan s'exigeix tota la raó, és que no se'n té gens.

Costa de creure que els dòlars es fabriquin a Badalona, Tatona.

Ni all ni ceba. Ets porro, i gràcies.

No insisteixis en la importància del no res, que et descobreixes.

Si el teu cap carbasseja, la C.N.T. no hi té cap culpa.

¿Quin coet li van ficar al cul al teu amic Das a l'Argentina, que hagués vingut a caure de quatre grapes al rebedor de Fraga Iribarne?

A mi, vell, jovent espanyol em fa la rialleta. A tu, vell i brufolat de pell, et fa la riota. Vagi per tu, la pota.

(Això és fet tot d'un grapat pel rampellut ROVELLAT)

4.1. 10.1.12

«L'Estatut del 32» és una mistificació del Capital

«El federalisme regional sols pot ésser una institució de les classes aristocràtiques i plutocràtiques pujants, ja que, en relació amb les comunes i les associacions de treballadors — industrials i camperols — encara seria una organització de dalt a baix. Una veritable organització popular comença, en canvi, des de baix, l'associació, la Comuna. Així, arrancant de l'organització dels nuclis bàsics, el federalisme es converteix en institució política del socialisme: l'organització lliure i espontània de la vida del poble.» — Miquel Bakunin («Carta oberta als meus amics d'Itàlia»).

Ben entès, que la C.N.T. està per la lliure federació dels pobles, que els anarquistes es manifesten per llur auto-determinació termal. Però, tenint en compte que la lluita social és internacional i que «el proletariàt no té pàtria» i la lluita de classes no té color nacional, es fa difícil parlar clarament dels «fets nacionals» des del punt de vista històric, ètnic i cultural fins a la seva pràctica política, social, econòmica i revolucionària.

Això no vol pas dir que no hi càpiguen alguns elements de base: *Federalisme i Autogestió generalitzats; Independència de cada comuna, de cada unitat federativa; socialisme federalista com arrel del Comunisme Llibertari.* Per això cal concretar-ho en el fet natural i històric de cada municipi, de cada marca i de cada regionalitat (es el sentit real de la nació, que a diferència de la interpretació marxista-leninista d'alguns historiadors, no cal que correspongui a l'Estat modern ni al projecte de cap Estat nou).

Avui a Catalunya cal definir una posició anarquista en el fet «nacional» sense que es faci nacional-estatisme ni regionalisme polític. Es a dir, que no es posi mal, per davant de la lluita social dels treballadors, la diferenciació nacionalista, cosa que portaria a tres opcions capitalistes: *Interclassisme nacional; estatisme bolxevic; o reformisme regionalista.*

A Catalunya i arreu es impossible la normalització nacional sense la Revolució Social del proletariàt, sense una societat llibertària. Tot el que signifiqui «lluita nacional» al marge de la lluita social d'acció directa i antireformista, serà una mistificació contrarrevolucionària del Capital.

El burgès de la «Banca Catalana», oligarca financer, Jordi Pujol, polític de C.D.C. i membre del «Consell de Forces Polítiques de Catalunya» que acaba de pactar amb la Generalitat a l'exili, ha dit a la burgesia de Madrid que «els catalans no som separatistes ni regionalis-

tes, sinó nacionalistes» (!), solemne paragrafada demagògica que no és «ni carn ni peix», és a dir, que reconeix l'existència de l'Estat centralista i unitari espanyol... com a millor defensa del capitalisme a Catalunya. Posició a la qual els partits nacionalistes catalans presten suport, ja que avui defensen el regatejat i governamentalista «Estatut d'Autonomia del 1932» i de fet la sucursal de l'Estat espanyol, la Generalitat.

«L'Estat Català» mai no vindrà de la burgesia catalana ni dels partits polítics (PSAN, FNC, EC, etc...), i com que la independència catalana sols seria factible en una Catalunya de federacions de Comunes Lliures, i aquesta federació socialista és impensable sense una prèvia Revolució Social del proletariàt i sense una Federació de pobles ibèrics lliures i socialistes, l'anomenat «Estat Català» o dels països catalans ja no tindrà lloc d'ésser, car el socialisme pur manca d'idea estatal i res no té comú amb el capitalisme individual o d'Estat, éssent el començament del Comunisme Llibertari.

No cal lluitar per l'«Estatut del 32», sinó per una Catalunya lliure dins un Ideal Socialista i un món llibertari de tots els pobles.

INDIKES

Alt Empordà, 13 d'abril 1976.

COM ESTA LA BOSSA

Escreix del nº 27: 1.382,40 F.

Serrarols, París, 10; Sense Nom, id, 4; Tomaset, id, 20; Laborda, id, 10; Ribera, Castelsarrasin, 50; Criach, Champigny, 20; Valls, Epinay, 20; Marin, Houilles, 10; Marin E., Bézons, 10; Ripoll, Vilamblard, 100; Un de Drancy, 21; Vidal-ler, Fécamp, 30; Amposta, St-Laurens, 20; Riera, Fontainebleau, 30; Ferrer, París, 10; J. Arquer, Perpinyà, 10; Bagès, Stains, 15; Un del Noranta, Lamotte Beuvron, 50; Vila, Montauban, 20; Riaza, id, 20; F. Hidalgo, Vierzon, 20; Aunés, id, 20; Floristán, Royan, 20; Jean Aleu, Bram, 20; Jurado, Labruguière, 30; Pérez P., Taurinyà, 30; J. Bruguès, Salies du Salat, 20; E. Conejos, Nantes, 10; V. Fontanet, Beaucaire, 15; Valero, Valras-Plage, 50; Emmanuel Riera, Fontainebleau, 30 F.

Total	2 127 40	
Despeses:		
Impressió del nº 27	660 00	
Expedició	170 65	830 65

Escreix	1 296 75	
---------	----------	--

Manca a pagar aquest número.

EL BOSSER

Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.

Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS

LES FARGUES CATALANES

Citant l'economista anglès G. Cole, que deia que cada època i cada poble porten estampat el senyal de la forma com s'han guanyat el pa, Manuel Serra i Morret escrivia:

«Es una altra mesura per a conèixer la substància i la magnitud de les diferències que ens separen d'Espanya. En general, els catalans s'han guanyat el pa treballant aferrissadament, i com més treballen més catalans són, i com més perdin l'agre del treball més espanyols esdevindran. Es un aforisme simple, que manté a la balança la vida de la nació. Si seguim el clàssic judici popular, no ens costaria gaire d'identificar els rèprobes, els espanyolitzats: són els que volen viure amb l'esquena dreta.»

Aquestes frases, on hi ha una bona part d'exageració passional, ens han tornat a la memòria, fa poc, veient a la televisió francesa un reportatge sobre la darrera «farga catalana»... als Alts Pirineus francesos. Potser la darrera «farga catalana» existint al món, i condemnada a desaparèixer per la productivitat superior — però no per la qualitat del treball — de les tècniques industrials modernes.

Segons ens explica J. Russinyol en el

«Problème national catalan», les fargues catalanes són un dels mes antics testimonis de la industriositat i de la ingeniositat per a les coses del treball del poble català. En aquestes fargues, inventades a l'Edat mitjana, s'utilitzava el mètode conegut, encara avui, sota el nom de «mètode català», procediment metallúrgic en què el mineral era convertit directament en ferro sense haver passat per l'estat de fosa. En el Principat, les fargues varen treballar sense interrupció durant deu segles. Les primeres fargues conegudes són les d'Andorra, que funcionaven ja al segle IX, i que van parar de treballar solament el 1837. La darrera fou la de Campdevàrol, que va treballar fins al 1878.

L'època més activa per a les fargues catalanes se situa en el curs dels segles XVII i XVIII. El «mètode català», que constituïa un progrés notable en la metallúrgia del ferro, es va escampar ràpidament per tot el món: primerament tot al llarg dels Pirineus, després a Còrcega, a Holanda, a Alemanya, a les Índies Orientals i a Madagascar, més tard en el continent americà, en particular en les conques de l'Orenoc i del Mississipi. — V.

COM ESTA LA LIRA LA LLIBERTAT



PORTA OBERTA

Somnis d'ahir i demà i de tothora,
sotjant tenebres i forçant la llum.
I dir al cor si d'enyorança plora,
«calma el deler i apreta fort el puny.»

«Encara no és demà; però l'aurora,
ja esbotza la tempesta que encar'hi gruny.
Posa't l'esforç a mà, ben a la vora,
i la passa del peu no, massa lluny.

Un vent reviscolat bat ja la porta,
revifant l'ànima morta
de la llar, com del sejour;

cal prendre el camí ral per la dreuera,
que la terra esbatanada ja ens espera
i una veu crida fort: Es el Retorn!

Roc Llop

Del llibre, «Poemes de llum i tenebra».

BALADA DE LES ESTRELLES

El duen lligat de mans
i amb caputxa de pobresa,
a tres passes del botxi,
i a una passa dels preveres.
Un home canta els pecats,
i un refila la trompeta.
I aleshores que el botxi
li empunya la cabellera,
ell diu, ensenyant les dents
al tall de la ganiveta:

— Germà, no em fa por la mort,
ni el jutge ni la jutgessa,
que si m'escapcen el cos
tindrè l'ànima desperta.
La meva pell se'n riurà
de l'ungla de les misèries,
i amb el cor tot ple de llum
seré rei de les estrelles!

Josep M. de Sagarra

La llibertat, és un puny irat, flamejant
al vent, com senyera reivindicativa. Es
la cançó llançada al vent amb coratge
perquè sigui copsada amb resonància
d'esdevenidor.

Es no teme tirans, ni fusells ni presons
repressives per a acabar amb la injusti-
cia que aclaparen com lloses gegantines.
Es prendre's els drets naturals quan
la força tirànica els nega.

Es l'entusiasme emotiu d'uns mots
abrandant els cors d'esperança. Es un
cant de protesta d'uns pits espitralats,
fent batsegar tota l'estiba de força cri-
minal de la tirania.

Es la cançó d'una mare esguardant
l'infant al bressol amorosida i esperan-
çada en el somni futur...

Es la rebequeria del noi rebolcant-se
per l'herba concretitzant un insatisfet
anhel...

Es el somriure somniós de la fadrina
esperant el promés cor esbategat i fala-
guer...

Es l'avi prenent el Sol sense inquie-
tuds, després d'haver curullat la gerra
de la vida — de treball fructuós —,
sormirint a la mort que l'espera a la fita
del viure...

Es el vallet — vergonyós de pidolar,
trencant justicier l'abundós aparador,
mentre ell passa gana...

Es l'estudiant revoltat (apallissat per
la «bòfia») assedegat de saber, aixecant
barricades al carrer, i al qui volen re-
glamentar la Ciència.

Es el savi «aparcant» al laboratori, per-
què no divulgui els secrets de la seva
invenció, perquè n'han fet secret d'Es-
tat els governants.

Es la protesta irada contra el qui ho
té tot, mentre hi ha llars apagades i
miserioses.

Es l'obrer explotat de la fàbrica, tren-
cant amb ràbia l'eina de treball, en veu-
re com «s'afarta» — sinic — el patró,
mentre ell sua i s'escarrassa, i fa traus
al cinturó perquè no li arriba a res el
migrat salari, ell que ho produeix tot.

Es l'huracà bramejant — com mar en
tempesta —, de tots els damnats de la
Terra, exigint justícia i equitat.

I és llibertat, la trencadissa de cade-
nes — nota sonora i metàl·lica —, des-
pertant en el seu pregó, els horitzons
d'un futur i radis demà.

SOLSTICI

Després de la mort del tirà

El feixisme espanyol ha agreujat tots
els problemes peninsulars. La mort de
Franco té com a continuïtat el mateix
estat de coses per mor que es tracti de
presentar com a apertura democràtica
allò que no és altra cosa que el reforç
del sistema feixista que trontollava i que
s'hagués enfonsat verticalment de no ha-
ver desaparegut el militar que obri les
portes del país als exèrcits estrangers.

L'etapa postfranquista és l'entrada en
força del capitalisme internacional que
conscient del que és capaç el nostre po-
ble vol assegurar el flanc sur d'Europa
que posaria en perill tot l'edifici europeu
de l'Occident que té un pes específic
davant del món sencer.

La repressió està en peu. La sang dels
treballadors és vessada arreu: Vitòria és
el símbol de la brutalitat de les forces
repressives: de nou Bascònia és presa
militarment. Les presons són plenes. Es
la bestialitat feixista de sempre. El fei-
xisme parla de fer concessions de carà-
cter regionalista per tal de donar entrada
a les burgesies catalana i de Bascònia
que foren els suports de la reacció en
1936 i en tots els temps... Les burgesies
esmentades que eren cridades a contra-
restar la influència política i econòmica
dels latifundistes, davant de l'empenta
del proletariat s'aliaren amb els latifun-
distes per a destruir els obrers. I foren
els propis capitalistes els qui cremaren
la etapa democràtica-burguesa. L'assaig
social democràtic de 1931, ens ha portat
a l'estat present de coses.

L'únic perill per al feixisme i per al
capitalisme internacionals en terres ibè-
riques és l'esperit llibertari i la renaixen-
ça de la C.N.T. Per això s'explica que es
proposin de destrossar la C.N.T. autènti-
ca i de deshonrar els anarquistes tirant
mà dels senyors que estaven ficats
en els nostres medis, i es pot assegurar
que D. A. de Santillán i Fidel Miró són
negatius a la nostra causa.

La lluita serà encara dura. Tenim con-
tra nosaltres els mateixos enemics que
en els anys 30.

Ajudem l'heroica joventut espanyola
que ahir fou Puig Antich i fa poques ho-
res ha caigut Oriol Soler Suganyes,
comptant naturalment amb el record i
l'estima d'un Joan Paredes Manot i els
homes de la E.T.A.

Cal abatre el feixisme.

JAUME BALIUS

La Confederació creix a Catalunya, per gobiades de joventut. Manuals i intel.lectuals hi fraternitzen, i, coratjosament, s'hi empren. Cada professió troba llur Sindicat confederal, i el de Professions Liberals esta formant-se. Però hi manca més gent experimentada, i certs mitjans d'actuació, i tot un devassall de propaganda: periodics, fullets, llibres, cartells, fulles, «papellones» enganxadices, coses que pot proporcionar l'exili. Quelcom es fa, pero es pot fer més cosa.

Tabal i barreja

ESCLAT de Primavera llibertària a París l'onze d'abril d'enguany. Quatre mil assistents al Miting, a la Llibreria i a l'Espectacle, vinguts, molts d'ells, de Barcelona, Saragossa, Madrid, Bèlgica, Holanda, Dinamarca, Alemanya, Suïssa, Japó, Venèçuela, i de nombrosos indrets de França. Reeixit, com aplec internacional.

El Miting fou menat per la C.N.T. francesa; per la C.N.T. espanyola hi parlarent dos companys vinguts de Catalunya i per la secció cenetista de l'exili el secretari de Zona Nord parisenc. L'A.I.T. hi parlà per veu del seu secretari; la Regional Catalana Exterior també hi perorà a través del company que designà. El discurs de cloenda fou a càrrec de la directora del setmanari «Espoir» de Tolosa de França. L'entusiasme de la gent, o gentada, reanimà el gresol del goig i de l'esperança. La Llibreria (segons el «C.S.») despatxà gairebé una tona de llibres, a més de paquets de discs; i la Festa de la tarda resultà un altre devessall de gent, d'art musical i folklòric, amb excel·lent resultat de taquilla.

Tothom sortí satisfet d'aquesta diada confederal, i si la premsa dretana, centrista i d'esquerra no se n'ocupà ni gots, pitjor per a ella. Els resultats econòmics i morals els recollim nosaltres. La C.N.T. hi és, encara que es vulgui que no hi sigui.

LA PEL·LICULA sobre la guerra d'Espanya i les col·lectivitats de treball que fan uns joves companys de Barcelona, sabem que està molt avançada. Confiem en la traça i la sort d'aquests bons amics nostres.

L'ASSEMBLEA cenetista de Sans ha tingut per resultat la formació de nous Sindicats que enfortiran un tros més la Federació Local C.N.T. barcelonina i el creixement dels organismes similars de comarques. Sempre amunt i que ningú no faci figa.

LA DIADA CONFEDERAL celebrada a Bordeus (miting matiner, espectacle a la tarda) també esdevingué animat i de resultats falaguers. No hi ha més remei: bellugar-se és creixer.

LA REGIONAL CATALANA de l'interior té el propòsit de fer reaparèixer «Solidaridad Obrera» i una publicació catalana que es podria dir «Catalunya» o «Terra Lliure». No cal dir que nosaltres restem a la disposició dels companys de Catalunya per ajudar-los en aquesta i les tasques que siguin.

EL LLIBRE d'història social escrit fa poc per un company nostre ha tingut comentari extens i favorable en una reu-

nió de tres sessions feta a Igualada. Un amic estudiant sustentà la tesi del llibre.

EN ELS TRES DIES de Pasqua ha tingut lloc a París un Congrés de l'Associació Internacional de Treballadors anarco-sindicalista, amb delegats de França, Anglaterra, Espanya, Itàlia, Alemanya, Portugal, Holanda, Noruega, Bulgària i Amèrica llatina, amb la falla explicable de la S.A.C. de Suècia, esdevinguda social-dormilega d'ençà que els companys Jhonson i Andersson foren reduïts (per art maquiavèlic d'Helmut Rüdiger) a l'ostracisme. Ara aquells dos magnífics companys ja no existeixen, i la S.A.C. amb prou feines.

Els acords del Congrés atista que ens ocupa són intel·ligents i fàcilment practicables, la qual cosa fa pensar que la seva aplicació donarà bon resultat. La novetat d'aquest comici és la integració de la FORA del carrer de Salvadores (Buenos Aires) a la nostra A.I.T.

INSISTIM prop dels companys: La publicació de TERRA LLIURE a l'exili és una necessitat agradable d'acomplir, però a l'interior aquesta mateixa necessitat és imperiosa. Fem-ne arribar a Catalunya.

RESPOSTES a un que sempre es lleva tard. *¿Por qué esa testarudez en escribir catalino?* Perquè no sabem escriure imbecilitats en cap idioma, perquè no sabem jugar per perdre, perquè no som ni serem centralistes, i perquè ens surt de la ronyonada. Vet-ho aquí.

EL CONGRES de la Cultura Catalana proposat i a punt de celebració, disposa del suport de més de mil entitats del país. Per aquest camí està previst que la parla catalana registrarà, dintre de poc, una explosió formidable amb diaris, revistes, expansions teatrals, forum polític i escoles especialistes. Seria de doldre que els llibertaris fóssim masells a la cultura catalana. Però no ho serem ni ho som.

EL MARREC del segle XIX que tenim a la redacció convidà a mestre Rubió i Balaguer (86 anys) a presènciar el neixement del segle XXI. El nostre preat Rubió manifestà al nostre amic noucentista la por que té de perdre el tren que el dia 1 de gener de l'any 2000 podria conduir a la magnífica cita.

EL LLIBRE-RECULL d'articles de Joan Peiró publicat a Barcelona ha tingut èxit a Catalunya i més enllà encara. Llàstima que el «bouquin» resulti carot i que costi de conformar-se amb allò que «la bona xeixa es paga».

«SERRA D'OR» del mes de febrer publicà unes consideracions anticentralistes afectant les ciutats-pop que són Madrid i Barcelona, originals del nostre col·laborador Joan del Pi.

COMPANY D. G., Perpinyà: La Boetie era un pensador del segle XVI. Aprofitem d'ell el bon concepte, car el demés és endarrerit.

DIA 22 de maig a París: Inauguració de l'Exposició «Espanya 1936». Exit segur per la seva importància documental i artística.

1^{er} DE MAIG d'enguany a Barcelona. Molt mogut amb brutalitats policiaques i una C.N.T. quasi mestressa dels carrers.

ARRAN DEL LLIBRE
«JOAN PEIRO, ESCRITS 1917-1939»

CAL QUE HI DIGUI LA MEVA

El recull d'articles fet per P. Gabriel ha complagut pel que reflexe el pensament i el sentir de l'home, i per la presentació acurada, artística, del llibre. Amb goig, a aquest Peiró «reviscolat» l'he col·locat a la meua biblioteca.

Però n'haig de dir una, encara que no sigui sonada. Es tracte d'una polèmica triangular Ferrer-Puente-Peiró, que a l'ésser dibuixada en el llibre solament amb signatura peironiana, cada text reproduït, en solitari, perd la saba polèmica que li pertoca.

Degut al combat trentista que apassionadament l'amic Peiró sostenia, ell trobà avinent de correspondre certes aspiracions faistes amb dicteris, un d'ells afectant el metge vitorià Isaac Puente. I havent jo inserit en «El Sembrador» d'Igualada un escrit condolint-me dels excessos personalistes de l'anarquisme organitzat, Puente se'm queixà del meu suposat parcialisme, adduint que ell havia sigut inamicament tractat pel vidrié de Mataró.

Pretenent reconduir la cosa al terreny de la discussió entre companys, vaig convidar Puente a sostenir els seus punts de vista en «El Sembrador», ço que feu el convidat en un treball que, immediatament, seria discutit per Peiró des de «Cultura Libertaria» de Barcelona. Jo mateix vaig intervenir en la contesa utilitzant també «C. L.» un cop solament, car el director Agustí Gibanel no m'admeté contrarèplica a la rèplica que m'adreçà Peiró, resultant, de tot aquest batibull, que en el llibre «Joan Peiró, escrits 1917-1939» només hi apareixen els textos del company vidrié, deixant al lector ignorant dels escrits d'un metge i d'un empedrador que eren l'origen de les respostes peironianes.

Vull dir, en concret, que la fórmula de l'expressió a mitges és coixa.

Joan FERRER



terra lliure

on destiné
la vente.

Butlletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 29
París, Maig 1976

Economia mètrica

D'ençà dels temps de la vella, de quan les riqueses del planeta foren retingudes per la força bruta i esclavitzada la mà d'obra treballadora i modernament enjouada mitjançant el salari; després de la disminució, al segle XV, del poder feudalista, neix el capitalisme i es consoliden els Estats; la societat va evolucionant... mantenint el proletariat a la rerassaga. En això, la ignorància i la religió hi són per alguna cosa.

També la rebel·lia de l'individu, conscient o instintiva, és tan vella com l'existència de l'home, mentre que l'oposició col·lectiva formal sembla originar-se l'any 1866 a Londres amb la I Internacional de treballadors, ideada a París algun temps abans. Els personatges ben capacitats la impulsen amb afanys de justícia i progrés, tot llegant a la humanitat el bon ensenyament, ennoblint la classe explotada i preocupant els explotadors. Dissortadament per al món assalariat les divisions intervingudes frenen considerablement l'avenç del Moviment treballador, i es pot dir, no obstant, que, els esforços revolucionaris, perduts i tot, han permès d'establir una experiència i de perfilar un objectiu social concret. Certs prejudicis s'han anat esvainint i les reformes d'entreteniment de les masses han sofert el descrèdit més pregon.

Paral·lelament, la ciència i la tècnica han anat fent via, els descobriments substancials se succeeixen, com el del sistema mètric decimal, per exemple, cronometrador de les riqueses socials existents i prevenció de les futures, igual que el fixament de les necessitats de subsistència de l'home, i la previsió de déficits per calamitats naturals. Havent avançat tant la ciència econòmica, és llavors més que una casta minoritària s'aprofiti cinicament en sentit particular del bé comú.

Així, venint de vell, l'economia humana resta contradictòria. Molts problemes numèrics per un resultat esquitat, de casta. Produint-se més del que hom consumeix, els productes són rarificats per l'especulació amb miras a llur encarament constant. Prop del 40 % de la producció social es engolint per l'Estat a títol d'impostos, grosses quantitats de matèries són cremades o femificades per a sostenir els preus en fletxa, donant-se el cas paradoxal de mitja humanitat que pateix fam havent-hi aliments per a tots i de sobres.

Nosaltres, llibertaris, hi oposem el nostre criteri. Si hi ha un pa efectiu per a cada persona no hi ha necessitat de produir-ne dos. L'home treballa per a cubrir les seves necessitats naturals i no per una maledicció mítica. Els casos aberrants en producció i consum els refusem. Avui, per exemple, un caixó de verdura a l'engròs es ven a 4,00 francs, però l'embalatge en costa 2, i 2 més el transport, deixant el productor en zero ganància. Millor, doncs, femar la terra amb la pròpia verdura per a dedicar-se a una producció més considerada. En tot cas, el consumidor no es lliurarà de pagar quatre vegades més cares les matèries en favor d'un comerç i un Estat que no tenen en compte — i de qui li ve! — la via directa entre el productor i el consumidor. Podríem adduir altres dades per a senyalar el desastre que s'apropa. Cada país tracta d'exportar al preu que sigui, amb benefici privat de l'intermediari (l'Estat mai no deixa de ser-ho) i en perjudici de la generalitat de les gens. Curiós també el déficit industrial, tant en l'aspecte particular com en el nacionalitzat. Tothom està esferèit per l'encariment irracional de tot i enfront a una inflació sense aturadó, situació intolerable que ressenten més que cap altre sector les llars obreres. La paga que rep l'obrer sempre perd l'alè darrera la puja sense aturador dels productes en venda. I no obstant, el capital no s'evapora, resta acumulat en un lloc o altre. La força de la producció és evident, fet insòlit que cal reflexionar-hi seriosament.

No endebades la C.N.T. preconitza una economia conduïda per la gent de treball — la més interessada —, simplificant el problema en lloc d'embolicar-lo. La presa del munt quan abundància hi hagi, sense malmetre. Si hi ha pa de sobres no hi pot haver abús, i és ara que es fa això en ple ordre burgès o bolxevic. ¿No hi ha un excés de cotxes que corren inútilment, amb el sol objectiu de perdre temps i gasolina? ¿I quants d'altres serveis inútils en la present societat no existeixen? Només economitzant les activitats malgastadores, els transports d'utilitat obrera, la llum, el gas i l'electricitat podrien ésser gratuïts.

Tot això ens aferma en la necessitat d'un comunisme llibertari que ens faci a tots iguals amb idèntics deures i drets.

Ho escriu : GESBA

La necessitat meua és la del veí, i viceversa, precepte que ens sembla indiscutible, i, realitzable. No prediquem pas l'aplicació del sistema mètric decimal a l'economia lliure en el supòsit que el que jo produeixo és meu, car la terra, la mar i l'aire i les riqueses que en surten pertanyen a tots i no a uns tocats per la vareta de déu com en el temps del feudalisme i del capitalisme d'Estat, mena de successió del primer. La desigualtat, heus ací l'enemic.

Sense la mà del treballador i la intel·ligència del científic l'economia social és impossible. Declarem-la lliure i tots, agermanats, anirem més bé.

Remarques a un amic, que ho sembla

No comptis escarbats, compta estrelles. A un negre no cal que l'enquitranis. Un vegetarià pot ésser antropòfag de conductes.

Així com «un llauna» no és llauna, l'or no és hort.

Ets tan important, que la gent et farà enterrament lluit. I se n'entornarà a casa.

Els illits que venen davant de cal Sepulturera, són de pedra. Prova'n un, i adorm-t'hi, si goses.

Vora casa hi ha un cementiri net i sa. Te'l recomano.

No em convidis a enterros. Jo no aniré ni al meu mateix.

Procura aguantar-te el darrer badall. Després d'ell, ja no en resten existències. Quan vas amb el gos aneu tots dos.

Agafant el gat sempre en surts esgarapat.

Fent atracaments vas aprendre de fer de banquer.

Sempre obrer i ara esquena-dret, ja no la puges dreta, la paret.

Sempre obrer i ara burgesot, confondràs el barret amb el pot (de nit).

Ex anarquista? Això fa cuca trista. ¿Ahir del sindicat, i ara ets escagassat?

¿Ahir confederal, i avui corc de queixal?

¿Adés l'home que atina, i enguany mort que camina?

Cregueu que n'hi ha un tip! Badalla, dropo, i R.I.P.!

ROVELLAT

4. P. 10-112

Cap a la Federació d'autonomies ibèriques

«... eldesig d'una Ibèria que encaixa amb la que, des de molt enllà del segle passat, propugnen importants personalitats catalanes; una Ibèria que, entre nosaltres, sempre ha esdevingut popular. ¿Es que potser ha arribat l'hora d'interessar-s'hi també el poble portuguès?» Félix Cucurull, «Avui», 30 d'abril 1976.

Aquestes paraules no són de cap llibertari, no són de la F.A.I. ni d'en Felip Alaïz. Són d'un moderat, col·laborador del primer diari català de després de 1939, «Avui» de Barcelona, i corresponen al primer article sobre la imperiosa necessitat d'organitzar una Federació dels pobles ibèrics lliures que s'ha escrit a Catalunya després de la mort del tirà Franco. Era hora que no es parlés tant d'«Estatut» i es parli, encara que sigui en moderat, amb referències a una culturalista «Lliga Iberista Portuguesa», dins d'un diari nou escrit en català, sobre la veritable independència i el federalisme de cada poble de Portugal. Fet que posa en entredit l'estalisme i el centralisme de tot signe i color.

La Federació lliure dels pobles ibèrics que volen els anarquistes sols serà factible amb una Revolució social fonamentada en dos aspectes convergents: l'emancipació del proletariat i la veritable autonomia dels pobles.

Per al primer aspecte cal una Aliança Revolucionària dels Treballadors par la base, fonamentada: 1^{er}, en l'acció directa i antiparlamentària, com propugna la C.N.T.-A.I.T.; 2^a, un programa revolucionari i constructiu de socialització immediata de tots els mitjans de producció, serveis-consum i la destrucció del Capital; i, 3^{er}, una col·lectivització agrària de les terres.

Per al segon aspecte: independència social del poble treballador; autodeterminació de cada poble dins de Federacions de comunes autònomes i lliures; unió de la lluita social amb la idiosincràcia de cada poble i amb llurs desitjos autonomistes; fugir del centralisme «sucursalista» i de tot nacionalisme interclassista i de la burgesia local o nacional; i, federalisme socialista-autogestionari i pràctica fraternal de l'internacionalisme revolucionari.

Un altre fet, quasi desconegut a Catalunya i arreu, ha estat el renaixement de les reivindicacions autonomistes de Castella i Lleó. El govern feixista de la Dictadura coronada ha prohibit, amb gran movilització de la Guàrdia Civil, una projectada concentració de set mil castellans a Villalar dels Comuns, el 25 d'abril, 455 aniversari de la criminal victòria de la Monarquia contra la revolució dels comuns de Castella. Tan sols un miler de fills del poble castellà varen poder entrar a Villalar el 25 d'abril d'enguany, però varen fer tremolar al vent el simbòlic Penó Morat, històrica senyera de les llibertats perdudes del poble castellà.

Es l'hora de la Revolució proletària i l'inici de la desfeta del capitalisme. La Península Ibèrica i els pobles del Magreb i de l'Atlàntic (Illes Canàries, Açores i Madeira) han retrobat la paraula. Ara són l'eix de la Revolució social mundial. I l'anarquisme social és l'instrument revolucionari que ha d'impulsar els combats d'aqueixos pobles oprimits i explotats pel Capital i les jerarquies.

Ara més que mai, visca la Federació revolucionària i comunista-libertària de tots els pobles!

INDIKES

Alt Empordà, 14 de maig 1976.

COM ESTA LA BOSSA

(Suma errada en el nº 28. El donatiu de Riera (30 F.), de Fontainebleau està marcat dues vegades).

Així l'escreix del nº 28 es de 1.266,75 F.
F. Català, Paris, 20; Tarragó, id, 10; Armengou, id, 20; Montaner, id, 10; Soto, St-Denis, 10; Roldán, Drancy, 10; J. Ferrer, Paris, 10; Marcel, id, 20; M. Alcón, Mèxic, 9,40; J. Arbós, id, 9,40; Segura D., Thionville, 20; Agrupació de Lyon, 60; Bagès, Stains, 15; Criach, Champigny, 16; Cuadrado, Pierrefitte, 20; Pujadó, Le Havre, 10; Quert, La Rochelle, 200; Varis, Paris, 4,50; Martínez, La Roque, 10; Parra, id, 10; D. Flos, id, 15; Adell, id, 10; Rosquillas, Pont de la Maye, 10; Un Pelat, Tolosa, 10; D. L. A., 30; J. Navarro, Bédarieux, 20; J. Cabré, Fleury-les-Aubrais, 27; A. Peralta, Montpellier, 50; Bellès, Perpinyà, 15,30; Noi del Poble Sec, 10; Noi de Gràcia, 10; Llúcia, Perpinyà, 5; Viusà, Auch, 100;

López V., Brive, 20; Morata G., Valreas, 25; Llop, Paris, 10 F.

Entrades 2 128 35

Despeses:

Impressió del nº 28 660 00

Expedició 174 80 834 00

Escreix 1 293 55

Manca a pagar el present número.

EL BOSSER

Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.

Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS

Girs a Roc Llop

C.C.P 13 507-56, Paris

33, rue des Vignoles, Paris (20).

Tabal i barreja

BEN REBUT el Cartell anunciador dels Jocs Florals de la Llengua Catalana per a 1976, que tindran lloc a la ciutat suïssa de Lausana el dia 10 d'octubre, a l'Aula del Palau de Rumine. Especialitats a tractar (en versos o en prosa, segons matèries): l'Amor, Història, sentimental catalana, Valors Espirituals, Economia i Jurisdicció, Idioma, Liberalitat i Democràcia, Poesia lliure, Sindicalisme, Música, Ciència, Teatre (un acte), Prosa lliure, Traducció d'un poema anglès, Estudi infantil referent als Països Catalans. Formen el jurat mantenidor dels Jocs: Joan Triadú, Josep M. Castellet, A Cirici-Pellicer, Félix Cucurull, Albert Manent, Ramon Sugranyes i Xavier Fàbregues, secretari. Enviar (s.u.p.) les pliques a Jocs Florals de Llengua Catalana, Apartat de Correus nº 630, Barcelona. Termini d'admissió: 11 de setembre.

EXPOSICIO «ESPANYA 1936». Amb èxit esclatant aquesta suggeridora Exposició ha estat inaugurada a l'estatge del Centre Confederal de Paris, el dia 23 de maig. Consta de 25 cartelleres contenint uns 250 documents gràfics, lletrats i artístics, a la dimensió natural o acuradament ampliats, versant sobre positivista autogestionari (col·lectivista industrial i agrari), entusiasme antifeixista, cultura i art revolucionaris, Escola Nova, Unificació, Sanitat de guerra, transformació, per esforç obrer, de la indústria mecànica civil en indústria bèl·lica, colònies infantils, obra de Solidaritat Internacional Antifeixista, presència de Dones Lliures, mostres de cartells, periòdics i altres impresos enaltint el poble en armes; cooperació internacional, etc.

Cal veure aquesta «Expo Espanya 36» per a comprendre el gran esforç del jovent — i no jovent — llibertari de Paris, assessorat per mestres artistes, gravadors i cineastes.

Aquesta demostració de l'abast moral, efectiu, històric i futurista de la Revolució espanyola de 1936 és el menys del món localista, car el seu motiu és essencialment itinerarista. La segona instal·lació de la «Expo Espanya 1936» ha tingut lloc el 30 de maig a Evreux. Hom ha previst la seva presentació a Marsella, Tolosa del Llenguadoc, Bordeus, Orleans, Grenoble, Lió, i essencialment a les poblacions ambientades de Perpinyà i Baiona.

ENS INNOVEN de la Península que el «C.S.-Solidaridad Obrera» causa molt bon efecte en tots els pobles que el reben. Felicitacions a l'estimat col·lega.

DE LA GRAN xerrameca dels polítics nous i vells que troten d'un lloc a l'altre de Catalunya, s'en pot treure ben poca cosa. Referent a sindicalismes, Josep Pal·lach ha dit a Lleida: «Existeix una diferència entre el socialisme espanyol i el català, donant lloc a dues marcadament afirmacions: una essencialment llibertària, sindicalista, i altre de tipus nacionalista.»

TABAL I BARREJA

PER AL 20 DE JUNY està fixat el Dia de la Festa del Llibre llibertari al Centre Confederal de París, amb exposició de novetats i llibres de consuetud, conferència literària a càrrec de l'il·lustrat company Ferran Ferrer, i tiratge de la Tómbola Pro Espanya lliure i necessitats propagandístiques de l'exili confederal i llibertari. Tractant-se d'un acte gairebé tradicional i de ressò general és fàcil d'assegurar que aquesta Festa serà reeixida com sempre. El resultat de la rifa serà comunicat a la premsa confederal de l'exili.

SEGUIM rebent «Occitanie Libertaire», «Espoir», «AIT», «Tierra y Libertad», «Vida Nova», «Mai no morirem!» d'Angulema, «Butlletí del Casal Català de Tolosa», «La Falç» de Perpinyà, «Cenit», i tot el que publica el Casal Català de Caracas.

DE CARACAS precisament, ens assabentem de la mort de Maria Gispert i Coll, dona de lletres i de considerables esforços antifeixistes. Nosaltres — que gosàvem de bona amistat amb la Maria — sentim com el qui més la dolorosa pèrdua.

ACTUALMENT es publiquen dos diaris en idioma català en tot el món: «Avui», a Barcelona, i «Poble andorrà», naturalment a Andorra.

SEGONS veus que voldríem que es confirmessin, la revista «Destino», de Barcelona, destinarà un número a comentar la presència vella i nova de la Confederació Nacional del Treball a Catalunya i Espanya. El llegirem, si el cas es presenta.

A PUNT de sortir, a càrrec de les Edicions «Umbral»: el fullet «Ramón Acín» escrit per Felip Alaiz i prologat per Galo Diez. Tres companys de gran estima que ja no els veurem mai més. El preu serà de 2,00 frs. a fi que no hi hagi company i amic de les lletres que no pugui llegir-lo. Comandes a Roc Llop, 33, rue des Vignoles, 75020 París.

TIMIDAMENT, a Igualada es torna a parlar d'un reviu d'un Ateneu, havent-se hi encetat alguna conferència sobre llibertat de premsa. Es tracta, no menys que d'un Ateneu Igualadí de la Classe Obrera inaugurat l'any 1866 i tancat per les autoritats franquistes l'any dissortat del 1939. El casal tenia més de dos mil socis i sostenia classes diürnes i nocturnes d'ensenyança general i cultura particular amb un miler d'alumnes; disposava de quinze locals, vuit d'ells aules escolars i els altres destinats a Conservatori de Música, Escola de Professions, Exposicions, Teatre, Festes, Cafè, Biblioteca (uns 12.000 volums), Laboratori..., i encara un gran jardí, un espaiós pati escolar, Revista, Orfeó, Grup excursionista-espeleològic, etc. Anihilat aquest empori de la cultura igualadina, el règim el convertí en catau de la Falange, alies Centro Nacional. Vergonya eterna!

La salvació del món, vindrà d'Ibèria?

La panoràmica del món no és gens agradable, per militarismes, egoismes i nacionalismes esbojarrats. Rússia Estats Units segueixen conduint la política universal i el demés que es manifesta a la resta dels països, tret de la Xina (també, però, totalitària) és de segona mà. Els pobles soviètzats i alguns del Tercer Món obeeixen a la batuta de Moscou, i les democràcies burgeses i nacions feixistitzades i altres llocs terçmundistes segueixen les indicacions de Washington.

Espanya la liberalitzen els franquistes cara al Mercat Comú, no al Poble. Els 250 partits creats a recés del postfranquisme és cosa d'èlites i no d'organismes d'arrel popular. Dels simples reformadors als comunistes, passant per l'uetisme, tots accepten la monarquia.

Els sindicats pensen ajobar-los declarant-los, per la llei, unicitaris, semblant a unicides. Molta llibertat sindical, però a raure a l'estable governamental com a Portugal, com a tot país en dictadura. Les sirenes unicitàries xiulen que és un gust i caldrà que els companys anarco-sindicalistes de Catalunya i enllà no en facin cas i vagin a la seva, a la sindicació veritat, confederal, dels treballadors. La resta del sindicalisme anirà a raure, multifracionada en nom de la unitat obrera, als nombrosos estables de la política matisada en variolats colors.

Confederalment hem tingut Sindicat Unic, l'hem viscut a bastament del 1917 al 1923. Passada la dictadura del general Primo de Rivera el vàrem retrobar a títol de Sindicats de Ram o d'Indústria. Però no era sindicació forçada, sinó elecció i conveniència dels propis treballadors.

Ara el govern protegeix l'uetisme pensant que el socialisme democràtic europeu acceptarà la candidatura d'Espanya al Mercat Comú Europeu. De 1.070 delegats al Congrés autoritzat de la Unió General de Treballadors, 1.000 (els espanyols) eren no res i els 70 de la resta eren el tot, des del punt de mira governamental. Volent-ho o no, els caps de brot de l'uetisme fan el joc de la nova monarquia espanyola. Ni ells ni les altres rames opositores (considerant-hi i tot les regionalistes) mai no parlen de República.

Els nostres opositors faran ço que voldran, ben net que si. Però nosaltres, els confederals, els anarco-sindicalistes, els llibertaris, també hi anirem, a la nostra: no a la particular de cadascun, sinó a la conquesta final de la llibertat política i econòmica del poble que treballa, equivalent a l'emancipació integral dels treballadors i dels qui encara no ho són i pensen ser-ho per a major utilitat de la cosa col·lectiva. No ens fem del mot democràcia, gastat abans per la burgesia d'esquerra i ara pels comunistes de dreta, que ho són els autoritaris. Nosaltres, a restar autogestionaris, col·lectivistes, co-

munistes llibertaris, amb guany de causa per tractar-se d'una concepció moderna, sí, però el 1936 satisfactoriament provada. Mentre que els altres han provat llur inutilitat socialista decantant, invariablement, cap a l'opressió i a l'explotació de l'home per vici ancestralista, autoritari.

Companys cenetistes, com que disposem d'experiència, servim-nos-en.

JOAN DEL PI

Cap un Cop de Poble

«La llibertat no es pídola, la llibertat es conquereix.» P. Kropotkin.

A Portugal la Dictadura ha estat enderrocada per un cop d'Estat militar; a Grècia, fou un gest polític de Palau. I als pobles d'Espanya?

Ací, la Dictadura monàrquica caurà per un cop del poble treballador, per acció directa revolucionària del proletariat en revolta contra l'explotació abusiva (preus alts, salaris congelats, repressió policiaca, sindicats verticals, manca de llibertats de reunió, associació, premsa obrera i d'expressió de les teories revolucionàries, nombre de treballadors i de lluitadors empresonats, etc...).

Aquest Cop de Poble donarà possibilitats enormes d'autoorganització dels treballadors, d'autogestió de les lluites socials, de movilització revolucionària per la base... tot al contrari de la situació de direcció burgesa i dels partits polítics que hi ha en els conflictes socials a Grècia i Portugal.

Aquest Cop de Poble que fa unes setmanes era inimaginable, que pensàvem que la gran burgesia aturaria amb facilitat i possibilitaria la facilitat de dirigir el «canvi democràtic», car resulta que ara són els treballadors, per ells mateixos els qui porten la iniciativa i trien llur camí vers la fi de la Dictadura postfranquista i l'objectiu de classe: la Revolució Social.

Anarquistes, anarco-sindicalistes i llibertaris, no volem que cap partit polític ni sindical reformista recuperi aquest combat social, no volem que els treballadors ibèrics siguin controlats i dirigits per cap organisme polític ni centralista. Contra tota recuperació del moviment social de les lluites revolucionàries del proletariat, cal lluitar, avui més que mai.

Cal canviar la vida, cal transformar la societat. Volem el Comunisme Llibertari. Cerquem l'Anarquia. Idea i combat, ara contra la Dictadura, després contra la socialdemocràcia de tots colors, com diu la C.N.T., com vol la F.A.I., com han pintat a Saragossa uns estudiants anarquistes.

Miquel DIDAC

L'equívoc de les ciutats primeres en tot

Segur que hi ha homes que saben i callen, però un servidor no és d'aquesta colla. He maldat sempre i ja n'he contat, de coses. No totes, perquè si la vida comença a ser llarga, la memòria esdevé, a cops, imprecisa. Llavors cal escurçar la xerrameca.

Ara que es parla a bastament de Salvador Seguí, als d'abans, és clar, els records se'ns revifem. Tots coneixiem el Noi, de poca distància o de ben a prop, com és el meu cas. Cruells, Huertas i Molas n'han donat coses ben escrites i certes, però quant a ésser català o catalanista, layretista i companyista, el Noi del Sucre el dibuixen malament. Tal vegada algun dia jo m'explicaré a l'efecte; per ara no, car els dies de vint-i-quatre hores no m'abasten. El qui hauria hagut de biografiar de cap a peus el Salvador Seguí que del 1911 al 1923 vam conèixer, era Josep Viadiu, potser l'amic més íntim que el Noi tenia. Malauradament, Viadiu ja no existeix. Però el que ha deixat escrit referent al nostre gran anarco-sindicalista, podem considerar-ho or de llei.

I heus ací que ara em surt la meua malvolença contra la tendència popista, abassegadora, de tota ciutat centripeta, en el nostre cas de Barcelona. Seguí era de Lleida i Viadiu d'Igualada. Centenars i milers d'obrers corrent la Social per Barcelona, eren també nadius de la gran perifèria, de sota cels més clars que no els de la rogenca Barcelona de nit. Solament un trenta per cent de militants de la capital eren nadius del clos barceloní; la resta, venint de fora, hi estava absorbida. Com si considerar-se barceloní vestís una mica. Jo mateix, trescant per

aquests mons d'exili, quan em pregunten d'on sóc responc que de Barcelona...

El dany és que si Madrid vol ésser la Península, Barcelona vulgui ésser Catalunya, mentalitat que correspon al castellanisme, al catalanisme. I, sense adonar-nos en, al cenetisme. El tot, homes, coses i propòsits, abocat a la capital monstre, devoradora, perd la voluntat pertifèrica, la iniciativa rural, reduint la densitat, la particularitat forana, a una subordinació a la petita Roma imperial que vénen a ser les capitals d'Espanya i de Catalunya, quan, socialment parlant, sense la història particular de cada poble el conjunt obrerista del país que sigui resultaria, migirat, incomplet, perquè el punt gros d'una carta geogràfica no és res si es desconsidera la munió de punts petits que concreten la panoràmica estel·lar. Barcelona, sense la resta vital del país català, minvaria en importància, ensems que Sabadell, Reus, Sant Feliu de Guixols i Lleida (i ací possem-hi un etcètera d'amplada), sense la capital ho passarien coixament, deixant establert que els uns necessitem dels altres, i que no hi ha res que justifiqui la presència de poders centralistes en contradicció adés guanyades precisament pel federalisme.

Fer història social (i torno a la meua dèria obrerista) cenyint-la a Barcelona, seria esquivar el problema, igual que si hi donéssim arrencada des de Mataró o d'Arbeca, per dir-ho d'alguna manera. Cada poble que socialment s'ha manifestat, té dret a dir-hi la seva en pla particular, no pas absorbent. Homes de tremp de les comarques han passat a la capital catalana i hi han aportat crit i força. Exemplant, Garcia Oliver és reusenc, la Montseny madrilenya, i Esgleas mallorquí, i així cadascun s'ha produït on s'ha trobat, sigui al tot ciutadà, a les ribes del toll, al secà o a muntanya, creient que val la pena de respectar el mèrit i la idiosincràsia de cada lloc per tal d'evitar involuntàries inclinacions totalitàries.

Jo tinc la sort, o la pega d'haver actuat arreu, i més particularment al meu pedris de la Segarra oriental, concretament Igualada. I creieu que n'hi ha de coses a dir, de la conducta dels obrers d'aquest poble. Hom l'observa des de Barcelona amb prismàtics enterbolits de pagesia, mentre que la realitat d'allí és industrial, entre ceps, blats i oliveres, enmig d'una agricultura mixta que forma transició entre el vinyar mediterrani i els sembrats de la Segarra lleidatana o cerverina. Igualada és un empori industrial amb pins quasi a frec de xemeneia fabril, una factoria teixidora, i un índex de la pelleria peninsular, a l'igual que abans Capellades ho era, de la indústria paperera, en barba i estrassa. Hi ha moltes coses a dir de l'esforç societatari d'a-

quest poble, dels treballadors d'aquest poble, homes sense lletra, abans, però sempre posseïts d'un deler alliberador, d'unes ganes boges d'esbandir la ronya de misèria tradicional i tradicionalista que ens ho feia passar terriblement a la terra i donava la clau del cel a religiosos fidels servidors dels amos i miseriadors de la terra. Cent anys de vagues emancipadores (i que consti que parem el rellotge el 31 de desembre del 1939) que fins ara — tret, en part, del cronista A. Carner — no han trobat qui les expliqui amb l'extensió deguda perquè sembla que ocupar-se d'un moviment local no fa l'efecte, però que, localitzant-lo al tot barceloní, concretant-lo des de Carders o la Portaferrissa, llueix més que no pas escrit al carrer del Clos igualadí o a la Font Cuitora de Capellades.

Entestat o reivindicatiu, jo presento textos d'història social igualadina capaços — penso — de certificar que el tot socialista o sindicalista es compon de l'aportació infinitesimal de llogarets, viles, ciutats i capitals, mercès a l'esforç inconsiderat (inconsiderat pels inconvenients repressius que comporta) d'una munió de companys de totes les èpoques que, sense una evocació quelcom tardana, risca de caure definitivament al pou del silenci i de l'oblit.

Qui vulgui podrà veure i comprovar l'esforç dels treballadors igualadins dedicats a la causa emancipadora. A Igualada, no tot ha estat fum de xemeneia amunt.

Joan FERRER

(Tret de la revista «Serra d'Or»)

LES CINC VERITATS

Carles Marx, teòric, personalment no estigué en cap revolució.

Miquel Bakunin, teòric i pràctic, estigué en totes les revolucions europees de l'època.

Lenin i Trotski no estigueren a la revolució política de març 1917, a Rússia, però sí a la destrucció de la revolució social, marinera a Kronstadt, pagesa a Ucraïna.

L'emancipació del treball a l'Espanya revolucionària del 1936 anà a càrrec dels industrials i camperols llibertaris.

L'anihilament de les col·lectivitats de treball revolucionàries fou començat pels comunistes i acabat pels franquistes.

La història verídica té martellades d'aquestes.

SOLIVENT

MAGNIFICAMENT CELEBRAT el mes de març d'anguany al Centre Confederal de París, el XIV Congrés internacional de forces anarcosindicalistes convocat pel Comité rector de l'Associació Internacional de Treballadors hostatjat a Limoges i a Tolosa de França. Entusiasme, bons acords i adhesions noves. Endavant!

LA VINGUDA DEL SOL

Com un estel matusser, veig que passa trontollant pels camins la paperina de paper d'estrassa amb una espelma a dins.

Sento un polític garlar de granotes a vora els bassisols i el director que precisa les notes als gripaus i als mussols.

L'hora fosca s'allarga i es primfila d'un so de violins. Tot el veri de la nit es destilla sobre els cabells dels brins.

El cel es lleva la negra cuirassa i s'abriga amb el mins vel ondulant de randa i de glassa, l'alba nua a l'esquinaç.

Els dits de llum desnuen la mordassa dels vells galls matutins i posen un mirall a cada braça i una ombra al peu dels pins.

Alexandre CIRICI



terra lliure

Non destiné
à la vente.

Butlletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 30
París, Juny - Juliol 1976

Significació pràctica de l'anarquisme

Pràcticament, l'anarquisme no és altra cosa que això: arranjamant de tots els assumptes per mitjà de pactes lliures. Res de deliberacions i decrets de la multitud. Res d'abdicacions ni de representacions privilegiades, investides de facultats legislatives. Que el poble procedeixi per ell mateix en l'organització de la vida social. Que cadascun posi mans a l'obra, ajuntant-se amb els qui recerquin finalitats idèntiques. Que les associacions lliurement formades, lliurement es concertin per a l'empresa comuna. L'organització futura, l'organització anarquista, no serà un producte forçat d'un plan preconcebut, sinó el resultat dels acords parcials dels individus i dels grups segons les circumstàncies i la capacitat del poble en tal moment. A una reglamentació oficial del treball és preferible que els treballadors l'organitzin d'acord amb llurs necessitats, aptituds i desigs que un poder central — que es digui o no es digui Govern — organitzi el camí amb càlculs impossibles i retribueixi el treball segons un principi més o menys equitatiu, és preferible que els mateixos productors, i a la vegada consumidors, produixin i canviïn segons llurs propis convenis. La massa total del poble entén de tot això i més, molt més, que qualsevol delegació, per bona i sàvia que sigui.

Un cop la riquesa posada a la disposició de tothom per a produir, canviar i consumir, la necessitat d'una entesa general s'imposa per llei de naturalesa. Els productors s'agruparan en societats diverses, les unes dedicades a la producció d'aliments i a la del vestir les altres, o a l'edificació de cases. A llur torn els grups es relacionaran entre ells formant agrupacions segons siguin llurs necessitats immediates i llurs comuns interessos; i així, per aquesta organització seriada de les parts, en resultarà una gran federació de societats autònomes que, comprenent, en una dilatada síntesi, la immensa varietat de la vida social, apinyarà tots els homes sota l'estandard d'una felicitat real i positiva. Dades de la producció, de la distribució i del consum, ¿qui podria dubtar que per mitjà de convenis poden ésser, i seran, de fet, lògicament donades? Tal com avui procedeixen la indústria i el comerç malgrat llurs deficiències i llur fons de privilegi, no pot dir-se sinó que estableixen les re-

lacions per mitjà de convenis. Les grans empreses són producte de contractes més o menys lliures. Les associacions d'iniciativa privada, per exemple la Creu Roja o la de Salvament de Naufrags, són un exemple més d'aplicació anarquista. El món científic es descabdella per la lliure relació que no obeeix sinó a l'impuls de les necessitats comunes. Una llei reguladora o una autoritat governant, no ofereixen cap utilitat a la ciència. Quan, en fi, es tracta de qualsevulla empresa d'exploració o una altra de signi-

ficació semblant, es comença demanant el lliure concurs de voluntaris i l'ajut de la gent simpatitzant amb l'obra o gesta proposada pels iniciadors. La major i més important part de la vida en general es desenrotlla en virtut del lliure acord, ço que constitueix la vertadera pràctica anarquista.

I, ¿per què el que avui es fa malgrat els governs, no podria fer-se si els governs desapareixien?

Ricard MELLA

L'HORA DELS JOVES

«Apa jovent!», com deia la gent d'abans. L'hora és sempre de la joventut allionada per la generació anterior. Res no neix ara mateix d'ençà que el món és món. Som conseqüència, no causa. Les generacions no trenquen: se succeeixen i progressen.

Cap orgull d'ésser joves, car un cop de temps de quaranta o cinquanta anys, et deixa amb les cames torçades i amb la faç llaurada. A cada allau juvenívola la seva força; d'orgull, ni gota.

La C.N.T. d'ara mateix es distingeix pel molt jovent que l'anima. Per mor d'ell la Confederació arribarà a ser el que abans era, i millor del que abans era. Forta de l'experiència de trenta anys del segle (del 10 al 40) la Confederació s'imposarà al país per raons naturals i històriques. Res de tipus sindical aliè no pot surar per manca d'arrel i de pràctica. Els sindicalismes polítics i els idem gregaris no frueixen d'ascendent popular. Un historiador neutre ha tingut la franquesa de dir-ho: «La història social d'Espanya es comença i s'acaba en els escrits de Max Nettlau i Anselm Lorenzo.» Sense ells no hi ha exemple social que compti. La resta, insuficiència, ficció, propaganda.

L'hora dels joves treballadors és present i cal aprofitar-la valoritzant-la el degut. Segur que els altres sectors socials també en tenen, de joves, però sense orientació, amb orelles obertes per a rebre ordres de cabdills, de caps de brot, de presidents, de jerarquies. Els nostres

combatents no són així d'eixuts i entorpidits perquè tenen idees pròpies, perquè són independents i lliures. Saben caminar dret i lleuger, en no admetre diapasó que els marqui els passos.

El jove confederal, o anarquista, s'enforteix amb teories que assimila si les considera bones, o que refusa si les considera dolentes o coixes. Car la glòria del jovent nostrat és el no tenir déus, profetes ni cabdills infal·libles que tot ho donin mastegat i paït com si els adeptes no tinguessin òrgans propis. Els monstres que *ho saben tot* (Déu, Luter, Marx, Hitler) han ignorat sempre que l'home serà lliure sobre la terra lliure, i els tres primers ni somniaren que l'home podria volar com les aus i forfoliar les interioritats marines com els peixos. En quant el Führer, de megalòmans com ell les bogeries n'estan plenes.

Imposem-nos tots, joves o no tant, que els mites són creats per a reduir la personalitat humana. La religió necessita del creient absolut, el polític de bens amb dues potes, i els comunistes de masses, de gent amassada, argamassada, regimentada, anul·lada, per a una major capacitat de maniobra dels capitosts orgullosos i absolutistes.

Destriem la massa, companys, desglossem-la en individualitats, en homes lliures. Una tasca que honorarà moltíssim el jovent cenetista, o diguem-ho com ara: anarco-sindicalista.

JOAN DEL PI

4. P. 10112

En el llindar d'una nova època

Des que la C.N.T. existeix, hi ha hagut sempre en el seu si debats entre tendències moderades o extremistes, revolucionàries o «reformistes», doctrinàries o pragmàtiques. Com en tot organisme vivent, aquelles tensions internes entre pols de pensament aparentment oposats, en realitat complementaris, garantisaven l'equilibri i la capacitat d'adaptació als esdeveniments i als problemes múltiples i canviants amb què l'organització es trobava confrontada.

Si volguéssim utilitzar un clíxé ara corrent diríem que així es traduïa, en el nostre temps, un cert conflicte de les generacions. Entre els que erem joves, impulsius i irrespectuosos, veient la revolució a cada cantonada, i els militants més experimentats, més madurs, amb més responsabilitats socials i familiars i amb una òptica naturalment més «alimentícia» dels problemes immediats i de les seves solucions.

Això no és més, naturalment, que una aproximació. És evident que les excepcions eren nombroses: hi havia «vells» que manifestaven un revolucionarisme admirable, total, sense concessions ni ambigüitats. I joves partidaris d'un positivisme d'ambicions limitades.

L'oposició d'aquells corrents, en realitat, es trobava més en les paraules que en els fets. No hi ha ningú que sigui tot d'una peça. Ni cap veritat que sigui absoluta. El que passava és que, catalans o espanyols, tenim les qualitats i també els defectes de la nostra raça llatina: som volúbles, paraulers i declamatoris. I encara s'hi afegeix, per a acabar-nos d'adobar, la barreja de sang ibera. Que puja de pressa al cap en front de la contradicció, obnubilant la reflexió en benefici de la passió, convertint fàcilment la discussió més anodina en baralla, l'exposició de punts de vista diferents en combat arrauxat entre dogmàtics intolerants.

Malgrat tot, malgrat les diferències de criteris, malgrat les tempestes, malgrat les divisions episòdiques, malgrat les tossuderies de capelletes o les erràtils escapadisses d'alguns cap als arenys de la política restava sempre una pregonera companyonia fonamental, que es revelava generalment en les adversitats o en els grans moments. Era la companyonia que suscitava un comú amor de la nostra organització i el convenciment que aquesta era l'instrument indispensable, insubstituïble, per a la veritable defensa dels interessos de la classe treballadora a la que pertanyiem per condició i per convicció. La C.N.T. era una encarnació, si es pot dir així, de la revolta i de les esperances del poble espanyol, al marge de les combines i de les submissións del joc polític. I per aquesta mateixa raó, era per a tots la promesa i el vehicle d'una societat nova, deslliurada del capitalisme, dels autoritarismes i dels messianismes.

Després de tot, a l'hora de la veritat, quan es plantejaven les vagues i els conflictes sindicals de reivindicació professional, els més intransigents dels revolucionaris «impacients» ens transformàvem, sense analitzar-ho, en «reformistes», puix que la brega sindical en cada lloc de treball, si d'una certa manera podia contribuir a l'aparició de condicions revolucionàries a terme, no deixaven, en l'immediat, de traduir-se per una voluntat de «reforma», parcial i limitada, de les condicions específiques de treball i salarials. D'una altra banda, els més moderats dels preconitzadors de les tàctiques reformistes assumien plenament llurs deures quan les circumstàncies històriques imposaven la prioritat de l'acció revolucionària.

Ningú no pot negar — i ni els seus més aferrissats enemics no neguen — el gran prestigi, l'extraordinària atracció i la influència inigualable que havia assolit la C.N.T., malgrat l'absència de «brain trusts», malgrat innegables defectes de coordinació, malgrat les contradiccions interiors i malgrat el seu permanent rebuig de tot compromís amb els medis polítics — o potser precisament a causa d'això. La seva preponderància, especialment a Catalunya, era el resultat d'un fenomen d'identificació espontània entre la classe treballadora — que en la seva majoria no tenia, noegenmenys, res d'«anarquista» — amb l'esperit i amb la manera de comportar-se de la militància confederal, tant la «moderada» com d'«extremista». La força moral de la nostra organització venia sobretot de l'exemplaritat, de integritat, de coratge, de despullament, de desinterès personal i sovint d'heroisme que demostraven els seus homes en la defensa de la promoció econòmica, social, cultural i ideològica de les classes productores.

Aquesta actitud exemplar era la imatge de marca de la militància confederal, que obligava àdhuc els seus adversaris a reconèixer-la i respectar-la. I era la dels uns i la dels altres. Tant dels qui pensaven que no hi havia d'haver altra preocupació que la preocupació revolucionària, sense matisos, com dels qui afirmaven que la societat llibertària era solament una fita llunyana, i que mentre tant, per a acostar-se'n, era necessari d'impulsar la marxa endavant del proletariat espanyol per mitjà d'una pressió sindical més modulada, que consideraven més realista que l'acció revolucionària permanent.

¡Imatge llegendària de la C.N.T.! Que cal esforçar-se de reconstituir, si la C.N.T. ha de sobreviure per a salvar la classe treballadora de la península, amenaçada altrament de caure en el parany d'un sindicalisme domesticat, al servei dels polítics o de l'Estat. En el llindar d'una època en què es tractarà de fer sortir Espanya del trogloditisme, de con-

querir les llibertats i de preservar-les contra totes les conjuracions totalitàries, obertes o disfressades; de preparar les condicions del pas a la indispensable transformació de la societat, una preocupació prèvia ha d'ésser d'abandonar la trista política dels esmicolaments sectaris per a reunir de nou la gran família confederal. On no tenen més remei que conviure, àdhuc si en tot no sempre s'entenen, els deixebles de Durruti i Ascaso com els de Peiró o del Noi del Sucre.

ESPECTADOR

Petit Poema

JULIOL (Evocació)

Cel blau i sol de calitja. — Però no n'hi ha prou amb això. — per a tenir ben encès el forn de Juliol, — en la llar de la Història.

Cal avivar-lo amb els tions dels ideals, — amb el foc de la sang que crema i flameja en les venes; — tot el neguit de les mans enfebrides, — que volen abatre i bastir damunt la desfeta... — Ara, amb tot això ben a punt, — ja s'hi pot posar a coure el pa revolucionari.

Cremen els carrers, com rostolls, segat el blat. — A l'era de la gesta — s'hi troba la recolta del blat — que ha d'ésser agermanada gaubança. — I cal guanyar-la amb el braó que no manca; — defensar-la a mossegades — perquè no ens la robin.

Avids de carnatge, — assedegats de sang, — estan els corbs i els xacals a l'aguait.

Si aquesta malastruga arriba, — tot serà sacrifici i temps perduts, — i el forn de Juliol cremarà sense plames.

I s'haurà d'escollir novament la llavor; — rellar la terra assaonada de pròdiga sang; — sembrar de nou el gra; — preparar les dalles i les falçs per al juny — que és quan el sol bat els camps — i caldeja els obratges vilatans, — posa les penses i les mans en dèria — i, el blat — mar daurat — es collorça, — somniós de molins i de pasteres.

En la història de les accions humanes, — és pel Juliol, que es batèn i trillen les revolucions. — I és en aquest Juliol magnífic, — que nosaltres tenim a punt el forn — per a coure-hi el pa del futur — que als carrers es pasta — de la nostra, de revolució.

No hi pot haver repòs pels braços ni per les eines. — Per a fer fonedissa la llum juliana, — l'enemic hi vol estendre tota una nit — de misèria i de sofrença tràgiques.

Atiem el forn del Juliol — que no cap al calendari — de tan gegantí i lluminós —, que sense el pa revolucionari, — no es pot satisfer la fam de llibertat — i de justícia que tenen els pobles, — ni fer cristal·litzar totes les aspiracions — d'humana germanor.

A l'obra, doncs, germans, — per tal que es faci el miracle, — i ens salvi el demà que s'albira. Roc LLOP

Paris Juliol del 1954.

Els anarquistes espanyols

El 8 març del 1921, Eduard Dato, president del govern espanyol, fou víctima d'un atemptat comès per tres joves militants anarquistes. Dos dels tres executants comparegueren en octubre 1923 davant del Tribunal de Dret, que pronuncià pena de mort contra els acusats.

Malvy, desterrat per l'Alt Tribunal francès i havent escollit Espanya com a terra d'asil; i al mateix temps havent establert amistat amb el dictador Primo de Rivera, jo li vaig pregar d'interessar-se, prop d'aquest, per tal d'evitar ambdues execucions, que hom considerava imminents.

Malvy acceptà la delicada missió, amb tantes ganes, que aconseguí, per mesura de gràcia, que les últimes penes fossin commutades per les de reclusió perpètua. Dues vides havien estat salvades.

No cal dir que el meu paper de comissionat benèvol en aquest esdeveniment providencial, m'ha valgut, en els mitjans anarquistes, molts i delicats agraïments.

Els dos homes indultats no havien demanat res a ningú i llurs amics no els havien informat de les meves gestions, a la vegada perquè els mitjans de comunicació amb ells eren precaris, o perquè temien un refús dels interessats.

En ésser proclamada la República, els dos condemnats (1), alliberats el 14 d'abril del presidi de Figueres i posats al corrent de la meva intervenció prop de Malvy, em colmaren d'emocionants atencions.

¡Ferotge i generosa Espanya on hom no es dona un termini de no gaire més de 24 hores per a maleir el jutge com per beneir l'advocat!

Dins la meva memòria — que procuro conservar fidel — el gest tan humà de Malvy correspon a un gest semblant que vaig interessar un dia de Loucheur, amb la mateixa sort (2).

De tots els anarquistes espanyols que jo he defensat, amb resultats diversos, però generalment sortosos, els més intrèpids, els més irreductibles foren Ascaso, Jover i Durruti. El 2 de juliol de 1926 un comunicat oficial anuncia que la policia estava sobre la pista d'un complot fomentat per assassinar Alfons XIII, que havia d'ésser rebut a París, amb gran pompa, el 14 de juliol. Tres proscripats espanyols foren arrestats en un «meublé» del carrer Legendre: Ascaso, Jover i Durruti, els qui, al mes d'octubre, comparegueren davant d'una Cambra correccional sota prevencions subalternes: rebel·lió, passaport fals, port d'armes prohibides, infracció a la llei sobre estrangers, i foren condemnats a penes de presó. Orgullosament, davant del tribunal havien reivindicat el dret de maldir sense treva ni repòs per a l'enderrocament d'un règim execrat, i no s'estaren de reconèixer que es proposaven d'emparar-se de la persona del Rei per provocar la revolució a Espanya.

A resultes de tot això foren lliurats a la Cambra d'Acusacions, on la cosa esdevenia més greu. Contra cada acusat pesaven dues demandes d'extradició, una de la part del govern argentí, com a «possibles autors del robatori a la Banca de San Martín», i l'altra interessada pel govern espanyol. Madrid assegurava que Durruti havia participat en l'atac al «Banco de España», sucursal de Gijón, i Ascaso en l'atemptat de 1923 a Saragossa que costà la vida del cardenal Soldevila.

El govern francès havia refusat el requeriment d'Espanya, però havia transmès, segons una llei nova, la demanda argentina a la Cambra d'Acusacions. Berthon, Guernut, Corcos i jo, estavem al fòrum per a la defensa. El servei d'ordre de l'audiència estava reforçat en proporcions exagerades i el Palau de Justicia estava envaït d'una guàrdia armada com disposada per al combat. Aquesta feixuga mobilització deixà Ascaso, Jover i Durruti enterament insensibles. Bruns tots tres, el cabell abundant, les celles descuidades, la faç curtida, la boca dura, el mirar ardent, haurien donat a Goya els models de la seva preferència. A favor d'aquests ferotges «pistolers» Berthon, amb gest lenificat, amb paraula calmosa i un talent envoltador, acreditat, un cop més, la seva genialitat eufèmica: «Senyors de la Cort, tinc l'honor, amb els meus confreres, de presentar-me per a uns homes que representen el pol avançat de l'oposició liberal espanyola.»

La Cort no ens acollí de bon ull, però el criteri favorable a l'extradició no arriaria pas al govern, autoritzat per la llei a passar-se, en casos semblants, del criteri judicial. En conseqüència, els advocats no ens donàrem per vençuts, sinó que encetàrem una campanya d'opinió per secundar les nostres gestions prop d'Herriot, Painlevé, Georges Leygues...

**

El tossut Lecoin, que té quelcom de l'encantador Merlin i de l'abat Pierre, estimulava el nostre zel. L'últim bastió de la resistència que ocupaven Poincaré, president del Consell i Barthou, ministre de Justicia, fou, sinó anihilat, al menys esquitllat per la sàvia estratègia de Lecoin. El juliol del 1927 les portes de la Consergerie s'obriren. L'extradició de tres homes, per als qui l'Argentina enviava un navili de guerra per a emportar-se'ls, estava refusada. El meu col·laborador va ser el primer a dur la nova a la presó: «Abans de mitja hora estareu lliures. Què penseu fer?» Un silenci d'alguns segons, i Durruti respon, poc a poc: «Recomençar a Espanya.»

Si els substantius cap i l'epítet anarquista no són inconciliables, Ascaso i Durruti foren, en 1936, a la guerra civil espanyola, els caps reconeguts de la gent

de la C.N.T. (Confederació Nacional del Treball).

Llur extraordinària bravesa impulsà Ascaso, quasi sol, a l'assalt de la caserna de les Dressanes de Barcelona, on una metralladora enemiga el matà.

Durruti, en els combats del 7 de novembre a Madrid, que de la Porta del Sol i el Museu del Prado continuaven cap als barris exteriors, morí al front de la Ciutat Universitària d'una bala que el tocà de ple al cor.

HENRY TORRES

(Traduït del llibre «Accusés hors série», que tenim dedicat per l'autor.)

(1) Mateu i Nicolau.

(2) Es tracta de l'afer Rakosi, agafat a Budapest i condemnat a mort per règim Horty per haver actuat de comissari comunista durant l'experiència Bela Kun. Henri Torres interessà Loucheur, president de la delegació hongaresa a la Societat de Nacions, aconseguint-se que a Rakosi no l'afusellessin, cosa que el comunista Rakosi no agrai gens. Per contra, en l'Hongria comunista Rakosi s'ha demostrat home de sentiments sanguinaris.

MAI UNITS I DESGANXATS

Anem company a l'univers tan se val si en prosa o en vers, ben conjunts, amb unitat sense les urpes de gat.

Anem noi, amunt, enllà per tal de al cel arribar, anem tots dos ben contents sense idees divergents.

Més si ens surt el «molt» o el «poc» se'ns presenta el cop de roc, car ben net t'ho haig de dir ens contradim el camí.

Si l'Estat és un infern ho és, noi, amb tot govern, i si un govern et commou ja no ets un ferm, ets un tou.

Entollat al mig del dubte em provoques l'exabrupte i altre cop t'ho haig de dir: no seguim igual camí.

Donc val més que ens separem car moralment ja ho estem, i si junts hem de fer via que sigui en justa harmonia.

Més claret? Vers l'anarquia.

JO HAN

TABAL I BARREJA

LA DIADA CONFEDERAL (amb Expó «Espanya 1936 i espectacle») tinguda a Evreux els darrers dies de maig, resultà de debò reeixida.

EL DIA 8 DE JUNY el gran matemàtic rus, Leonid Pliuch, donà una conferència de premsa al Centre Confederal de París davant una bona colla de corresponents de premsa espanyola residents a París, i a Espanya mateix. La dèria de Pliuch és de combatre les injustícies dels Estats que les cometem, sense importar-li els colors amb els que dits Estats es pintin. El mateix fou internat durant set anys en un manicomi bolxevic per certes manifestacions fetes contra el règim absolutista. Fort en la seva experiència, Pliuch malda perquè les conductes inquisitorials dels governs siguin bandejades. El conferenciant fou molt interrogat, éssent d'admirar en ell la precisió de les respostes donades.

RECOMANEM el disc de cançons que suara li han editat al nostre amic Serge Utgé. Costa 25 francs i cal dir que tot el repertori és en francès. Demaneu-lo a la llibreria Umbral, 33, rues des Vignoles, 75020 Paris.

EL PRIMER número de «Solidaridad Obrera» editat a Barcelona ha tingut acceptació i ressò entre la classe treballadora i la gent d'Universitat. Si aquest periòdic pogués sortir a la llum del dia, seria el que es vendria més. Si l'autoritat se'n vol capacitar, que l'autoritzi.

CADA VEGADA que el repassem trobem més interessant el llibre de pensa-

ments del company Josep Molina, «Trois gouttes de silence». Adquiriu-lo, llegiu-lo, i no us en penedireu. A més dels textos cal apreciar, d'aquest «bouquin», la florida de dibuixos de l'artista Call. Demaneu-lo a «Terra Lliure».

L'EXPO «ESPANYA 1936» ha tornat a ser exhibida al Centre Confederal parisienc, amb conferències, aquesta vegada il·lustratives del que foren les col·lectivitats, a càrrec de diversos companys que hi militaren, calguent remarcar la peroració de M. Hernández de la Fusta de Barcelona; i sobre el CENU, explicat pel professor Roc Llop; i referent a la constitució i actuació de les Milícies, amb referència particular a la Columna Duruti, en tema descabdellat per Abel Paz. Tot un recull d'activitats veritablement interessant.

INTERES també n'ha tingut la celebració de la Festa del Llibre Llibertari haguda a París el dia 20 de juny. L'il·lustrat company Ferran Ferrer dissertà sobre «El llibre, com a vehicle popular de cultura». A la tarda actuaren, amb molts aplaudiment del públic, els celebrats artistes Lisa Bertran (conexidora de tots els gèneres cantàbils); Carles Andreu, el més vigorós dels cantaires inconformistes, i a més el noi Hélios i Thierry et Mike. Abans d'acabar tingué lloc el sorteig de la Tómbola Confederal del 1976, els números premiats de la qual podran llegir-se al «Combate Sindicalista». Com de costum, la Llibreria tingué bona venda.

NOVES rebudes d'Espanya ens assabenten que els exemplars del «Combate Sindicalista-Soli» que setmanalment arriben alla baix, són ben acollits dels qui tenen l'ocasió d'heure'n. Molts companys d'abans enfonzats, fins ara, en l'ostracisme, sembla que a la vista d'aquest paper es reanimen i reintegren a la C.N.T. com és de dret que ho facin.

SEGUIM rebent el «Boletín de la Construcción» de Madrid, vibrant i clarificador com sempre. Si la Barcelona confederal badés una mica, Madrid cenetista li passaria al davant.

SABEM que l'Expo «Espanya 1936» és molt esperada a Tolosa del Llanguedoc i a Perpinyà, ací amb doble motiu, car la capital del Roselló ja sembla més ibèrica que francesa.

UNA VEU (escrita) procedent de l'escissió confederal, ens fa saber que «ells» no transigiran, mal la C.N.T. hagi d'ensorrar-se. Comentari nostre: L'esclavitud pitjor és la voluntària.

A LA JUNQUERA l'ajuntament acordà retirar el nom de José Antonio Primo de Rivera del carrer central del poble, reposant-hi el que abans hi havia.

Una ordre de Madrid impedi que la voluntat dels junquerins fos acomplerta.

EL DIA que el Dret sigui restablert a Espanya, monuments, làpides i rètuls dels «Caidos», tot caurà automàticament sense possibilitat que sigui «devantado».

A L'ALEMANYA el moviment llibertari es manifesta mercès a l'esforç considerable de companys espanyols i aborígens, que no paren d'activar en sentit solidari i propagandístic. Encert, i endavant.

CRIDEM l'atenció dels companys sobre les monografies anarquistes que publica la revista «Ruta» de Caracas. Es poden trobar a la Llibreria del «Combate Sindicalista».

PER A CELEBRAR el XL aniversari de la Revolució del 1936, els companys de Tolosa preparen la Diada corresponent, que vénen celebrant des de començos de l'any 1952. Miting al mati i Festival a la tarda, tot al Palau del Gra, o d'Esports, com diuen ara.

ELS COMPANYS de Bordeus aquesta temporada l'han donada per efectuar excursions, fent cap a mar, i a tot lloc on se celebren actes confederals d'alguna importància. En efecte, l'onze d'abril els vam veure a París...

PEL 18 DE JUNY estava anunciat el judici del TOP contra els companys barcelonins Gerard Jacas, Eduard Domènec i Vicens Iglesias, acusats de formar part d'un comitè confederal a Catalunya. Explicarem el resultat quan es sàpiga.

TABALER

Com està la Bossa

Escreix del nº 29: 1.293,55 F.

Canillas F., Lamotte Beuvron, 10; Laborda, Paris, 10; Oliveras, Combs-la-Ville, 10; Un Català de Moreau, 10; Noi de Gràcia, 10; Belles, Perpinyà, 13; Llop, Paris, 20; Pascualena, Marignanne, 20; Bassons, St-Pons, 20; Adell, Charleval, 10; D. Flos, id, 15; Parra, id, 10; Ripoll S., Villablard, 100; Un de Moncada, 10; Bagès, Stains, 15; Serrarols R., Villeneuve la G., 10; Ferrer, Paris, 10; Marin F., Houilles, 10; Marin E., Bezons, 10; Tomaset, Paris, 20; Tarragó, id, 10; Roldan, Drancy, 10; P. Bertran, Anglet, 40; Pros, Montraversier, 10; Miquel Bondy, 20; Un de Drancy, 20; Roig A., Ste-Livrade, 500; Bruges, Mane, 30; Noi de Limoges, 25 francs.

Total		2 301 55
Despeses:		
Impressió nº 29	708 00	
Explició	179 10	887 10

Escreix	1 414 45
Manca a pagar aquest número.	

EL 25 DE JULIOL tindrà lloc a Tolosa la diada Confederal i Llibertària que tots els anys organisen els companys radicats a la contrada. Anuncien miting pel demà on pendrà la paraula un company de l'Interior i Frederica Montseny. A la tarda hi haurà una sessió artística on actuaran artistes renomnats i creiem i esperem que sera reeixit. També s'ens anuncia que l'Expo «Espanya 1936» serà presentada del dia 19 al 25 de juliol en els locals de la C.N.T., 4, rue Belfort. Donc sera un aniversari complet.

Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.

Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS

Girs a Roc Llop
C.C.P. 13 507-56 U, Paris
33, rue des Vignoles, Paris (20).



terra lliure

Non destiné
à la vente.

Butlletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 31
París, Septembre 1976

UN NOU FENOMEN SOCIAL MITING de la C.N.T. :

Espanya al cor

Parlant amb un amic basc molt conegut de la seva terra i de la seva gent, em vaig fer capaç del bolc que ha donat l'esperit del jovent d'aquell país, abans conceptuat de dretes i enguany enfocat vers un progrés total sense transició i, a més amb un deix de desesper. Sobretot les famílies conceptuades riques, les passen amargues veient com llurs fills, o bona part d'ells, s'inscriuen en els rengles de l'antiburguesia i de l'antireligió per tal de lliurar-se a un combat politico-social sense contemplació ni treva. Segons aquest amic que ens ha informat, molts dels homes i dones d'ETA pertanyen a la classe benestant, ço que sembla disminuir una responsabilitat que la veritat oficial atribueix al proletariat conscient, en afers de violència.

Si mirem Catalunya semblant fenomen el podem atribuir a certa part del jovent que en aquests darrers temps s'ha manifestat amb extrema violència, no admetent ni sisquerra el procediment sindicalista, freturosos d'abocar-se a una situació del tot o res. El cas de joves intel·ligents i desesperats com ho ha estat els nois Salvador Puig Antich i Oriol Solé Sugranyes, que han maldat per la seva dèria amb menyspreu absolut de la mort, fa pensar seriosament en l'existència d'un nou estat de consciència sortit de l'altra classe, la que no és treballadora, aquesta que fins ara s'ha complagut, per motius de desigualtat social i per maltractes autoritaris, a produir exemplars de la talla de Pallàs, Ars, Vandellós, Sancho Alegre, Ascaso, Durruti, Mateu, i centenes d'altres, tots ells sortits del proletariat conscient de derivació anarquista.

Doncs bé. Anarquistes també s'ho proclamaven els qui s'anagramaren MIL, a desgrat de llur procedència burgesa i d'haver rebut una educació acuradament religiosa. ¿Com explicar-se, doncs, que d'un element tan divers al nostre, pugui sorgir una «raça» de xicotets i mosses tan anarquistes com nosaltres, menys primmirats que nosaltres, sense vocació associacionista pel reformisme que entranya aquesta, amb vocació individualista, màxim de grup, per a una manifestació violenta sovintejada?

Parlant d'això amb un advocat que ens té simpatia, ens ho aclarí de la següent manera:

«Tot aquest estol de nois i noies han passat per la lliçó de l'Evangeli, que han interpretat al peu de la lletra i no com a cuiraca per a conservar una situació social de privilegi. Lluny de fer servir la lliçó cristianista de disfressa dilecta i seguir maldant per la injustícia social que havien ja copsat en tota llur terrible grandària, preferiren adoptar la tesi anarquista, l'extremid igualitària sense embuts ni temences, amb refús del que ells consideren — o consideraven — professionalisme anarquista, i àdhuc la figuració idealista de l'anarco-sindicalisme. En llur pressa per arribar a una situació revolucionària «ara mateix», no acceptant aclimatació social de cap mena ni a títol de Confederació Nacional del Treball, creient fermament que la societat és dolenta i que s'ha d'anihilat ara mateix, decantaren, tots aquests joves, vers l'anarquisme «autònom», es a dir, deslligat de les fórmules llibertàries velles que tal vegada, per inexperiència i fogositat, consideraren fracassades.»

Així ho pensa i diu l'amic de referència i nosaltres cal que ho recollim com a cosa nova, com una aportació diversa, de personal «no explotat», a la causa profundament humana que representa ésser l'anarquisme, únic estament social que no malda per un estat social propi, d'usufruit particularista, que estableix el dret a la convivència lliure, donant dret i benefici a tothom sense discriminació de ningú. Que joves que la societat considera d'alta nissaga i ells no s'hi deixin considerar, planteja una problemàtica inesperada, reacreditant la condició llibertària de la persona. Els casos d'un príncep Kropotkin i d'un comte Tolstoi i pocs d'altres del mateix estil, prou ens n'eren de coneguts. Mes amb la intensitat que registren els temps d'ara, no ho recordem de cap època escolada.

Ara més que mai hem de considerar que l'ideal anarquista no és privatiu de treballadors que, mitjançant una sort del diner molts, deixarien de ser-ho. L'ideal que ens dona vibració i estima és tan ample i generós que s'ofereix a tothom. Pensem, els «anarco-sindicalistes», en la utilitat, en la necessitat premiosa del sindicat d'inclinacions diverses...

J. COLL DE GUSSEM

El diumenge 25 de juliol, tingué lloc a Tolosa del Llenguadoc la tradicional commemoració de la gesta popular del 19 de juliol del 1936. Traduí a continuació la ressenya, que en publicava l'endemà el diari «La Dépêche du Midi», amb el títol «Miting de la C.N.T.: Espanya al cor».

«La filosofia proclamada per l'anarquisme no convé pas al capitalisme, però convé encara menys al comunisme...»

Federica Montseny, absent a l'any passat de la tribuna de la C.N.T., feia aquest any un retorn marcat per l'emoció. Es d'aquella raça de tribuns que escapava als motlles de les convencions, emportada per un lirisme autèntic que és molt lluny de la fraseologia buida i sense fonament. La vida de Federica Montseny obliga a l'admiració i dona a les seves paraules el pes irresistible de l'exemple. Solament l'ètica anarquista, que refusa el culte de la personalitat i estableix realment la igualtat entre l'intel·lectual i l'obrer priva que Federica Montseny, que viu en exil a Tolosa des de fa trenta-set anys, tingui la plaça que mereix, en l'opinió pública, entre els líders de l'exil.

Si avui Federica Montseny proclama ben alt la seva indignació de veure la C.N.T. exclòida — en les paraules, però no en els actes — de les forces de llibertat que remouen Espanya — sols Malraux se n'ha fet eco —, podem estar segurs que aquesta reivindicació és feta en nom de tots.

Federica Montseny demana el dret al respecte pels seus innombrables companys morts en els combats o a les presons:

«Les guerrilles anarquistes han actuat malgrat i després de la desfeta. Tot el meu respecte pel Che Guevara. Però no oblidem que tenim a la nostra terra milers de Che... No oblidem Ramon Vila, dit «Cara Cremada», sacrificat en les muntanyes catalanes i mort després d'una llarga agonia!»

Federica Montseny i els seus companys oradors, Floreal Samitier i dos representants de la C.N.T. vinguts d'Espanya es dirigeixen a la joventut, aquest any més nombrosa a la sala — un autocar ha vingut de Barcelona — que aixeca la bandera roja i negra.

(Continua a la plana 2)

4. P. 10-112

IGUALADA D'ARA

Feia molts anys que no l'havia vista, i enguany, picat per la curiositat de saber del meu poble, m'he decidit de veure'l i comparar-lo amb l'Igualada que vaig deixar l'any de la picor per anar a residir a Olesa. Per dret de naixença i pel molt que havia tenyit al tint del Perdiu, penso que el meu interès per la discutible «perla de l'Anoia» es justifica. Demés, tinc la formació sindicalista feta al local del carrer de les Delícies (quan la República, de Salvador Seguí), una escaïença que al meu veure m'honora.

En baixar de l'estació per les cinc grades, ja m'he donat compte de la diferència física del poble mirant el primer tros de passeig enrajolat. Els arbres els mateixos, més esmirriats que frondosos, com els de la Rambla. Alguna construcció nova, la via del tren quelcom rovellada i la clàssica estació, si bé te la mires, et dona la idea d'una joguina arraconada. Ara diuen que la via del trenet morirà vora el cementiri (lloc de morir) per mor de suprimir set passos a nivell que són un perill per als 112.000 habitants del Poble Sec, o sigui el nostre antic fort de San Magi on, no havent-hi cases, hi anàvem a engegar estels. Ara aquest alturó presumeix una barriada ennoblida per un gran carrer de Barcelona i ratllada, cara a les Guixeres, per una desviació de la carretera general.

Sense família, he hagut d'anar a la fonda, ço que fa foraster. He cercat amics d'abans i n'he trobats pocs, caraarru-

gats, i desinflats per la vellesa. Venint de França, els carrers de baix m'han semblat més vells i estrets, tret d'alguna casa de grandària, i que dissona.

La casa sindical ha perdut fesomia en fer-la més gran (fins al Passeig) i esbandit l'aire idealista que sempre havia tingut aquesta llar dels obrers igualadins. Front al «portal vell» encara ens sembla que ressoni la veu, ai las!, tan llunyana dels Juliè, Ramon Carreras, Noi del Sucle, Manel Andreu, i altres sindicalistes locals i forans. I la remor simpàtica de centenes de dones adherides a la Societat per estima a la setmana anglesa arrencada netament a la burgesia del «fabril i tèxtil» el mes de setembre de l'any 1913, quan la gent del cotó treballava onze hores cada dia, dissabtes i tot. Poc considera la generació actual l'esforç fet pels societaris (després sindicalistes) anant del 1900 al 1936. De les 11 hores diàries a la setmana de 42 hi ha diferència a favor, gràcies a la fermesa i a la intel·ligència dels militants de l'obrerisme igualadí, anarquistes, o gens esquerps per aquesta idea.

Precisament les cases més repatànies al millorament de la classe obrera, fortes com eren, avui les hem vistes «al'aigua». De cal Godó (500 assalariats) i de cal Font, (700 idem) ja ni se'n parla. ¿De què ha servit l'orgull de Joan i Joanet Godó i el de Llorens Font i el nét d'aquest, Ricardet? El temps té uns cop de barra terribles!

No solament La Igualadina i a cal Xavo han fet figa. A cal Baliu, a cal Pasqual, a cal Neri i altres cases de teixits tampoc existeixen. Entossudits a no voler canviar maquinària vella per altra de moderna, als nostres encarcarats burgesos «del fabril» els ha fet naufragar. En canvi, els fabricants de gèneres de punt, posats al dia amb maquinària de progrés, han arribat a igualar en importància la del mateix ram tradicional a la costa mataronina. Pel que ens han dit, la indústria del punt ocupa a Igualada uns 6.000 obrers i obreres.

Curiosos per naturalesa, ens hem calat les ulleres per a repassar quelcom de la col·lecció del bissemanal «Igualada», òrgan del «Movimiento». Es una publicació d'exclusiva, no admetent, per llei de guerra guanyada, la competència d'altres publicacions d'opinió. La redacció s'ha afartat de lloar, el més baixement possible, la saviesa, la humanitat i la imponderabilitat del «Caudillismo», atraient-se el fàstic de la població no feixista. Ara i tot, que el glaç es trenca, que el poble espanyol va emancipant-se de la ferotge dictadura de 38 anys, certs redactors d'«Igualada» resisteixen (malament) el que poden, per tal de seguir fidels a un règim odiat de gairebé tothom. Amb motiu de la Plaça de l'Ajuntament (o del Blat, o de la Constitució) un periodista de la colla ha confessat, amb el nas sota l'aixella, que li agrada més el denominatiu de «Plaza del Generalisi-

mo» que el nom constitucional amb què la gent la designava.

Però, l'afer més interessant és el de l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera, inaugurat el 1863 i mort a mans falangistes el 1939. Arribades les tropes «trionfals» disposaren que dit centre de cultura fos convertit en «Centro Nacional». Al redós de les taules del cafè de la casa s'hi instal·laren una quarantena de «regimentales» que deixaren caure les escoles ateneuistes (600 alumnes), les biblioteques (dues), el Conservatori de Música, les classes professionals, les seccions excursionista i de geologia i arqueologia, i les de les arts en general. Ara mateix, el pavelló-Conservatori fa fàstic de tant ensorradis i xotre com està, igual que el que fou magnífic edifici de l'Escola Montessori, ric de sis aules i d'una higiene insuperable. Certes dependències de l'Ateneu i el seu amplíssim jardí, la junta del «Nacional» ho té llogat a entitats oficials i comercials, totalitzant una conducta de lladrocini i d'escàndol.

Ara, per si el peix piqués, els «nacionals» han mig tapat el rètol de «Centro Nacional» i penjat a sobre el d'«Ateneu Igualadí», àdhuc en català; però l'ateneuisme de cor no s'hi apropa, i consti que aquests sospirants per l'Ateneu de veritat són unes centenes que cada any es troben en un sopar de fraternitat ateneuista. Prou els «nacionals» els ofereixen una participació en la direcció de la casa, però els pregats exigeixen, 1a: L'abandó franquista de la casa. 2a: La no responsabilitat del deute de 800.000 pessetes que el «Centro Nacional» ha contractat; i 3a: Reconstitució de les biblioteques, que a mans dels usurpadors de l'Ateneu han sofert un pillatge escandalós.

Referent al futur del sindicalisme igualadí, estimem que pel moment la cosa està verda; però tenim esperances que la trajectòria anarco-sindicalista del proletariat igualadí serà continuada.

JORDI SEGURA

(Ve de la 1a plana)

MITING DE LA C.N.T.

«Nosaltres no teniem, a la hora de la revolució, ni intel·lectuals, ni enginyers. Foren els treballadors dels camps, de les fàbriques, que varen realitzar el miracle d'elaborar realitzacions. Erem un milió i mig de militants. No hi havia cap «complot roig». Això fou una invenció del franquisme per fer creure en el seu paper d'adversari del comunisme davant dels americans i de les repúbliques burgeses. No cal oblidar que vàrem ésser els primers a Europa a aixecar barricades espontàniament contra el feixisme. Això és la nostra glòria i la nostra herència.»

Una exposició de fotos i de documents recordava les cares juvenils dels milicians, soldats voluntaris, sense grau, sense decoracions, soldats anònims de la «Columna Durruti»... L'exposició recordava que llur voluntat primordial fou de donar un exemple de la capacitat constructiva de l'anarquisme.

«Conquerir per a tots el dret, no solament al pa, sinó també a la poesia.» Fidel a aquest principi, els mítings anarquistes de la C.N.T. uneixen cada any política i literatura. A les parades de llibreria, Malraux («L'Espoir») es troba al costat de Wilhelm Reich, Chomsky alternant amb Bakunin...

SEMPRE...

Sempre són quatre o cinc els qui conserven un país asservit a disposició del tirà. Sempre són quatre o cinc els qui tenen accés a ell, aproximats ells mateixos o demanats per ell per a ser còmplices de les seves crueltats, companys en els seus plaers, alcavots de les seves lascivies i coparticeps dels seus robatoris. Aquests cinc encaminen tan bé el tirà que, per a la societat cal que aquest sigui pervers no solament per les seves perversitats sinó també per les d'ells. Aquests sis tenen, al seu lloc, siscents que sota d'ells lucren, i ells fan amb llurs siscents el que el tirà amb els sis. Aquests sis-cents tenen a llur compte a sis mil sota d'ells... i així seixanta o sis-cents mil exerceixen el domini absolut de la societat.

R. Mella

TABAL I BARREJA

ENGUANY la commemoració del 19 de Juliol del 36 a Tolosa ha estat més important que mai tot i havent-ho estat sempre. Molta gent al miting (matí) i a l'espectacle (tarda). Hi concorregué personal de quasi totes les contrades del Llenguadoc, de Marsella, París, Limoges, Saragossa, Madrid, Barcelona, València, Girona i d'altres indrets. Malgrat els estaments i els individus que ens són sistemàticament oposats, la C.N.T. s'aguantava dreta sempre, i ara més que mai.

ENTRE les activitats de la nostra sindical a Espanya cal fer esment del darrer Ple de Regionals celebrat a Madrid amb representacions de per tot arreu tret de Saragossa, per motius accidentals. La delegació de l'exili que hi ha acudit confirma que la C.N.T. compta al país amb companys de gran capacitat i dinàmics, afermant-se l'orientació anarco-sindicalista que és consubstancial al nostre gran organisme de solidaritat obrera.

EL FULLET antifranquista publicat pel company Roc Llop, titulat «Requisitòria», ha estat acollit amb tant d'èxit a l'exili i a Catalunya que, a l'autor, li ha calgut editar-lo per segona vegada. Com és sabut aquesta requisitòria la concebé l'autor amb poesia planera de molt bon efecte.

UNA MONJA de l'Hospital d'Igualada ha fet bones declaracions sobre el comitè revolucionari que actua en aquells dies mascles de la Revolució del 1936 a la ciutat esmentada. Es allò de la merla blanca.

ELS NOSTRES lectors s'hauran fixat que aquesta vegada TERRA LLIURE no ha sortit al cap d'una mesada. No ha estat per manca de cèntims, sinó per impossibilitats (estiuenques) d'impremta. Que se'ns dispensi.

MOLTA gent de l'interior que posa peus a Perpinyà s'interessa pel nostre butlletí de propaganda llibertària en català. Si els «terralliuencs» no estéssim imposats de la necessitat d'un portanveu escrit en llengua vernacle, aquest saludable neguit dels qui ens vénen a veure ens en faria consciència.

A VEGADES algun company ens ha retornat TERRE LLIURE «perquè no el sap llegir», cosa que no s'hauria de fer, car abans que catalans o castellans, som llibertaris. Passant el paper «no llegible» a un català, s'ajuda a la propaganda de les nostres idees. Fem circular tot allò nostre, companys, sense manies!

EN UNES SETMANES hem rebut una pluja de butlletins cenetistes i llibertaris de València, Aragó, Catalunya, Castella, Galícia, Múrcia i Andalusia. Comarcament ens han visitat «cicloestils» també de la nostra tendència editats a Figueres, Badalona, Mataró, Hospitalet de Llobregat i Barcelona. Com que el terreny obrer està preparat, va bé aquest patec vermell i negre.

NOVES arribades de Barcelona indiquen que allí, ben aviat, actuarà una

Editorial dedicada exclusivament a editar doctrina i tàctica anarquista i sindicalista. No cal dir que la recolzarem en tot el que sigui possible.

ELS ESFORÇOS per a concretar a València i pobles verers una C.N.T. bis donada al reformisme cançoner, han estat deixats correr. Per consegüent, al país valencià la C.N.T. ha quedat unida tal com ha d'ésser. I per ara a tot Espanya és igual.

DE CATALUNYA se'ns demana la tramesa del fullet «Interpretació Llibertària del Moviment Obrer Català». Com que només en resten uns quants exemplars a «Espoir» de Tolosa, caldria pensar en l'oportunitat de reeditar aquest opuscle, molt apreciat entre els homes dedicats a la historiografia de les lluites del proletariat de casa nostra. Si hi ha interès, nosaltres hi posarem cullerada.

NO ES GENS agradable que per tal que el govern de Madrid s'avingui a reeditar la Generalitat de Catalunya, els partits catalanistes, en majoria, s'avinguin a fer acatament al rei Joan Carlos. L'Oposició política es tèbia, i d'aquesta tebior en participen sectors anomenats socialistes i comunistes. Sense C.N.T. Catalunya s'agrisaria.

UN FET INNEGABLE ho és que el renaixement català en aquesta època de feixisme franquista l'han produït els cantaires. Als Gerena, Raimón, Pi de la Serra, Llach, Serrat, Maria del Mar Bonet, Teresa Rebull i d'altres, els debem no pas acatament, ans reconeixença.

DUES CONTRAMENTIDES: El darrer director de «Solidaridad Obrera» de Barcelona fou Josep Viadiu i, abans que ell, hi hagué Jacint Torhyo. Josep Peirats fou redactor d'aquell diari quan hi havia Francesc Ascaso, probablement amb Joan Perelló (Liberto Callejas) com a director.

Josep Nakens, director del setmanari madrileny «El Motín», mai no participà de l'acratisme. Fou, estrictament, republicà anticlerical.

Pel que es veu, la història avui la tracten de qualsevol manera.

A UN IGUALADI. La tomba on reposa Bartomeu Torné, a Cahors, es distingeix per la làpida artísticofunerària que li dedicà l'artista picapedrer Josep Molina, d'Arles-sur-Tech (Pir. Or.).

TERRA LLIURE segueix éssent enviada gratuïtament a Catalunya, i el que fa aquesta administració a l'engròs, poden fer-ho en petit els companys particularment, bon acudit que els remerciem per endavant tant nosaltres com els nostres afins de l'interior.

«ESPOIR» de Tolosa propaga el nostre Butlletí de manera simpàtica.

ELS COMPANYYS barcelonins Jacas i Doménech han estat posats en llibertat. El company Iglesias se troba pendent d'una decisió judicial però empresonat. Tots tres varen ser agafats per delictes de sindicació cenetista.

Apunts sobre Aliances sindicals

Considero que la C.N.T. ha d'estar al servei del moviment obrer; i no el moviment obrer al servei de la C.N.T.

Per tant els militants de la C.N.T. han de portar les idees del sindicalisme revolucionari, a la totalitat dels treballadors, defensant les assemblees lliures i representatives, com mitjà idoni per aconseguir la unitat obrera en l'acció i per mantenir una autèntica democràcia obrera, autogestionària i antiautoritària, que permeti un tipus de coordinació que pugui fer possible l'eliminació de l'Estat i la realització d'una societat comunista llibertària.

Així mateix, tota creació d'una burocràcia aliancista, es contrària a l'emancipació dels treballadors i més pròxima a principis autoritaris que als llibertaris.

Cal no basar-se en fantasmes organitzatius i centralistes, sino en realitats pràctiques i federalistes a partir dels grups de base i de l'autonomia de la classe obrera; sempre descartant qualsevol pacte interclassista amb els partits burgesos o estructures que a ells representin.

En definitiva, el principal objectiu dels militants de la C.N.T. ha de ser eliminar qualsevol brot de burocràcia i de dirigisme que pugui existir a nivell intern, potenciant les assemblees representatives i la unitat obrera en l'acció sobre lluites concretes, sempre dins d'una òptica antiautoritària i revolucionària. Estant presents en tot tipus d'alternativa autònoma de classe, sense cap tipus de sectarisme.

Mataró, agost del 1976.

L'ESPIGOL

Té l'espigol callada resplendor com si tot ell esdevingués olor, i ens reca dedeixar-lo tan endins del vent i dels camins, com de collir-lo, encara fresc de terra, feixuc d'aroma i de color; car som presos, com ell, de tot l'enyor de la brisa morada i de la serra.

Jaume Agelet i Garriga

Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.

Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS

Girs a Roc Llop
C.C.P. 9 232 33 V Paris
33, rue des Vignoles, Paris (30).

Nacionalisme i lluita de classes

«Dins de cada territori considerat o no autònom, és a dir, dins de cada regió determinada, de cada nucli de població, i primer dins de cada ciutat, hi ha el dret ilegislable, natural i complet, segons Pi i Margall, per a gestionar el règim preferent, a fi de viure en bon veïnatge individual, familiar, econòmic, gremial i cultural, per a pactar amb altres aglomeracions humanes, una Federació comarcal i regional, per arribar finalment a pactes d'extensió nacional i internacional. Tot això fora de l'Estat segons Proudhon i Bakunin.» (Fèlip Alaiz, «Espanya social federal. — Hacia una Federació de Autonomías Ibéricas», Edicions «Tierra y Libertad», 1945.)

L'anarquisme social vol la plena autonomia individual i col·lectiva. L'Estat i el Capital volen el centralisme i les jerarquies de Poder. El marxisme és antifederal i vol el centralisme autoritari. El bolxevisme és l'expressió més perillosa del marxisme polític. La social-democràcia moderna és el capitalisme privat en oposició al capitalisme bolxevic. El feixisme és l'expressió absolutista del nacionalisme. L'estalinisme és l'expressió absolutista del bolxevisme. Tots els comunismes autoritaris es fonamenten en nacionalismes.

L'Estat mitifica el sistema capitalista sota la bandera nacionalista. És la consigna de la burgesia: «fer país». La lluita de classes es nega sota el nacionalisme. Els partits indueixen a defensar la pàtria per tal de reconciliar proletariat i burgesia, fusionant interclassisme i nacionalisme.

L'alliberament nacional d'una comunitat només és possible amb la independència social del poble per la Revolució Social proletària. La resta es mixtificació interclassista i d'Estat al servei del Capital.

Ara el catalanisme suposa un perill contrarrevolucionari car és un nacionalisme centralista (Estat dels Països Catalans), agabellador (centralització del poder a Barcelona i negació del cantonalisme català i de les comunes lliures), i capitalista (mistificació del moviment social cap el reformisme dels Estatuts d'Autonomia política) conduent a un Estat català, sí, però Estat.

El moviment social cal que aixequi la bandera negra de la revolta i des de la C.N.T. destruir l'Estat capitalista espanyol i construir la Federació de pobles lliures d'Ibèria amb el Comunisme Llibertari.

Cal impedir que els reformistes nacionalistes i el centralisme espanyolista emboirin la necessitat de la Revolució Social. Mai destruir un Estat espanyol per a fer petits Estats perifèrics. Cal des-

truir tota concreció d'Estat. Cal abolir el Capital. Volem una societat sense classes ni autoritats.

L'enemic es manifesta des de molts llocs: espanyolistes, nacionalistes, dretes, i esquerres. L'enemic es diu Capital. El gos guardià de l'enemic es diu Estat. L'ideologia de l'enemic es diu Nacionalisme. L'estructura ideològica de l'enemic es diu Política.

Volem una Catalunya lliure, sense Estat. Volem un Empordà autònom, un cantó de les comunes lliures federades. Pas al Comunisme lliure i a l'Anarquia sense límits.

INDIKES

Alt Empordà, juny 1976.

NOTA: en el nº de maig, la meua crònica diu «... la veritable independència i el federalisme de cada poble d'Espanya i Portugal». Un error d'impremta confonia la frase. Gràcies.

COM ESTA LA BOSSA

Escreix del nº 30: 1.414,45 F.
 Fill del Poble, Paris, 10; Laborda, id, 10; Folch J.P Montignac, 10; Murillo, St. Laurent de la Cabce, 30; Casals, Combs-la-Ville, 50; F. Subias, Thiais, 10; Mas-Roig, Bagés, 10; Roldan, Drancy, 10; Josep Gener, Mèxic, 30; Criach, Champigny, 20; S. Allende, Antibes, 20; G. Garcia, Paris, 20; J. Villagrasa, Eysines, 50; Serrarols, Villeneuve la G., 10; Ferrer, Paris, 10; Tarragó, id, 10; Bagés, Stains, 15; Canillas, Lamotte Beuvron, 20; Guillén, Montauban, 10; Vila, id, 20; Riaza, id, 20; P. Martí, Andorra, 30; Adell, Charleval, 10; D. Flos, id, 15; Parra, id, 10; Conejos, Nantes, 10; Soto, Saint Denis, 10; Conesa, Albi, 20; Serra Monrabà, Corbières, 50 F.

Total entrades	1 964 45
Despeses	
Impressió del nº 30	708 00
Expedició	182 35
Escreix	1 074 16
Manca a pagar aquest número.	

EL BOSSER

ARRUIXADES

A Barcelona les sabates ens feien mal i ens posàvem espadenyas. De retorn al poble, cap el tren, ens recalçàvem les sabates. Pressats, l'amic Salvador perdé una espadenya i llençà l'altra. Corrent darrera el tranvia que ens duia a l'estació un amic de Salvador ens atrapà i li féu entrega de la primera espadenya, la perduda. «Moltes gràcies» de Salvador, i, tren enllà llençà l'altra.

— 1915. Vaga de les 8 hores als blanquers de Barcelona. Sis vaguistes negociàvem un grup d'esquirols, que no gosaven apropar-se. Un grup de cinc homes amb gabany ens interroguen i no són policies: són companys cilindràies. «Qui són aquells?», pregunten. «Esquirols que no gosen apropar-se». «Deixeu-los per nosaltres».

Preguntats, els del grup oposat es confessen: «Volem entrar a la fàbrica i aquells ho impedeixen». Doncs, garrotada seca, ais i uis, «ja m'ho pensava», i esquirols a la desbandada.

L'endemà tornem a sortir els sis vaguistes i al peu d'un quiosc trobem gent també engabanyada.

— On aneu? — ens pregunten.

Salvador: «A repartir estopa, com voscaltres»

Aquest cop no eren cilindràies, sinó policies.

— L'Isidre, Bartrina i Jo, un mig dia d'hivern teniem gana i cap centim. Entrem en un tavernot i menjem modest, però amb plaer indiscutible. Ve la nota i no la paguem. Com fer-ho? Mosso i amo del tavernot volen pagar-nos, ens defensem, i les macadures van a mitges.

Un cop a fora diu l'Isidre: «Veieu? Ni fam ni fred, ara.»

— Santiago Rusiñol estrenà «La llet-

ja» al teatre Soriano, a Barcelona. Era una mofa de Lluïsa Michel.

Al començar la segona representació, el company Joanonius cridà tant fort com va poder:

— Aquest Rusiñol no canta bé!

L'obra fou retirada de la cartellera.

— El Noi del Sucre havia de donar una conferència al Foment de St Andreu i company Bonet em prometé agafar el discurs taquigràficament. Ho assabentat al Noi i aquest féu la dissertació millor de les seves. Però el recull taquigràfic no l'hem vist encara, i d'això ja fa 56 anys.

— A Jaume Aragó a Castelló de la Plana l'enredaren per a un miting i poc sabia oracionar. El seu mot era «no!», però Aragó féu cap a la tribuna, on cada orador es remetia al company Aragó, «que amb la seva reconeguda eloqüència...»

Quan li tocà el torn, Aragó, empipat, solament digué: «Jo, amb la meua reconeguda eloqüència, ja he dit!»

— L'any 23 hi hagué Ple confederal a Sabadell i a Professions Diverses de Barcelona Maurin i Martínez Novelles sostingueren un campionat verbal per a guanyar la delegació del Sindicat. Guanyà Martínez.

Però a l'endemà — dia del Ple — Maurin resultava delegat per deu Sindicats, tants com n'hi havia a Lleida, éssent protestat — descobert — per la Federació lleidatana en pes.

— Company Josep Anselmo fou tractat de lladre de quotes pel carlí Solsona en nom de Déu i del calze diví. Anselmo el qualificà de xafa i delinqüent. «No, no ho sóc! Déu està en mí!», assegurà Solsona. «Doncs perquè et matà dues filles pel tifus?» Aplanat, el carlí acceptà: «Perquè els meus pecats ho mereixen!»

— Haver-te mort a tu i hauria fet justícia, finalitzà, implacable, Anselmo.

ROVELLAT



terra lliure

Non destiné
à la vente.

Butlletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 32
Paris, Octubre 1976

Sindicalisme de la CNT

Una quantitat teatralment astronòmica de sigles oposicionistes de tota mena — de continent sense contigut — molts d'ells criats com els bolets dintre de les escombraries franquistes, dansen el «cancan» i tracten de fer creure al poble espanyol que porten a la petaca el gresol meravellós de l'Aladin i les Coves d'Ali-Babà.

Tota aquesta gent, en primer lloc, busquen la protecció dels Estats Majors d'arrossegasabres de terra, mar i aire perquè són aquets, junt amb les inquisitorials estructures policiaques esgarri-foses del «Bunker» els qui, amb cartes amagades, no deixen apagar el foc del feixisme camuflat dintre de les Lleis fonamentals del Sant Ofici del «Movimiento», soterrador de les llibertats vitals de totes les contrades ibèriques.

Dintre de la gran arruixada de sigles polítiques que circulen com fulles de tardor que emporta el vent, hom ha barrejat les invencions adobades d'organitzacions sindicals consignades de sota mà pels serveis secrets d'expansió política del Kremlin i per llurs mandataris, que tracten d'imposar i de fer marcar el pas al poble treballador dintre d'un Sindicalisme unitari, uniformista i conformista com el ja existent als països dominats imperialment per una dictadura vella, mes vella que la de Franco, de 59 anys de Comunisme estatal, millor dit, d'un règim dictatorial estatal dominat per una burocràcia supercapitalista concentrada dintre les caixes fortes de l'Estat Soviètic.

Però, els inventors de sigles sindicals uniformistes, un gran percentatge de pescadors d'aigües tèrboles que ja llançaven a tot vent peninsular entre badocs i al garbí de sectors de l'opinió pública mal informada, participacions de defunció de la C.N.T., hom ha pogut veure per tot arreu a Catalunya i l'aportació important d'altres regions espanyoles, una renaixença vertebrada del Sindicalisme Confederal de la C.N.T. que avui com ahir, representa la solera del Moviment social sincerament autogestionari, sense intermediaris, directament, amb la lluita entaulada per la classe treballadora intel·lectual i manual contra el capitalisme i el fastigós desordre de l'Estat.

El Sindicalisme Confederal de la CNT, portaveu de l'anarcosindicalisme militant, per la seva història i la seva actuació neta d'Acció Directa, sense palliatius ni mitges tintes, sense fer el joc a cap partit polític ni a singlares de tanda, continuarà el seu camí, com l'ha fet sempre des de la seva creació, l'any 1910 fins a la moderna estructuració de Federacions d'Indústria, de la Terra, del Subsol, del Complex de la Pesca i del Mar, dels Productes Químics, de l'Art Fabril i Textil, Aigua, Gas, Electricitat, Arts Gràfiques, Edicions del Llibre i Premsa, etc. I també dels treballadors i funcionaris del PatróEstat, fins a la total neutralització d'aquest organisme amb la seva constitució tentacular d'Estat i Patró i d'Estat-Gendarme.

Victor GUITART

LA CASA FOSCA

Tots temien, ells, caure a l'abim de la fosca indefugible.

Jo entre ells.

La Mort, definitiva, és indulgent. Pel vivent, la tenebra absoluta és esfereïdora.

Quina angoixa!

Tots els de la casa temien la fosca.

Jo entre ells.

I fraternitzaven, s'agermanaven, s'estimaven, «veient-se», i tot, per primer cop en la vida.

Mena de fantasmes en passadis, solien dir-te, com Mestre Fabra:

— ¡Sobretot, no perdre mai la moral ni l'esperança!

¡Quina fraternitat, quina estima en la dissort present o prevista!

La humanitat, serà redimida pel dolor?

La societat esdevindrà anarquista o no tindrà raó d'ésser.

Cal esbandir l'hora tràgica, llarga i mitosa, dels malvats, els eunucs, els farsants, els panxistes, apagadors de la llum de la vida.

FARRIOL

MIRADOR INDISCRET

MARAGALL, ANARQUISTA?

S'ha escrit molt sobre la personalitat de Joan Maragall poeta i periodista. Quan va traduir de l'alemany uns fragments del Zaratustra, molta gent de Barcelona es va escandalitzar. ¿Cóm podia ésser que aquell noi de casa bona gosés fer conèixer Nietzsche al públic dels Jocs Florals i els assidus del Liceu?

El seu pare el volia industrial, com ell, però Maragall no tenia cap deler pels diners. «Lletres, pagarés i altres besties, les escolto com si sentís ploure», va escriure a un amic.

Va estudiar per advocat i per tal de no pledejar, quan morí el pare, cedi una bona quantitat de diner, per estalviar raons. I no exercí la carrera.

Quan s'estrenà a Barcelona «Un enemic del poble», de Ibsen, va escriure a «Diario de Barcelona»: «No se olvide que Ibsen es el idolo de cierta juventud moderna; y tampoco se olvide que los poetas y filósofos suelen ser los precurosos de los grandes movimientos humanos». Això s'escribia l'any 1892.

Ja havia traduït Goethe, cosa aleshores insòlita a Catalunya. Un gran innovador, atacat, com ha passat sempre, pel cor de fariseus.

Mai no volgué ésser escriptor ni periodista professional. Tot això li valgué ésser titllat d'anarquista en el sentit més pejoratiu del mot. Aquest és el fet.

«Aquell gran conservador de Maragall — ha escrit «Gaziel» — estèticament, sense adonar-se'n, va ésser un pur anarquista. I un anarquista incomparablement pur.»

«Dintre Maragall es barallen un burgès i un anarquista», afegí Agustí Escasans.

«Hi ha homes que són difícils de catalogar i llur interès ve precisament d'això», dirà J. M. de Segarra.

I encara una altra opinió: «Coneixem tots un Maragall burgès i un Maragall revolucionari; en ell conviuen un poeta pagà i clàssic i un poeta cristià i romàntic, un poeta plàstic i sensualista i un poeta místic (?) i espiritualista; hi ha en ell una insaciable curiositat intel·lectual i ensem la seva actitud és essencialment antiintel·lectualista». Són paraules de M. de Montoliu, crític de reconeguda categoria, que només falla en el concepte de poeta «místic», que no

(Passa a la plana 2)

4º P. 10-112

Homenatge pòstum a l'economista Serra i Moret

Fa unes poques setmanes, al Centre Cultural Recreatiu de Pineda, s'ha retut un homenatge pòstum a la memòria del senyor Serra i Moret, qui morí, fa tretze anys a la ciutat de Perpinyà, on vivia exiliat, en no poder viure a la terra que el va veure neixer, sota el jou de la tirania franquista.

El senyor Serra i Moret, va neixer a la població de Pineda; durant la República en va ésser elegit alcalde.

Serra i Moret s'havia doctorat en Ciències Econòmiques i en Filosofia i Lletres als Estats Units d'Amèrica. A més havia passat llargues temporades a les universitats angleses. Tenia una formació liberal, i per tant, era partidari de la social-democràcia.

Fou, també, un dels fundadors de la «Unió Socialista de Catalunya». Pocs dies després de la sublevació militar del 19 de juliol del 36, els tres minúsculs partits socialistes del principat, es fusionaren en un sol, amb les sigles de PSUC, el qual, passades unes poques setmanes d'actuació, amb maniobres jesuítiques i absorbents dels incondicionals de Stalin, restà enfeudat sota la férula del P.C.E., enemic acèrrim de la C.N.T. i de l'emancipació integral de la classe treballadora.

Després dels «fets de maig» del 1937, provocats amb mala intenció pel Partit Comunista, amb la finalitat de desencadenar una represió violenta contra el POUM i l'anarcosindicalisme.

Resultat dels esmentats fets, crisi al

Consell de la Generalitat, que va durar fins a la formació d'un nou Govern, en el qual la C.N.T. no va participar. D'aquest Govern fou nomenat conseller d'Economia, Comorera; Ruiz Ponsati la Sots-Secretaria i Serra i Moret la Presidència del Consell d'Economia. Per descomptat que el més equitatiu hauria estat que Serra i Moret, per la seva competència en ciències econòmiques, s'hagués fet càrrec de la dita Conselleria. Però com que no tenia la confiança del Partit Comunista passà a segon terme malgrat els seus mèrits.

Durant tot el temps que exercí la Presidència, va respectar lleialment el Decret de Col·lectivitzacions i les seves disposicions complementàries i actuà amb eficàcia fins al mes de novembre del 1938. A principis d'aquest mes i any, el representant d'«Acció Catalana», portaveu de la burgesia al Consell d'Economia, presentà per a la seva discussió tres projectes de decret anul·lant per complet el Decret de Col·lectivitzacions, aprovat pel Govern de la Generalitat el 24 d'octubre del 36.

Per descomptat, que els representants dels partits burgesos van estar d'acord amb el projecte d'«Acció Catalana». Les representacions del P.S.U.C. i de la U.G.T. van fer un xic de comèdia amb miras a la galeria; les úniques representacions que, amb decisió i energia ens oposarem a la discussió dels esmentats projectes de decret, fórem els representants de la C.N.T. i de la F.A.I., fent constar que, si no es retiraven els projectes en qüestió, abandonariem el Consell d'Economia. Serra i Moret que presidia la sessió, amb la seva experiència i habilitat, proposà que es nomenés una ponència integrada per un membre de cadascuna de les representacions, que es reuniria dues vegades per setmana per mor de veure si hom trobava un punt de coincidència que ens sortís de l'entrebanc. Els esmentats projectes de decret foren retirats i es donà per acabada la sessió.

La Ponència presidida per Serra i Moret es va reunir quatre vegades, sense cap resultat positiu. Les representacions de la C.N.T. i de la F.A.I. no vàrem donar el braç a tordre, i, d'una manera clara i contundent vàrem fer constar que seria un crim que, poc abans d'entrar a Barcelona els fatxes, es cometés la iniquitat de derogar el Decret de Col·lectivitzacions.

L'homenatge, ara per la vila de Pineda, va comprendre que teníem raó i va aixecar la sessió per no convocar-la més. Els «nacionals» van entrar a Barcelona; el Decret de Col·lectivitzacions, però, és en vigor encara.

Si ara és demanat a crit el restabliment de l'Estatut de Catalunya, els treballadors hem d'exigir el restabliment del Decret de Col·lectivitzacions que vàrem guanyar al carrer lluitant contra la sublevació militar feixista el 19 de juliol del 1936.

Andreu Capdevila

FEDERACIÓ ANARQUISTA IBERICA
FEDERACIÓ ANARQUISTA INDIKETA

Una de les primeres idees de la Federació Anarquista Indiketa, organització que federa a la comarca de l'Alt Empordà als grups i individualitats adherits a la Regional Catalana de la Federació Anarquista Ibèrica, és sostenir totes les lluites socials i participar en tots els combats de les forces llibertàries. Ara, havent llegit un comunicat del Grup de Joventuts Anarquistes de Salt, publicat també a «Presència» de Girona (nº 432, 24-7-76) que entre d'altres afirmacions revolucionàries diu:

«... Som partidaris de boicotejar tot acte de caire polític, ja que suposa una set de poder...»

Nosaltres ens solidaritzem amb aquests companys i recolzem la reivindicació del Centre Obrer de Cultura Floreal, de Salt, avui en mans estranyes al Moviment Llibertari (sota el nom de «Cinema Núria»).

El Moviment Llibertari de l'Alt Empordà, la FAI i l'anarquisme social volem que els llibertaris i cenetistes de Salt (Girona) disposin del Floreal, robat pel franquisme en 1939.

Salut i anarquia!

La Federació Anarquista Indiketa de la F.A.I.

Com està la bossa

Escreix del nº 31: 1.074,10 F.

Marin E., Bezons, 10; Colla de Barcelona, 40; Roldan, Drancy, 10; Un de Drancy, 10; Pérez, Prades, 20; Bagés, Stains, 15; Agrupació de Lyon, 90; Vidal J., Paris, 10; Bassons J. St-Pons, 20; Marin F., St-Pryve, 20; Brugués, Mane, 30; Un exiliat, St-Laurent, 30; Sobrevisa, Puteaux, 5; J. Sauret, Epinay, 10; Ripoll, Villablard, 50; V. Guitard, Tarbes, 20; J. Ben, id, 15; S. Figueras, Perpignan, 30; Oliveras, Pontault-Combault, 10; Mas-Roig, Bages, 10; Tarragó, Paris, 10 francs.

Total entrades	1 539 10
Despeses:	
Impressió del nº 31	708 00
Expedició	215 65
Correspondència	18 00
	941 65

Escreix 597 45
Manqua a pagar aquest número.

EL BOSSER

Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.

Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS

Girs a Roc Llop
C.C.P. 9 232 33 V Paris
33, rue des Vignoles, Paris (20).

MIRADOR INDISCRET

(Ve de la 1a plana)

escau de cap de les maneres en Maragall, com tampoc no es pot atribuir a Verdager, per més que s'hi entestin els verdaguerians més amics del victimari que de la víctima.

Maragall burgès? Maragall anarquista?

¿Pot titllar-se de burgès l'home que menysprea el diner, que refusa d'associar-se al negoci del seu pare, que no vol exercir d'advocat perquè no li plauen les giragonses de la llei i que porta a Barcelona les idees de Nietzsche?

I, per contra, ¿pot titllar-se l'anarquista l'home que arran dels fets de l'anomenada Setmana Tràgica, escriu un article demanant l'indult de Ferrer Guàrdia? Un article, ple d'humanitat, que no es podrà publicar fins anys després, però que ell el va escriure perquè es publicqués en el moment oportú.

Joan Maragall, home complex com tots els homes importants i significatius, fou tractat d'anarquista amb el desig d'ofendre'l i denigrar-lo, evidentment. Ben mirat, però, era un elogi. Vol dir que era un home sensible, intel·ligent, comprensiu, que havia superat molts dels prejudicis del seu temps i del seu ambient.

No solament estèticament, com diu «Gazel», sinó humanament, es pot parlar, creiem, de Maragall anarquista. — A. C.

TABAL I BARREJA

PROHIBICIO DE FORÇA. — Per reial decret s'ha prohibit als 300.000 membres de les forces armades, el participar a activitats polítiques, tant uniformats com de civil. Ara bé; el decret reial, no ha fet extensiva la prohibició, per què deixin de repartir «estopa» en manifestacions i fora d'elles.

CONTRA L'ASSASSINAT DE ZABALA. — Contra aquest acte criminal, s'han declarat més de 300.000 treballadors en vaga. Pels assassinats de Franco i el seu règim, està en vaga i en porta dol tot el poble espanyol. La monarquia també està «corpresa» pel roig de la sang treballadora.

SEGUEIX LA REPRESSIO. — Per mor de la repressió, — accentuada més que en lloc al país vasc — dimiteixen molts ajuntaments. La solució fóra que dimitís el règim en ple, i deixés la veu i l'acció lliure al poble.

DIFICULTATS ESCOLARS. — Comença bé la inauguració de curs a les diferents escoles de Catalunya. De moment, i solament a la comarca de Barcelona, uns 150.000 nois es queden sense escola. Ja és quelcom. El CENU, el 1936, (malgrat la guerra) féu tot el possible perquè, tots els infants en edat escolar, rebessin la deguda educació i instrucció. 40 anys després, ni el franquisme ni la monarquia, no han resolt el problema escolar. Una pena!

EXIT ENTUSIASTIC. — L'Exposició «Espanya 36», va fent el tomb per terres de França, amb un remarcable èxit. París i regió, Evreux, Tolosa, Perpinyà, Le Mans, Lyon, i seguirà el seu itinerari. Segons ens assabenten, passarà a La Rochelle, Burdeus, Anney i Mâcon. Cal esperar que d'altres ciutats la sol·licitaran per a donar a conèixer l'obra constructiva — en tots els aspectes — de la revolució espanyola. Llàstima que no pugui encara fer un «tomb de Rambla» per tot Catalunya. Ens econsola, però, que molts catalans l'han vista ja a la capital del Roselló.

CRIDA JUSTIFICADA. — Ho és la del «Consell Català d'Ensenyament», amb la finalitat que es professi l'ensenyança del català a les escoles. Es proposa com a solució didàctica a disposició dels mestres de parla castellana. L'ensenyament de la llengua materna a les escoles, és fonamental des del punt de vista pedagògic. Cal evitar l'esforç de traducció que ha de fer l'infant, quan se l'educa en una llengua que no és la materna. Després, l'infant, pot aprendre els idiomes que més li plaguin.

MALINTENCIONAT. — Es malintencionat i sintomàtic, voler oblidar la CNT a Catalunya i arreu d'Espanya. Es parla si més no, de CC OO, de l'UGT, de sindicats verticals i amb totes posicions geomètriques, amb possibilitats de legalització ultra el sindicat controlat per l'Estat. Res de la Confederació Nacional de Treball. De totes formes, és en va que

es vulgui oblidar la CNT. Reconegut o no el dret d'associació, els sindicats de la CNT actuaran, i activament, com ho fan fin ara. Si no «volen caldo, tres tasses».

ALARMA A TARRAGONA. — El Consell Provincial de Treballadors de Tarragona, exigeix mesures enèrgiques contra la fuga de capitals, cosa que es fa a la descarada. Per altra banda, articula la fins a 8 punts el reconeixement de les llibertats sindicals.

JOCES FLORALS. — Els Jocs Florals de la Llengua Catalana, s'han celebrat aquest any (CXVIII de llur restauració) els dies 8-10 d'octubre a Lausana (Suïssa), organitzats pel Centre Català de la ciutat, i sota el patronage de «Casa Nostra» de Suïssa i d'Alemanya.

Malgrat el «liberalisme» de casa nostra i arreu d'Ibèria, els Jocs Florals exiliats tenen la mateixa significació de protesta i l'incriminació del règim que ha esclavatitzat durant 40 anys Catalunya.

NO A LA DESVIACIO. — La magna manifestació de tot el poble del Prat, contra la desviació del riu Llobregat, ha estat unànime i amb profusió de pancartes significatives i al·lusòries al tal intent. La unanimitat de la protesta és

la prova que tot el poble se sent perjudicat per aquesta desviació projectada.

EL COMPANYY Joan Ferrer, es disculpa prop dels corresponsals. La seva malaltia l'impossibilita de tota correspondència. TERRA LLIURE li desitja un total restabliment, per tal què, de nou, pugui reprendre totes les seves tasques.

6 D'OCTUBRE DEL 34. — 42 anys que es proclamà a Catalunya la República Federal Catalana, dins la Federació de Pobles ibèrics. La repressió del «bien negre» (Lerroux-Gil Robles), fou general a Catalunya i cruenta i sanguinària a Astúries. Franco s'hi va lliurar amb furor amb els seus legionaris.

Ara, el sinistre polític d'«Acció Catòlica», el de la consigna «todo para el jefe», que hom podia llegir als «llocs excusats», vol tornar a la vida política espanyola, amb un partit nou de trinca. Sempre, però, nedant en aigües tèrboles.

UN ALTRE OCTUBRE TRAGIC. — El del 1909, en el qual fóren assassinats al castell de Montjuïc, pel govern de Maura-La Cierva (capitalisme i clero de la mà), Ramon Clemente, Miquel Baró, Eugeni del Hoyo (guàrdia de Seguretat passat a les files del poble), Antoni Mallet i Francesc Ferrer i Guàrdia, fundador de l'Escola Moderna.

Fets i escaiences de la vida llarga

Si recordar és reviuere, revisquem. Ningú no hi perdrà res de llegir aquestes experiències, ni jo d'explicar-les.

L'any 1911, un servidor era sindicalista nou de trinca, amb solament 15 anyets penjats a sobre. Tots els meus companys de junta o d'assemblea eren majors, possem-hi entre 22 a 60 anys. Actius i pràctics com ells eren, hom s'hi sentia engolit, al Sindicat; hom s'hi sentia poqueta cosa, com una volba.

Essent inevitable que els anys passin, els «vells», per naps o per nefes, desapareixen, i tu, i pocs d'altres, resteu al davant sense haver-vos-en donat compte, i per aquest coll «aquells» ja no són repetats, represaliats, empresonats. Tot això ho esdevindrien els successors, els joves, jo mateix.

Per un xic de culpa meva i un bon tros de la Patronal, les entrades a les adoberies se'm tancaven. «No és mal obrer — solia dir-se — però sí enreda fibres». I bé: havent estirat pells almenys en cinquanta adoberies, ara hauria d'arreglar-me-les venent fiambres, mitjes i joguines pels mercats, els caserius i les masies. Quan en aquells dies retornava a la llar, no hi podia a blanquer, sinó que alenava a herbes generoses.

Però hom no està fet per a regateigs; li cal produir, i reganxar a la vida societària. I heus ací que una empresa forastera descarrega davant de l'església

de la Soledat feixos de pics i pales i jo d'aquestes n'agafo una. L'encarregat — home aparentment dur — m'aprova el gest i, amb tres companys més, ja tenim carregant als trebucos terres i graves que els carrilans picaires produeixen reventant carretera vella.

Hom reventarà fent-la nova, sense que donya Patronal s'avingui que un explotador foraster em doni feina. Calia que jo marxés del poble, que deixés la Patronal tranquil·la. Mon patró forà em preferí a mi, que treballava, a un recomanat que resant resant s'endormisqués amb l'eina a les mans. També l'encarregat fou coaccionat perquè em foragités de l'obra, àdhuc per un sergent de la G.C., amb qui topà de valent en defensa meva. Aquest magnífic home es deia Real i a la llunyària de 53 anys encara hi penso.

Anarquista intractable — deien —, propens a tos els excessos (menys els viciosos, senyors meus), l'encarregat em demostrà extrema confiança fent-me anar a cobrar 1.500 duros (i parlo del 1923) a la Banca Arnús. Caixer, director i conseller s'ho anaren a rumiar d'amagat. M'hi hagués presentat amb una «Star» a cada mà, hauria estat comprensible. Però amb papers autèntics, jo...

Esdevingut empedrador, amb exercici a Igualada, Tarragona i St. Vicens dels
(Passa a la plana 4)

Fets i escaiences de la vida llarga

(Ve de la plana 3)

Horts, l'Ajuntament del poble s'interessà per mi quan l'empresa adoquinaira hagué enllestit l'empedrat de la Creu de les Botifarres al Molí Nou. Algú havia de vetllar els empedrats i aquest algú podia ésser jo. Consti doncs que vaig ésser cabalment sol·licitat. Sembla que no i casos així s'escauen, a vegades.

En endavant jo estaria al cap d'una brigadeta, posem-hi de quatre homes. Per humor i independència (justificada) de treball, la brigadeta esdevingué gojós niu llibertari, ço que desvetllaria enveges. Uns paletes, fugits de l'Organització mare en nom d'un autonomisme casolà, fulanista, demanaren a l'Ajuntament que se'm considerés obrer ocasional, inscrit i tot al servei per als sense feina als efectes del repartiment del treball. Jo m'havia de repartir la tasca amb la Construcció, i la Construcció no havia de repartir res amb mi quan jo restés sense feina. Nota enterbolida que el temps esvairia.

S'havia donat el cas que durant la Dictadura del 23, els obrers municipals eren obligats a baixar a Barcelona un cop a l'any per homenatjar Miquel Primo de Rivera. Hi havia 36 peons amagatzemats a St. Bartomeu i si alguns representants de poble no acudien a recollir el seu, a la manifestació primoriverista de Barcelona s'hi veia el penó de Rubió, de Montbui, de Tous, o els que fossin, sostinguts per assalariats del municipi d'Igualada. L'alcalde Roca de la Pedrera pensà en mi per al viatge i jo li vaig dir que no, acceptant-ne les conseqüències. Alcalde Roca ho deixà mort. L'any següent, igual experiència; després, res.

Durant la República s'escaigué la vaga general contra les deportacions d'obriers a Bata, i per activista la G. C. m'amonestà i l'Ajuntament em clavà la llauna. Passades unes setmanes, l'encarregat Vi ves em pregà de reincorporar-me al tall. En una nova ocasió es repetí el vaivé: acomiadament i reacceptació. Cap vegada no vaig ser pidolaire; sempre reintegrat. Durant aquestes «pauses municipals» vaig empedrar personalment el carrer Major de Capellades, un pati de la fàbrica Guasc, i el carrer de la Creueta (o Baixada del Vapor de Baix, d'Igualada, per on es veu que la Creueta fou empedrada després que el senyor Benz inventés l'automòbil).

Tot aguantat sense gorrades ni picarols: amb dignitat de treballador idealista que sap que jugant es pot perdre.

Jo mai no he votat ningú per a càrrecs d'Estat. No conec l'ús de la papeleta electoral, car votar no és la meua circumstància. Mai no he renunciat a la meua personalitat llibertària, per fidelitat als principis i a mi mateix. Les conviccions cal acreditar-les.

Certa vegada, havent-hi municipi de dretes, conseller Talló convoca el perso-

nal obrer empleat de la casa gran per servir-los candidatura; naturalment, dretana, i un servidor, com és lògic, no es donà per convocat. Observada la corquita, regidor Talló em convocà especialment per preguntar-me que què tal la seva candidatura.

— Estúpida com totes — vaig fer-li —, afegint-li: Per damunt de tot vull estar en dret de consciència.

El ho medità, per a respondre, somrient: «Hi esteu». Quin remei tocava!

A l'exili algú del Sindicat Vertical malda endebades perquè em posés, a Sabadell, al servei de la C.N.S. pretextant que allí dins «s'hi podia fer bona feina».

Mes hom no ha nascut per a fer l'escaigassada; hom ha nascut per a ésser home.

JOAN DEL PI

NO ES HORA DE REFORMISMES

El postfranquisme, més ben dit el nou feixisme camuflat, està intentant tota mena de maniobres i d'enganyos per tal de crear una situació confusionista que permeti, una vegada més, burlar la voluntat i els anhels del poble.

Es evident que d'haver continuat el botxi del Pardo s'hauria produït una caiguda vertical. Aquesta era la por compartida pels alts dignataris del capitalisme internacional, que fou expressada obertament pel president de la U.S.A. — Gerald Ford — en la visita al Pardo. Sembla que la piltrafa del Caudillo, avui soterrat al «Valle de los Caidos», va donar proves, en la visita esmentada, d'una visible feblesa mental fins al punt que, Gerald Ford, en decidí a insinuar a Kissinger la necessitat de reemplaçar Franco en un breu terme. La mort rocambolesca, i per episodis, del botxi simplificà les maniobres de la C.I.A. americana. Desfilaren tants metges, en el darrer acte del Caudillo, que ens atreviríem a insinuar que fou rematat per algun metge a sou de la C.I.A. americana.

Així, Juan Carlos, que no és res més que un «play-boy», o sigui l'imatge dels gansters que pululen per les alcoves de les grans burgeses, pogué convertir-se en rei sense sortir del «Palau de la Sarsuela». Juan Carlos no és altra cosa que un agent del capitalisme internacional, confirmat i subratllat per la presència de nombrosos caps d'Estat, en l'acte de la coronació. Fa poc estigué a Washington per acreditar que complirà al peu de lletra el que volen els Estats Units. I ja és anunciada una visita a França. Tot plegat, correspon a la gran preocupació que regna en els medis del capitalisme internacional sobre el que pot fer el poble espanyol, car malgrat el joc que fan els socialistes i els comunistes al present govern del feixista Suarez, no obstant tot aquest confusionisme, l'etapa postfeixista no posseïx un equilibri que es pugui considerar estable, sense que els greus problemes creats pel feixisme, que són a flor de pell i l'etern dilema entre l'Espanya Negra i la llibertat, no enverini el panorama de la nostra terra. Des de la reconquesta de Granada el 1492 per Ferrà d'Aragó i Isabel de Castella, està plantejat el dilema entre llibertat i reacció que avui, en els termes moderns,

s'expressa per revolució social o feixisme. Si en 1492, Boabdil-El Chico, va plorar en lliurar les claus de Granada, avui — Felipe González — líder socialista — i Marcelino Camacho — comunista notori — però disfressat de sindicalista amb el timo de les Comissions Obreres, s'agenollen als peus del feixista Suárez, l'home de confiança de J. C., casat amb la filla de la notoria feixista ex-reina Federica de Grècia, emparentats amb els feixistes coronels grecs. Vet ací l'individu que els capitalismes d'Estat han imposat a la nostra terra.

Quaranta anys de feixisme han agreujat tots els problemes seculars d'Espanya que, històricament, estan precedits per tres anys de guerra en la qual tot el capitalisme internacional s'abocà contra la nostra terra; encara els llars se'n ressenten.

Els 40 anys de tirania de l'assassí Franco Bahamonde, no podran ésser esborrats de la ment dels espanyols sense que justícia sigui feta; serà el poble qui la farà... No és imaginable que oblidem Salvador Puig Antic, ni Oriol Soler Sugranyes ni cap dels joves recentment assassinats, com tampoc no es poden oblidar les tortures que continuen practicant-se en els antres policials.

Els feixistes del braç de l'oposició, composta de traïdors i de trànsfugues tracten de crear un impacte psicològic que amb eleccions i referendums el poble podrà decidir el seu endemà. Això és la farsa de tots els temps, o sigui la mentida electoral que permetria als feixistes salvar-se del veredict de popular.

En estreta aliança els treballadors de la ciutat i del camp s'han d'enfrontar a la Plataforma Democràtica i a tots els trànsfugues que s'han aliat amb els feixistes i que reten pleitesia a l'imperialisme americà en la persona de l'aventurer erigit en monarca, per obra i gràcia de les puixances estrangeres.

En aquesta cruïlla històrica i d'alliberació del nostre poble, els anarquistes hi serem presents al costat del nostre poble, seguint l'heroica lluita del juliol del 1936 i del maig del 1937 que de nou ens portarà a reviu les glorioses jornades de l'exemplar poble espanyol.

Aixequem una C.N.T. forta i ben estructurada i mantinguem les perspectives revolucionàries de sempre.

Per una forta C.N.T. que és garantia i promesa de Llibertat i de Justícia.

JAUME BALIUS



terra lliure

Non destiné
à la vente.

Butlletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 33
París, Novembre 1976

Miting de la CNT a Mataró, el 30 d'Octubre

Fou emotiu, tot just entrar a Mataró, veure les parets de la ciutat, materialment, cobertes de cartells que anunciaven el miting amb l'eslogan de la I^a Internacional: «L'emancipació dels treballadors haurà d'ésser obra d'ells mateixos» i també d'altres: «Per un Sindicat Autogestionari», «Per un Sindicat Independent», etc. Els carrers, lluien pancartes anunciadores de banda a banda de la voravia, amb els colors de l'anarcosindicalisme que custodiaven el camí fins a la porta mateix del Palau Municipal d'Esports, on la gent s'amuntegava a l'espera de començar l'acte.

A dins, banderes negres i rogineres, cartells de tota mena (n'hi havia un que demanava l'amnistia per a tots els presos, «Tots els presos al carrer! .. deia), vetllaven el compàs d'espera, acompanyat, a la vegada, pels himnes revolucionaris que sonaven, eixordadors, en els altaveus: «A las Barricadas», «Hijos del Pueblo», «La Internacional» (versió àcrata), etc. L'ambient era, en general, d'impaciència, eufòria i nerviosisme davant el primer miting autoritzat de la C.N.T. a Catalunya.

A la taula junt amb els oradors, que haurien de participar, es trobaven representants de l'exili, vinguts expressament de Suïssa, França i Mèxic.

Començà l'acte cap a les 6 h. de la tarda. Féu la presentació en Ferran Ramos (de la llibreria de Badalona) i recordà els cenetistes morts per llurs idees i els empresonats, que ja haurien d'ésser fora.

El que primer va parlar, Pedro Diaz, analitzà la història de l'anarcosindicalisme, a la Península. No va estar massa brillant, com a orador, car es limità a llegir unes notes que duia escrites i que resultaven molt atapeïdes, però almenys va subratllar el caràcter antiestatal i antiparlamentari de la C.N.T. i això fou positiu, ja que cal tenir en compte que era la primera volta que sortia, l'anarco-sindicalisme, («autoritzat») a la llum.

Tot seguit, hi van intervenir obrers acomiadats de Motor (Ibèrica) i de Filcor i Cortex, S.A. (Badalona) que explicaren la seva lluita i situa-

ció actual, acabant llur intervenció amb visques a la C.N.T. Es llegiren, també, innumerables adhesions al miting, de la part del P.S.C. (Congrés), de Convergència Democràtica d'en Jordi Pujol (que fou oportunament xiulat), de la F.A.I. de Catalunya i fins i tot del F.R.A.P. (que més que una adhesió, semblava que volgués explicar-nos als cenetistes el seu programa polític. Presents a l'acte amb les seves pancartes i banderes republicanes, els del FRAP van interrompre alguna vegada amb els crits d' «Espanya mañana será republicana». Des de la taula se'ls recordà que allí no estàvem defensant un règim polític davant d'un altre).

A continuació, Josep Costa (de Badalona) tractà la pràctica de les col·lectivititzacions, durant la Revolució Espanyola, i en concret, va llegir un document — en català — sobre aquesta pràctica en una empresa textil de Badalona. Es va fer una mica llarg i la gent s'avorria, no crec que fos el moment de llegir aquest text, massa concret i poc escaient per a un miting de les característiques que hauria d'haver tingut aquest. Degut a la poca acceptació que li otorgà el públic, l'orador en sortí decebut segons les seves pròpies paraules.

Antonio Delgado, de la Local de Mataró, va fer una correcta exposició de les activitats des de l'acabament de la guerra (vagues de 1942, 1947 i, sobretot, la de tramvies de 1951) fins el moment actual.

Abans de parlar el següent orador, un obrer de la construcció a Euzkadi va explicar la lluita d'aquest ram al País Basc. Abans, també hi havia intervingut, Berta Aguilera, de l'exili suís, ressaltant el paper de la dona en la lluita obrera, fou fortament aplaudida.

El moment conflictiu de la tarda va venir de la mà de Lluís Edo (El de Banca. No confondre amb Lluís Andrés Edo). Li tocava parlar de la C.N.T. i les alternatives de cara al futur. La visió que ens va oferir no ha estat mai de la C.N.T. i la gent, els companys, no van poder aguantar més. Edo és un reformista — ai-

(Passa a la plana 2)

Bon dia, «Catalunya»

Saludem de tot cor aquesta revisteta «d'opinió confederal» que surt a Barcelona. Podia ésser «Terra Lliure». Ha estat «Catalunya», en recordança del diari català confederal que sortia, a la mateixa ciutat, en anys de guerra.

Sortia aquella «Catalunya» de la mateixa impremta de la «Soli», al carrer del Consell de Cent; en foren directors els companys Ricard Mestres, de Vilanova i la Geltrú, Joan Peiró, de Mataró, Joan Ferrer, d'Igualada, i Emili Vives, de Sans (així: de sans i bons, no de santoral catòlic).

El diari «Catalunya» es tirava en la rotativa que fou de l'extint cotidià «L'Instant», i part del seu personal redactor treballava a «Catalunya» amb un entusiasme que feia fàstic. De mica en mica fou eliminat de la casa.

De redactors idonis recordem, tret dels quatre amics esmentats, Josep Anselmo i Riquer de Palau, i com a col·laboradors esmentarem el doctor Didac Ruiz (Bibarrambla), Mauro Bajatierra (per molt que xoqui), Josep Viadiu, Marià R. Vázquez, D. Abad de Santillán, Joan Montseny, Gallo (dibuixant) i Enriqueta Calsina, també dibuixant. Administrador ho era el company Mateu Sanchis. Quant als escriptors esmentats, no cal dir que en major part havien d'ésser traduïts.

Servem records agradosos, agres, i fins i tot punyents, de la casa. No era aquesta gaire visitada; no éssent el nostre diari massa estimat dels propis (dels impropis, no en parlem), els qui hi érem li doblàvem l'estima. Les institucions dissortades sempre mereixen abnegació i més afecte.

Els companys dels temps passats poc compreniem que la Confederació i l'anarquisme són defensables en tots els idiomes. Així, en llengua catalana també. Palesant fredor per l'expressió verbal i escrita del país català, certs dels nostres establien punt de contacte amb l'enemic, sense adonar-se'n. Una cosa és expressar-se en castellà, i una altra produir-se en nacionalista. Una cosa és expressar-se en català, i una altra ésser reconsegat espanyolista. En llibertaris, ni una cosa ni l'altra. Ha costat de comprendre una idea tan clara, a casa nostra. Per aquest malentès persistent durant la II República, no aconseguí arrelar el setmanari «Terra Lliure» que sortia del Clot, ni va poder veure el desastrós final de la guerra el diari «Ca-

4. P. 10112



ES L'HORA DEL PROLETARIAT

El sistema capitaliste sorgit de les entranyes del feudalisme ha degenerat de tal faiscó que els propis homes d'Estat no troben la manera de remuntar alló que ja té un caràcter caòtic i endèmic. De les crisis parcials, o sigui pasatgeres, el capitalisme ha passat a una crisi permanent que no té altra solució per a superar el caos social, que destruir les estructures assegurades damunt de la propietat privada.

Els portaveus de la premsa burgesa, quan volen trobar una imatge per a representar gràficament el desordre, parlen d'anarquia, però en els moments presents si es vol parlar de desordre i de caos, cal representar-ho pel mot de capitalisme.

MITING de la CNT

(Ve de la 1a plana)

xò ja és ben notori — però quan ens va començar a parlar de l'Aliança amb altres sindicals (USO, UGT), els crits de fora! fora!, resonaven per tota la sala, car el que és més greu és que aquest assumpte — i d'altres — encara no s'han discutit a la base i en canvi, aquests reformistes — com Edo — que han estat fins ara al Comitè Regional ho han dut a terme, sense consultar-ho a ningú. (Hi ha massa gent com aquesta dins l'actual C. N. T. Hauriem de veure la manera com la C.N.T. arranqués les males herbes que l'estorben per a retrobar el seu camí i els seus principis llibertaris, perquè la CNT no ha d'ésser una sindical reformista, ni reivindicativa, sinó com era abans, revolucionària).

Aquest va ésser el punt més crític del miting, la taula estava intranquil·la, no es volia deixar parlar a Ramon Liarte — en tot cas 5 minuts, arguint qüestions d'horari —, però de sobte Liarte prengué la paraula. Va tenir, primerament un record per a Joan Peiró i abraçà la seva filla que es trobava a prop seu. Els ànims es van enlairar amb les paraules de l'ex secretari de les Joventuts Llibertàries, no féu cap concessió al reformisme i ens cridà a tots, des de la sumptuositat de la seva veu, a una unitat, però a una unitat revolucionària que hauria de demostrar-se al carrer. Mentre, els 6.000 assistents aplaudim fins a la follia, tot llançant estrepitosos visques a l'Anarquia. Llàstima que no el deixessin parlar més!

Diffícil situació és la que es troba avui la C.N.T., el miting ho demostrà, però malgrat tot, el reformisme no ha de passar, d'això ja ens en cuidarem nosaltres.

Gerard JACAS

Si considerem el capitalisme com un factor econòmic que ha estat empès pel desenvolupament de la tècnica i de la ciència, és avui una rêmora, puix que es dona el contrasentit que en l'era de la abundància hi hagin centenars de milions d'afamats al món. En la recent conferència del Fons Monetari Internacional celebrada a Manila (Filipines) el president del F.M.I., Mac Namara, digué textualment que existeixen al món mil milions d'éssers humans que tenen un ingrés anual que és inferior a onze dollars, i, que hom pot calcular que en els propers deu anys augmentarà tan sols a raó de dos dollars per any. Aquestes xifres fan referència a la misèria que està al descobert, situada en una gran proporció a l'Extrem-Orient i en els anomenats països del Tercer Món. Però cal afegir-hi la misèria que és amagada que abarca més gent que la que assenyala el president del F.M.I.

Els alts dignataris dels capitalismes d'Estat tenen consciència que a la curta o a la llarga seran escombrats, car la injustícia social que envaeix profundes capes socials pren una tal magnitud, que si calculem la població mundial tal com la dona l'«Anuari demogràfic de les Nacions Unides», o sigui la ONU, assolix en el moment present la xifra de tres mil sis-cents trenta-dos milions d'habitants de qual cosa podem deduir que la immensa majoria de la humanitat viu miserablement, o be amb l'amenaça constant de l'atur forçós.

Hem fet referència a la Conferència del F.M.I., però són moltes les conferències celebrades pels caps d'Estat sense que aconseguixin apedaçar ni reformar res que només es pot solucionar — tal com hem dit — que destruint les estructures socials presents.

El capitalisme ha acomplert el seu cicle històric. La seva desaparició depèn de la presa de consciència dels treballadors i forjant el món del treball basat en la justícia social i en la llibertat. O sigui: socialisme i llibertat integrals. És l'hora de prendre per assalt la fortalesa capitalista.

Jaume BALIUS

Assemblees representatives

Tots sabem què són les assemblees, però també en general coneixem unes assemblees amb una gran falta de participació, portades «pels quatre de sempre» i on la majoria dels treballadors no s'hi senten identificats.

Actualment, són moltes les organitzacions polítiques i sindicals que intenten controlar la classe obrera, encaminant-la cap al reformisme, per així poder negociar amb l'Estat i la Patronal, i aconseguir de participar en el poder, a canvi de vendre la classe obrera per mitjà de pactes socials.

Els treballadors conscients d'aquesta

realitat, hem d'unir-nos i coordinar-nos al costat d'una alternativa: L'AUTONOMIA OBRERA; i potenciar, per tant, la democràcia obrera directa per mitjà d'assemblees representatives, on no existeixi cap tipus de manipulació i on els delegats elegits serveixin exclusivament per acomplir els acords de les assemblees i per coordinar tots els llocs de treball i localitats; però tenint en compte que no han de posseir cap tipus de poder, i que poden ser cessats automàticament si l'assemblea ho decideix.

També és interessant, que es fomenti als llocs de treball, grups autònoms, que realitzin feines d'informació i acció, per evitar la manipulació de les assemblees, per assegurar la coordinació de tots els treballadors, per potenciar la unitat obrera en l'acció i per defensar una postura revolucionària i antiautoritària.

Es coneguda l'existència de nombrosos grups defensors de l'autonomia obrera (principalment a Catalunya i Andalusia), que representa una força social a considerar, i que dintre de llur diversitat demostren uns objectius comuns.

Tota persona interessada per aquesta alternativa, cal que s'organitzi autòmicament, tenint present que per mitjà de la dinàmica de la lluita ens anirem coordinant i confederant.

Tot el poder a les assemblees de fàbrica.

Unitat obrera en l'acció.

Formem grups autònoms de treballadors amb orientació revolucionària i anti-autoritària.

Acció Directa, Federalisme, Autogestió, Autonomia i Solidaritat Obrera.

Comunisme Llibertari.

UN GRUP DE TREBALLADORS
(Full molt circulat per Catalunya)

BON DIA, «CATALUNYA»

(Ve de la 1a plana)

Malgrat els esforços del Comitè de la Regional Catalana secretariat (cal dir-ho) per Joan Josep Domènec, el nostre rotatiu de la tarda (i cal repetir: «Catalunya») va fer aigües en profit del diari castellà confederal anomenat «CNT». Marianet i altres no pogueren suportar que la nostra impremta, que costava un ull de la cara, restés parada.

Sortosament, la gent nova de la C.N.T. ha comprès el problema de la utilització llibertària de les llengües, i tenim que, a Barcelona, ha tornat a reviu (no importa si modestament) «Catalunya». Hauriem preferit una fusió amb TERRA LLIURE, més això vindrà. Per ara una revisteta; després un setmanari, en espera d'un diari com ja havíem tingut.

Bon dia a «Catalunya», i un record emocionat per als Josep Llunas de «La Tramuntana», i Joan Usón, d'«En Tí-tella», precursors nostres.

I endavant sempre!

J. PUIG D'AGUILERA

TABAL I BARREJA

«ESCRITS» — Es l'obra que recomanem de Joan Peiró, assassinat pel feixisme. Hi ha textos en català i castellà. La documentació es valiosa i d'interès. Al preu de 70 frs. es pot adquirir als nostres Serveis de llibreria.

20 de Novembre del 36. — Ferit per una bala enemiga, mor Durruti, heroi i símbol de la revolució i de la guerra espanyola. Del front d'Aragó, es desplaça a Madrid, assejat per les tropes del feixisme internacional. El poble tot, plora la seva mort. Però segueix la lluita i dóna la vida seguint l'exemple llur. Era una fortalesa física i moral, i encomanava la seva fe revolucionària. Avui, símbol i exemple, viu en el cor de tots els anarco-sindicalistes i n'és també senyera de lluita i de pervindre.

20 de Novembre del 75. — Coincidència de diada. Mor Franco, traïdor al poble i al propi jurament. Encarnació de la guerra i de la tragèdia espanyola. Ni amb mil vides, pagaria tota la sang vessada per la seva ambició tirànica. Quina sort que no hagués mai nascut!

Sol Ferrer. — El 20 d'Agost a Ibiça, morí la filla del creador de l'«Escola Moderna», Ferrer i Guàrdia. La tesis universitària està continguda en el llibre «Vie et œuvre de Francisco Ferrer Guardia». Reivindica a llur pare, i n'exposa les seves teories pedagògiques. TERRA LLIURE es condol d'aquesta mort.

Manuel Hernández. — Ha deixat d'existir a Dreux, el que fou President del «Ram de la Fusta». Ultra la F. Local de llur localitat, acudiren a l'enterrament companys de diversos llocs. El C. R. Z. N. i hi envià una delegació.

Hernández, no deixà mai de lluitar per la C.N.T. i per l'anarquisme. El nostre sentiment per l'esmentada pèrdua.

No és pas un Paradís... A 4.820 milions de Dòlars, xifren el deute exterior, del Govern espanyol. El 1er de gener era de 4.005. Fins octubre d'enguany, ha augmentat de \$19,5 milions de dòlars. Per a secar aquest deute els espanyols anirant calents amb poca roba, ultra rascar-se les butxaques amb desfici.

AL CENTRE Confederat de París, interessant assemblea d'informació. S'hi hi ha desgranat — fil per randa —, tota la panoràmica actual catalana i de la resta d'Ibèria. La justesa de les exposicions fetes, ha plagut a la nombrosa assistència, vinguda de diversos nuclis. Companys hi han manifestat llurs impressions personals; altres han fet preguntes als oradors, àvids de conèixer la lluita confederal arreu de la Península. Tots els companys n'han sortit ben impressionats i disposats a ajudar a la nostra gent de l'Interior, que lluita aferrissadament per a vigoritzar i enfortir la C.N.T.

Multa de 125.000 pessetes, al president de l'«Associació de veïns de la Plaça del Sol», de Gràcia, pel «tó polític» de l'acte



i de les cançons de Lluís Llach, Victor Manuel i Anna Belen. El text de la multa diu que l'espectacle era «una reunió pública de caràcter polític, no autoritzat per l'Ordre Públic». Abans, a Catalunya no es podia parlar en català. Ara no s'hi pot cantar malgrat el «diberalisme» que pregonen. Vulguin que no, la gent no es cusirà la boca ni els cantaires es deixaran de fer cançons.

A SITGES s'ha homenajat a Garcia Lorca. Hi prengueren part diversos oradors. Margarida Xirgu, qui representà moltes de les peces teatrals del poeta assassinat pel franquisme hi ha estat present amb llur veu. Un que no hi era fou Dali. Estava fent el pallaso en altres llocs.

AL PAIS VALENCIA. L'anarquisme hi és present. Aurora Bosch hi investiga les col·lectivitzacions. Hi ha un marcat interès per part de molta gent estudiosa en volguer conèixer l'obra constructiva de la Revolució Espanyola, ço que vol dir que, l'autogestió què es practicà durant la guerra, és l'única que pot resoldre el problema social. La resta són manxiules que no guariran el mal social que pateixen el Pobles.

DOL per la pèrdua del nostre amic i subscriptor Antoni Masculet, extingit als seus 81 anys a Caracas. I per la mort del company Joan Carreres, ocoreguda a Mèze (Hilt.) a l'edat de 77 anys. Carreres fou alumne de l'Escola Moderna d'Igualada.

EL MITING confederal hagut a les darreries del mes d'octubre a Mataró fou reeixit, i de quina manera! Sis mil concurrents; inconformisme amb els propòsits col·laboracionistes, i sengles adhesions a la central cenetista.

—EL NOSTRE amic y company, Francesc Isgleas, es troba en un lloc de Catalunya malalt, i no cal dir amb quines ganes desitgem el seu total restabliment. Quant al company Ferrer, dintre la gravetat del seu cas ha registrat una apreciable millora.

EL PROPI Ferrer ens prega que fem constar el seu desdeny contra els corruptors de la Confederació que amb mentides li han fet perdre amistats espanyoles i li atribueixen la paternitat de textos publicats que corresponen a altres col·laboradors de la nostra premsa. Precisament, aquest amic nostre no amaga mai la cara quan deixa anar algun concepte contra el desviacionisme.

ARA MES QUE MAI hem d'aguantar TERRA LLIURE. Fa bona impressió a la Catalunya confederal i per contra la Bossa terrallienca baixa. No afluiem, companys!

ESMENA. Els lectors que hagin llegit «Fets i escaïences de la vida llarga», del nostre col·laborador Joan del Pi, faran bé d'interpretar PENONS on hi hagin vist peons.

TABALER.

SERRAT al BOBINO DE PARIS

Hem oït de bell nou el cantaire Joan Manuel Serrat, aquesta vegada al teatre Bobino, havent-nos confirmat, una vegada més, la seva condició artística que podriem dir integral. Lluny de deixar-se ofegar per l'acompanyament musical, utilitza aquest com a fons de naturalesa dels seus cants. Sa veu és afirmativa i les seves expressions intencionades i plents. Té, Serrat, cultura musical d'amplada, ço que fa que arrapi en tots els públics. L'acomparem a l'escriptor Felip Alaiz, que sempre deia coses molt ben dites i que quan li plavia divagar també agradava.

A l'acabar l'espectacle — era el d'un dimars — hi hagué un moment d'efusió entre ell, Georges Brassens, i l'intrús que us parla. Que no tot és prosa en l'existència humana.

Probable que d'això en resulti una festa nostra a París. Ja veurem quin dia. — F.



Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.
Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS

Girs a Roc Llop
C.C.P. 9 232 33 V Paris
33, rue des Vignoles, Paris (20).





Ideologia i sindicalisme

Tot ens confirma que la C.N.T. — legalment o il·legalment, però millor si és legalment — recupererà ràpidament influència i força. Malgrat la curiosa conspiració del silenci i de l'aliança tàcita de tots els sectors polítics per a sabotjar el seu ressorgiment. En el qual veuen un obstacle potèncial a la realització de llurs projectes.

La rapidesa i l'extensió d'aquesta renaixença confederal dependrà per molta part de la manera en què la propaganda escrita i parlada, la veu i les posicions quotidianes de la C.N.T., sabran donar-ne una autèntica imatge a la classe treballadora, a la joventut estudiantina, a la jove intel·lectualitat a la recerca de vies noves. De la manera en què s'adaptarà a les necessitats i a les realitats de l'hora present. I a les aspiracions actuals del poble espanyol.

Es un fet — del que seria va de voler fer abstracció — que el gran edifici cenetista dels anys del pre-feixisme va ésser enderrocat. És indispensable i urgent de reconstruir-lo. Sortosament, els fonaments han resistit al tràgic terratrèmol. La primera tasca, absolutament prioritària, és la de reconstituir els sindicats en tots els llocs de treball i d'elaborar una estratègia reivindicativa realista, al marge dels mots d'ordre de les classes polítiques, tant de l'«establishment» com de l'oposició, començant per posar així de relleu la tradicional independència confederal en la defensa dels interessos de les classes productores.

¿Es que això vol dir que s'ha de deixar de costat la ideologia? No. Una organització com la C.N.T. trairia la seva

història i la seva vocació, es mutilaria inútilment, si tractava de viure sense ideologia que li ha de servir de pauta per a l'anàlisi de cada situació i d'inspiradora de l'orientació general de l'acció. Però de la mateixa manera que fóra inadequat que la visió sindical dels problemes immediats esborrés tota línia de pensament ideològic, fóra també contraproduent que el corrent ideològic intentés de fer oblidar el caràcter d'organització de massa de la C.N.T. Si es vol refer una C.N.T. puixant, s'ha d'evitar de donar la impressió d'una manipulació dogmàtica, sectària, veïna de la manipulació d'altres organitzacions sindicals per les capelles polítiques.

Avui, precisament, la ideologia que ha animat sempre la interpretació confederal de la problemàtica social s'imposa de més en més, als sociòlegs, als esperits clarividents, a la joventut inquieta, no ja com una utopia, potser tampoc com una veritat total i definitiva, però si al menys com a una obertura vers una nova manera de concebre les estructures de la societat. Davant del desgast reconegut del capitalisme liberal i davant del fracàs demostrat de totes les experiències marxistes arreu del món, la necessitat de conciliar un ineludible socialisme amb el respecte de les llibertats i de la dignitat humana augmenta l'atracció de l'anàlisi llibertària, on es troba per definició l'afirmació d'aquells dos principis fonamentals.

Un humanista francès, molt allunyat a priori de les concepcions llibertàries, escrivia recentment: «Heus aquí que la vella teoria anarquista retroba una sin-

gular actualitat... Aquest vell anarquisme que reapareix, avui, amb els seus somnis de llibertat i el seu ideal de justícia, si arriba a desfer-se de la màscara sagnant del terrorisme nihilista, pot pensar de tot el pes del seu amor de l'Home i la seva Utopia en la balança de la Història.»

Nogensmenys, la primera missió d'un sindicalista és de fer sindicalisme. I tant se val si el sindicalista es vol revolucionari. Perquè la revolució veritable — és a dir, en el concepte confederal, la revolució comportant la garantia de no caure en el totalitarisme — no podrà mai anar més enllà dels mots buits i de les professions de fe sense conseqüència ni audiència, si no existeix una potent organització sindical que la desitgi, que la concreti (quan les circumstàncies històriques li en donin l'ocasió) i que la sostingui. Sense una C.N.T. sòlidament estructurada i vigorosa, en l'Espanya d'aquest temps, tota situació revolucionària es trobaria automàticament «recuperada» per forces polítiques de tendència dictatorial o aixafada de nou per un neofeixisme triomfant.

Siguin quines siguin, per consegüent, les il·lusions a igualir o els entusiasmes lírics a refrenar, el militant cenetista d'avui ha d'abandonar el miratge de «la revolució la setmana que vé» i consagrar-se a la immensa tasca que representa la reconstrucció i la consolidació de l'organització confederal, i paral·lelament a l'educació ideològica — pacient seriosa — dels joves militants.

ESEPECTADOR

CONFIDENCIES

No ho féssiu córrer: El meu físic visual té la diferència del llum de ganxo amb una bombeta de 75 bugies.

Però...

Veig que amb la defunció del «Caudillo» hem guanyat mitja guerra.

Veig, més clar que mai, que els desviacionistes de la C.N.T. fan el joc, uns inconscients, altres conscients, als enemics veritables dels treballadors.

Veig que el jovent ibèric reacciona contra els botiflers, els enganyapagesos, els escanyapobres.

Veig que l'abans d'ahir enganxa perfectament amb l'ahir i l'avui, en profit del demà. La tartana del progrés no està parada.

Veig que la llum més clara i ufanosa és la de l'Ideal. El neon polític fa mal a la vista.

Veig amb ulleres meves, no alienes.

Veig les intencions.

Veig més ventres que cervells.

Veig, no em fan veure.

Veig jo més a ulls clucs, que cent toribis traient la llengua, ulls esbatanats i baba grossa sortint de llavis.

Veig, amb esperança de: *Clariana.*

MELODICA

La musique souvent me prend comme une mer! — (Baudelaire).

En el silenci obscur d'unes parpelles closes — que tanca l'Univers en el meu esperit — la música s'enlaira. — Talment, en l'alta nit, — puja fins als estels el perfum de les roses. — Ella, divina música!, en el meu cor petit — fa cabre l'infinit, trencades les rescloses, — i se m'emporta lluny dels Nombres i les Coses, més enllà del desig, quasi fins a l'oblit. — Com les algues avancen en el pit de les ones — entre el bleix de les aigües rítmiques i pregones, — jo vaig música endins, voluptuosament. — I mentre el món es perd, adormit en la platja, — jo somnio — perdut en l'estreta salvatge dels llavis de l'escuma i dels braços del vent.

Màrius TORRES

Com està la bossa

Ecreix del nº 32: 597,45 F.

E. Martínez, Athis-Mons, 10; Columna de Hierro, Paris, 10; Laborda, id, 20; Ferrer, id, 20; Tarragó, id, 10; Morata G., Valreas, 50; Bruges J., Mane, 25; Francisco, Thiais, 10; Bagés, Stains, 20; Canillas, Lamotte-Beuvron, 20; Criach, Champigny, 20; Segura D., Thionville, 20; Marin E., Bezons, 10; Llop R., Paris, 20; Belles, Perpinyà, 20; Noi del Poble Sec, 10; Noi de Gràcia, 10; Llúcia, Perpinyà, 10; Enriqueta, Paris, 25; Adell, Charleval, 10; Parra, id, 10; Flos D., id, 20; Riàza, Montauban, 20; Vila, id, 20; Guillén, id, 10; Roldán, Drancy, 10 francs.

Total entradas 1 037 45

Despeses:

Impressió del nº 32 708 00
Expedició 198 40 906 40

Ecreix 131 05

Manca a pagar aquest número.

EL BOSSER



terra lliure

Non destiné
à la vente.

Butlletí interior de la Regional
Catalana C. N. T. (3^a època)

Nº 34
París, Decembre 1976

Senyar-se, sense treure's els ulls

per ESPECTADOR

«Si el socialisme és el mitjà de canviar la vida, d'alliberar els homes, la qualitat d'aquest canvi, i sobretot el seu sentit en bé o en mal, han d'ésser comptats a càrrec o a descàrrec de tot judici sobre la seva pràctica...»

La noció de comparació que conté aquesta frase de Pierre Daix pot constituir una balança moral per a pesar clarament, sense masturbació intel·lectualista, els factors que militen en pro o en contra de tota presa de posició davant de certes contingències polítiques nacionals o internacionals, i, sobretot, en front dels fenòmens fallaciosament empaquetats amb la seductora etiqueta «socialista» o «revolucionària».

Per a salvar la possibilitat d'un judici ponderat, en l'aldarull de les provocacions planificades i dels bombardeigs propagandístics del nostre temps, cal esforçar-se de reduir els problemes a nocions humanament perceptibles i naturalment assimilables. Refusant de deixar-nos enganyar i desorientar per les dialèctiques psicopàtiques amb que els propagandistes d'un món de presidaris deshumanitzats intenten fer-nos col·laborar en llur empresa, imposant al nostre esperit un maniqueisme de ninots manipulats.

Una forma d'aquesta intoxicació maniqueista es manifesta a través de la simpatia automàtica — considerada com a obligatòria per l'efecte d'un condicionament de llarga data — amb tot allò que, per abjecte que sigui el seu contingut real, adopta el vocabulari, la vestimenta i l'enganyosa aparença d'una dinàmica ideològica «de progrés», enfrontada a «l'imperialisme capitalista», tot atribuint a aquest darrer concepte un valor demoníac absolut. Es una manera de fer-nos treure els ulls, pensant senyar-nos.

A còpia de sentir proclamar, com ho constata J. F. Revel, «que les societats liberals de l'Occident industrialitzat constitueixen el paroxisme històric de l'opressió, de la misèria, i que qualsevol canvi és preferible a l'atrocitat del present» — falsedat dialèctica que explota la ignorància o l'oblit generalitzat de la història de les societats humanes —, s'acaba per caure en un estat de debilitat mental que permet de fer-se endinyar les

garces totalitàries per les perdis de la llibertat, transformant-nos en col·laboradors del món concentracionari. D'un xic més veuríem sense sorpresa canonitzar Idi Amin Dada com a sant exemplar de la religió de la llibertat. Hannah Arendt tenia raó quan deia que «el subjecte ideal del regne totalitari no és ni el nazi convençut ni el comunista convençut; és l'home per a qui la distinció entre fet i ficció, entre veritable i fals (les normes del pensament) han deixat d'existir». L'home invertebrat, que fa com aquelles nines que tanquen i obren els ulls quan els pitgen un botó, i ploren quan els en pitgen un altre.

Fou un temps en què s'havia cregut que la desaparició del sistema capitalista havia de desembocar forçosament en l'aparició automàtica de condicions de vida de qualitat infinitament superior. Ni en les polèmiques entorn de la forma de la nova organització social no es posava en dubte que, en el pitjor dels casos, aquesta representaria almenys un gran pas endavant per comparació amb la iniquitat del capitalisme. L'aparició del fenomen staliní, l'experiència de l'Estat «socialista» concentracionari ha vingut a demostrar que, al contrari d'aquella creència, el capitalisme liberal es pot veure enderrocat i suplantat per sistemes incomparablement pitjors des de tots els punts de vista: polítics, socials i humans.

L'anticapitalisme dels llibertaris ha de procedir del raonament, no de la religiositat obscurantista. No és possible, per consegüent, d'amagar-se el fet evident, esclatant, què, en l'estat actual de les coses, només és en el món del capitalisme liberal — per carregat de nafres, de pecats i d'injustícies que sigui — que es troben i sobreviuen certes llibertats, i que existeixen les condicions que fan possible la lluita per la llibertat.

En aquests darrers seixanta anys, cada vegada que una posició del capitalisme liberal ha caigut per a deixar pas a un Estat marxista, els pobles interessats s'han trobat, tot d'un cop, precipitats en un infern insospitat d'esclavatge i de desesperació. I sense cap possibilitat de sortir-ne, ja que «la característica dels règims totalitaris és d'ésser sense retorn». Sota la despiatada pressió del terror estatal, de la delació imposada, del poder absolut de la burocràcia, de les

noves castes militars i policiaques, de la gran mentida institucionalitzada, els pobles s'han de despollar de tota dignitat i de tota esperança. Resignant-se a solament procurar sobreviure, arrossegant-se, en el que J. Douyau anomena «l'antimón».

El gran honor de la C.N.T. és d'haver refusat, des dels anys 20-21, de deixar-se enganyar pel miratge soviètic, i d'haver denunciat «amb una lucidesa sorprenent — com ho escriu J.-M. Lorenzo — les taques d'un règim que es deia socialista; descobrint el que tants «intel·lectuals d'esquerra» no volien veure, revelant l'existència de l'univers concentracionari que pocs, ara, gosen posar en dubte».

El que no impedi a la C.N.T. i als llibertaris espanyols de trobar-se a l'avantguarda del combat contra el capitalisme.

Refusant així de caure en la trampa d'un maniqueisme que ens hauria convertit en còmplices dels botxins dels Gulags.

Com està la bossa

Escreix del nº 33: 131,05 F.

Un d'Evreux, 10; Cristòfor, id, 50; Fi-del Català, París, 10; Aguilar, Fontenay, 27; Ferrer, París, 10; Marcel, id, 10; R. Pujadó, Le Havre, 10; Soto, St.-Denis, 10; Pereforca, París, 20; Cuadrado, Pierrefitte, 15; Serrarols, Villeneuve-la-Garenne, 10; R. Llop, París, 230; Bagès, Stains, 30; Madelene, París, 10; Montané, Garges, 10; Francitorra, Bernay, 20; Rosquillas, Pont de la Maye, 10; Ramio, St-Florentin, 10; Ripoll S., Villamblard, 10; C. E., Toulouse, 50; Ferrer Coll, Montauban, 50; Palmira Rubio, Mèze (Ht), 33; Roldan, Drancy, 10; Desconocido, Bernay, 65 francs.

Total entrades 851 05

Despeses:

Impressió del nº 33 708 00

Expedició 197 20 905 20

Dèficit 54 15

Manca a pagar aquest número.

El Bosser.



4^a P. 10-12

Vetllem per les nostres conquestes

En totes les grans commocions socials quan el poble treballador es llança al carrer tenint com a fita les realitzacions d'un canvi de societat, sempre la intuïció popular dona vida a noves formes de convivència social o d'estructura sorgides del més profund de la consciència del poble treballador.

Diem sempre, perquè els exemples que ens ofereix la història són evidents. En l'octubre rus del 1917 foren els «soviets» que es mostraren com a l'instrument social sorgit de la revolució russa. Els soviets foren mistificats i ofegats pels bolxevics, els resultats dels quals s'estan encara manifestant en la banda d'aventurers asseguts al Kremlin que avui s'han convertit en el més ferm suport que té el capitalisme. Volem també parlar dels òrgans populars sorgits en la revolució espanyola dels anys trenta. Per a nosaltres, fou un error gigantesc el no haver propiciat com òrgans de poder de la classe treballadora els «Comitès de Defensa» que tenien tanta importància o més que els soviets russos de l'any 1917, i, sobretot a Catalunya, on l'hegemonia de la C.N.T. i de la F.A.I. no hi havia cap sector que ens l'hagués pogut arrebastar. Al nostre criteri fou un error monumental que motivà la pèrdua de la revolució i de la guerra contra el feixisme. Els comitès de defensa sorgits espontàniament en el fragor de la batalla de Barcelona en cada barriada per la voluntat del nostre poble. Encara després de tants anys no hem sabut valorar llur importància. Els «Comitès de defensa» d'una manera federativa s'haurien pogut convertir en C. de Defensa Local i d'una manera escalonada en comarcals, regionals per arribar al Comitè de Defensa Ibèric o Peninsular. No es tingué la perspicàcia deguda ni l'audàcia necessària d'estimular al nostre poble fins a les més altes realitzacions de caràcter social i llibertàries fruit de les conquestes emanades de les jornades heroïques en què el poble català va vencer els mercenaris del capitalisme escrivint les pàgines més heroïques del proletariat català, car sense posseir armament s'aconsegüí de desfer els plans de la reacció espanyola.

El mateix que hem dit dels comitès de defensa, escau a les «Milícies del Poble» que també ens deixàrem arrabassar.

Per a resumir, direm que en deixàrem vencer per la contrarevolució que havíem d'haver aixafat l'endemà del 19 de juliol, escorbant lògicament els Governos regionals i l'Estat Central que foren els més importants reductes de la contrarevolució i aliats de l'estalinisme. Així hauríem salvat la revolució i la guerra contra el feixisme...

La batalla que es lliurà a Barcelona el maig del 1937 fou l'acte final d'un parèntesi obert el juliol de 1936 on la classe treballadora catalana intentà de restablir les conquestes que s'havien

aconseguit el juliol. Aquesta batalla de maig encara està pendent de desenllaç, hi ha en vigor el foc que s'havia de lliurar de nou contra el neo-feixisme carrinià, contra els stalinistes, social-demòcrates i contra el conglomerat contrarevolucionari que persegueix els mateixos objectius que en els anys trenta.

Volem fer present que en els quaranta anys de franquisme han sorgit noves conquestes o formes de combat social. És magnífica l'Assemblea en els llocs de treball. És magnífic els delegats obrers amb caràcter revocable quant la majoria dels treballadors ho creu oportú.

Es per tant que en el si de la classe obrera o sigui en els llocs de treball on s'ha de forjar la nova revolució social. L'independència del moviment obrer sols es lograrà si fem que penetri en la consciència dels treballadors i que comprenguin que solsament ells han de decidir dels seus interessos com a classe explotada. I es així com farem fracassar les maniobres reformistes i les jugades de darrera cortina dels renegats i dels partits polítics.

El poder dels treballadors està en la fàbrica, junt a les eines de treball. En quant a una nova commoció social donarà vida a noves formes d'expressió popular.

Però vetllem per les conquestes aconseguides, es a dir, no permetem que es desplaci el poder de decisió que parteix de la fàbrica i que, convertit en una cadena de solidaritat obrera lograrà la unitat dels treballadors en l'acció i que culminarà en un nou món de justícia social i de llibertat.

JAUME BALIUS

Als companys que creuen en la necessitat de la propaganda en català

A ells ens adrecem, no als altres, car a casa cadascú és lliure de sentir com li plau.

El fet nou entre nosaltres és que TERRA LLIURE està en perill de desaparèixer, per primera vegada en l'actual tonçada. Fins ara s'havia aguantat bé per l'esforç dels amics. Mercès a aquest suport generós, la C.N.T. és considerada en el concert de la llengua catalana per la seva aportació, «terralliuença», a l'Est de la terra ibèrica. Sense la presència seguida del nostre Butlletí regional, la propaganda cenetista i llibertària solament s'hauria fet en castellà a la península, ço que hauria donat un caire desagradable a l'esforç confederal de l'exili.

Agradant-nos i tot l'idioma castellà, els qui presumim de llibertaris i federalistes no podem subjectar-nos a las reglamentacions oficials, centralistes, tan agradoses als senyors Clodoaldo sempre aficionats a la tirania.

Fins ara aquesta raó a la Regional Catalana ha estat compresa. Però, quan convé més la nostra presència efectiva a Catalunya, l'ajut material a TERRA LLIURE baixa. Si cal ajudar l'interior, TERRA LLIURE ha d'ésser mantinguda.

La qual cosa deixem a la consideració dels companys, de tots els companys!, no sols dels qui a cada moment estan disposats a gratar-se la butxaca.

«T. LL.»

VOLVES del TEMPS

Bumediena ha guanyat democràticament les eleccions que l'han reelegit president d'Algèria per un cens de 99 3/4. El 1/4 de la resta, fa pensar en el dissortat Ben Bella.

Si fa o no fa, Stalin, Hitler i Franco treien un tant per cent electoral semblant.

Encara és l'hora de la democratització, o santificació, dels absolutismes.

Internacionalment s'ha demanat que la policia espanyola no molesti el comunista Tiago Carrillo, ofensor nº 1 del seu pare Wenceslau Carrillo.

Internacionalment ningú no s'ha preocupat del pres social Fernando Carballo, que ja fa 27 anys jeu a les presons — encara! — de Franco.

Ara resulta que «Combat Sindicalista» (Solidaritat Obrera) i «Espoir» (CNT), són dos *periodiquitos insignificantes*. Ho repeteixen uns *periquitos*.

Tant «Soli» com «CNT» es publiquen sense interrupció semanalment, i en tantany normal, des del 1944.

El que ignoràvem és que «España Libre» i «Frente Libertario» han estat o són dos rotatius d'una influència mundial considerable. Pensem que la «Biblia», el «Coran», «Las Luisiadas», el «Quijote», «El Capital» i «El Celdoni i la Marguerida» en parlen.

ROVELLAT



SEMPRE!

TABAL I BARREJA

AL Centre Confederal de París, 33, rue des Vignoles, hi haurà festa de fraternitat la nit de cul i cap d'any, de les 21 a les 5 hores. Una nit de bon passar entre companys, cançons, acudits i «piscobabis», amb resultat econòmic solidari si en resulta de la festa.

LA SUSCRIPCIÓ Pro Premsa confederal d'Espanya ha tingut bona arrancada al «Combat Sindicalista» parisenc. En menys d'un mes se'n va al milió i mig de francs vells. Contribuim-hi el que es pugui.

UN GRUP de joves llibertaris experts en cinema «amateur» han passat a la sala del Centre Confederal de París un magnífic conjunt de diapositives sobre la guerra i les col·lectivitats d'Espanya, amant amb comentaris adients i música revolucionària. Durà un mínim de dues hores, éssent aquesta producció, destinada a projectar-se a l'interior.

L'EXPOSICIÓN «Espanya 1936» va recorrent viles i ciutats franceses amb l'èxit que és de suposar. El cop de gènit de companys artistes, artesans i doctes en historiació gràfica està donant un resultat encoratjador.

AL PROPI Centre Confederal de París tingué lloc la reunió d'informació sobre la situació actual de la Confederación Nacional del Treball d'Espanya. Informaren a bastament els dos delegats de l'exili que estigueren al Ple Nacional interior i en la discussió i comentaris s'hi poden comptar una vintena que demanaren la paraula. L'acte resultà reeixit i convincent.

HAURAN comprovat els nostres preats lectors la presència de plumes noves a TERRA LLIURE corresponents a companys de Catalunya.

CC. OO. i C.N.T. — Que les Comissions Obreres, discrepin de la C.N.T., no estranyerà a ningú. Menys, encara, a confederals i anarquistes. Controlades pel P.S.U.C. i pel P.C.E., les reivindicacions i interpretacions sindicals, han d'ésser forzosament diferents de les concepcions que nosaltres sindicalment i socialment parlan en tenim. El nostre anarco-sindicalisme no pot maridar-se amb anagrames de concepció autoritària i estatal. Per tant, millors sols que mal acompanyats.

DEFINICIÓN. — Bernard Shaw va dir: — Vosté és valent, ja ho sé; però, cregui'm, és una altra manera de ser estúpid.

POBRES PEIXOS. — Una manifestació de més de quatre mil persones ha estat organitzada a Torroella de Montgrí contra la contaminació del riu Ter. La que ha fet una veritable carnisseria de peixos i ha creat un ambient putrefacte amb els cadavres surant sobre les algues i a les vores del riu. Malgrat l'espectacle punyent, les empreses que lliuren al riu els productes tòxics seguiran atemptant contra la naturalesa. Per damunt de tot el que compta és el profit.

«EL COMBATE SINDICALISTA-SOLD» segueix éssent molt demanat i estimat en molts llocs d'Espanya.

COM CADA ANY, al 33, rue des Vignoles, 75020 París, segueixen venent-se torrons de Xixona, Alacant, Rovell d'ou i Fins, a 12,00 frs. rajola, i panallets a 80 cèntims. Com sempre, el benefici íntegre d'aquest ajut va a parar al fons de solidaritat pro companys vells o malalts.

TE BONA acceptació la revista llibertària «Catalunya», redactada a Barcelona enterament en català. Cor i amunt.

XIULETS. Els del miting confederal de Mataró el jovent els destinà a l'orador amb conceptes rònecs i no al representant cenetista de l'exili com diu «equivocadament» un periòdic de París que també «equivocadament» es preté de la C.N.T. Cada cosa al seu lloc.

INSISTENCIA. No deixem caure TERRA LLIURE.

FLORS DEL MEU JARDI

Som un moviment en continua evolució experimental. El nostre amor a la llibertat, no pot ésser d'altra manera.

L'ideal àcrata, és la permanent i continuada transformació evolutiva del pensament humà. I justament perquè és així, aquesta evolució, exclou la nostra perfecció, i d'això, nosaltres en som perfectament conscients. Motiu pel qual, en el camp de les idees humanes ocupem la davantera de les concepcions filosòfiques, morals i ideològiques.

Segons l'anomenada llei de «Clarke», diu que l'única forma de descobrir els límits del possible, és d'aventurar-se un xic més enllà d'aquests límits dins de l'impossible.

Els grans ideals de la humanitat, sempre han tingut quelcom que hem cregut que era impossible i anys més tard, la realitat ha demostrat el revés de l'afirmació.

Avui, els avions volen a velocitats extraordinàries. Els enginyers interplanetaris són una altra realitat i la força atòmica com l'hidrogen, ja te pocs secrets per a l'home.

No, no es pot dir de res que sigui impossible. Per això crec que estem a les portes del Comunisme Llibertari i que la nostra Espanya és la més preparada, dins de l'explosió àcrata actual de la joventut, per a obrir el camí vers l'Anarquia.

Viçens SOLER



Hores del «Quinze Vingts»⁽¹⁾

I. El cec és persona discreta: no guipa.

II. El metge treu els ulls del pacient per a netejar-los i un gat se'n menja un furtivament. El metge treu un ull al gat i en posa un de cada mena al pacient. «Com hi veieu?», pregunta al malalt. Aquest: «Amb un ull, bé. Amb l'altre, només veig rates.»

III. El cec, és un mort que camina?

IV. El conformista és un vident que no hi veu.

V. Abans de quedar cec Un Tal havia triat el pont per a tirar-se al riu. Cec absolut, al pont no va trobar-lo.

VI. L'invident veu clar el negre destí de la persona.

VII. A ulls clucs no es perceben les indecències humanes.

VIII. Amb ulls i tot, hi ha manera de no veurer-hi.

IX. Un Tal demanà als pares la mà de la filla acompanyat d'un amic que devia fer-li eco. Per exemple: «Sé que el meu físic no és massa agradable.» *Al revés: és agradable del tot.* «Això sí: tinc un bon passamentet.» *Es modest: esta cobert de moneda.* «El que em passa és que sóc un xic curt de vista.» *Curt de vista no: cec del tot!*

X. Jo estant distret, un defectuós en salut em féu una pregunta, a la qual valgué respondre a tota veu, ço que em valgué un blasme motivat: «Sóc quasi cec, ho sé; però de sord no en tinc res!»

XI. Fer el cec és veurer-hi més del compte.

XII. Hi ha ulleres d'hipocresia.

XIII. Una bufona de 15 anys enlluernada.

XIV. No és igual estar cec que enlluernat.

XV. Si Déu apaga ulls, millor per ell que no existeixi.

XVI. La ceguera, mena de pena de mort.

XVII. Impertinent, veient jugar a escacs comentava i aconsellava a desdir, fins que quedà adormit. Algú apagà la llum, i un cop despert, el xerraire «oia» jugar i ell no ho veia. Els circumstants no paraven de garlar jugades, desesperant Impertinent fins al crit de «No hi veig, estic cec!» Donada de nou la llum, Impertinent comprengué la lliçó rebuda.

XVIII. Recobrar la vista és com tornar a néixer.

CLARIANA

(1) Hospital dels ulls, a París.

NO A LES NACIONALITZACIONS

Quan en el transcurs de la vida es produeixen esdeveniments com els ocorreguts en Europa en els últims 45 anys i el proletariat apareix sense anhels de transformació social profunds ni preparació per a realitzar-les, es fa sentir la influència dels sindicats reformistes i partits polítics o marxistes, que aprofiten situacions per a reclamar la nacionalització d'alguns sectors de l'economia, fent creure als treballadors que el nacionalitzar porta millores!

Es molt repetida aquesta cantarella per qui, en cas d'arribar al cim del poder, controlarien fàcilment, per concentració de poders, les principals rames de la producció del país. Tal inclinació fa impacte en certes capes de la població.

Així ha ocorregut acabada l'última guerra. Vençut el feixisme en els països occidentals, amb el pretext de col·laboració voluntària (o forçada) d'industrials amb les forces d'ocupació nazi, es van nacionalitzar algunes indústries, com ferrocarrils, gas i electricitat, transports urbans, ràdio i televisió i una part de l'automòbil. A coneixement nostre, ja abans existia alguna excepció, com l'Ensenyament i Correus, que no analitzarem ara en llurs començaments.

En els països de l'Est (conseqüència de l'establiment de zones d'influència pels dos Grans) la presència de l'exèrcit rus va fer nacionalitzar-ho tot controlat per l'Estat. L'operació consistí en supplantar els patrons per funcionaris de partit que ordenaven sense admetre discussions.

En ambdues parts, les enormes destruccions ocasionades per la guerra, exigien grans inversions de capital per a reconstruir tot el que destruïren en la lluita ocasionant la ruïna general.

El guany era, doncs, insegur i de llarga espera per als capitalistes. Calia llavors que, mitjançant indemnitzacions, passessin les indústries a mans de l'Estat, que controlà la major part de la riquesa del país. L'orgull de l'Estat, aparentment, no permet que capitals estrangers s'apoderin de la major part de les accions. En tot cas, uns i altres no es mosseguen massa fort, encara que tractin de defensar els respectius interessos.

Les campanyes de nacionalització son accentuades en períodes de crisi econòmica, éssent una doble equivocació efectuar-les.

Els partidaris de les nacionalitzacions no ho són per la desaparició de la jerarquia dels sous, discordants igualment en les empreses privades, propagant una millor igualtat que és natural que mal no arribi. La burocràcia creix i al treballador se li exigeix més producció i no està segur de no ésser acomiadat ni que li siguin reduïdes les hores de treball. D'altra part, el consumidor tampoc no beneficia del preu de rebaixa, no es valoritza la qualitat dels productes, i no es descobreix res que no hagi estat realitzat per les individualitats.

Veiem, doncs, que la nacionalització, és el contrari de la socialització. Les col·lectivitats fóren, i han d'ésser, demà, harmonia en la creació, la producció i la repartició equitativa; establiment de la igualtat, rendiment qualificatiu de cara a les necessitats, no afany de beneficis que donen lloc a l'abandó de materials útils i no rentables des del punt de mira actual: mancomunitat dels productors manuals (amb llur voluntat i esforç), i intel·lectuals posant la intel·ligència al servei de la col·lectivitat.

Tots els esforços siguin per a socialitzar l'economia, practicar el sistema col·lectiu (assajat en 1936 amb èxit) en els rams que sigui possible o quan el clima social ho faciliti. Diem no! a les nacionalitzacions que, lluny d'ésser un futur social per al proletariat i per al poble en general, són un remei pitjor que el mal, el mal sempre es dolent. GESBA

PER MES QUE NO VULGUIN...

Malgrat que no vulguin, la C.N.T. és la C.N.T. Ho serà sempre.

Ho vulguin o no, els Sindicats nous de trinca. Les CC. OO. i verticals, i els que rectifiquin aquests en la Geometria, per l'horintal planera de «l'acomodament».

Savent que existia, se l'ha volgut ignorar amb torçada intenció. I ara es fan els estorats davant l'eclosió, el vigorament cenetista i l'embranchada que no podran aturar ni amb travetes ni descredít ni represió, per què és una força popular amb arrels en el cor del Poble, que avença amb fites concretes i plasmacions de demà.

La C.N.T., escup el fang polític amb que se la vol empestifar i que rebota damunt dels empestifadors de tots els ordres.

La soca vella — per a la primavera adient — guardava concentrada tota la saba per a un brostatge magnífic. La prova vivificadora, en són els nous plançons que floreixen prometedors per totes les contrades d'Ibèria.

Amb la C.N.T. es volia enterrar (amb amsoltes de tots els colors) la llibertat i l'esperança de demà.

I, jo, dic més: Enterrar un ésser amb vida, és un crim de deshumanitat. I això és el que s'ha tractat de fer amb la C.N.T. Enterrar-la viva.

En el cas de la C.N.T., el crim és masculí. Es volia enterrar un cos col·lectiu viu en essència i potència. I les fustes del taud les ha trencat a la faç dels enterradors. I els ha cridat: «SOC I SERE! Tinc vida per l'avui (en tenia ahir) i en tinc i tindrè pel demà que albiro i atanço esperançador. Mireu-me com resurgeo per tota l'emplada de la pell del brau ibèric. La negació — com l'enterrament — és un crim i us en acuso».

I jo no crido: Visca! Per què la C.N.T. viu en el cor del Poble irredent.

SOLSTICI

L'home empresonat, un animal inferior

«A Mercè, la meua companya»

Hom pot creure des dels límits moleculars d'una cèl·lula petita i feixuga que encara és home sa i concret, perquè el cervell li bull i té dues potes, però l'espill de fora li detura la imatge que tot d'un plegat, l'odi furios romp a bocins ben petits, quan ple d'enyor el pres s'hi mira.

Reixes endins no hi trobareu un glop de vida fresca, car la bèstia maleïda ha dessecat els pous de l'existència a fi i efecte de treure'n més profit dels gèlids turments que engreixen el deliri febril de les nits d'un sotmès. I així, enmig de la tristor hi creix la malanansa i l'infortuni; d'una galeria a l'altra, de bon mati, la veu muda del pres s'enruna en el silenci i, a vegades, el seu esguard desendregat escup sobre les panxes dels uniformes verds sense cap èxit.

Menyspreador de somnis, el carceller se'n mofa...

L'home empresonat quan dorm no pensa, viu amb rancúnia la mort lenta de les paraules buides, l'absència d'un cos i el crit desesperat que quan més hom l'estima més desesperat es torna. A cops, plora.

L'home empresonat ni parla ni xiscla: MOSSEGA! Mossega la lluna quan s'alça, bufona i arrogant, entre les reixes; mossega, també, les cues de rata i un estofat de porc que, amb el ritual de cada dia, llençarà al wàter.

Heus aquí com, a poc a poc, l'home esdevé un animal xacrós i repugnant, cobdiciós de sexe i de males olors. Captiu en el seu pensament, trencadís i obscur, ignora d'on bufen els vents que esclafen la por dels carrers i fan que s'obri la ràbia roginere, per anar a encetar el combat.

L'home empresonat, quan surt al pati, relisca perquè el terra és moll de sang i és fràgil el seu pas fermat a la impotència de tantes hores mut. En el seu gest flameja, inútil, la utopia. A cops, encara, plora.

Però l'instint s'emmotilla, calmos, a l'estatge i el cos es doblega al suplici. El bras feridor no deixa l'estaca i el pres es resigna a l'escopinada i a l'insult groller.

Tot i éssent un animal inferior, el pres té aquella mena d'orgull que el fa estar satisfet d'ell mateix i dels qui, des del món, clamen per l'alliberament efectiu de tots els homes.

GERARD JACAS

«La Model», desembre 1975.

Imprimerie des Gondoles
4 et 6, rue Chevreul, 94-Choisy-le-Roi.

Le Directeur de la Publication :
Maurici CUATRECASAS